

FRENK LARAMI

DOŠ HOLIDEJ

BROJ 380 • CENA 51,00 DIN.

DOŠAO JE TIHO I UŠAO U LEGENDU

Nemačka 1,90 €
Švajcarska 2,60 CHF
Austrija 1,70 €
Holandija 2,00 €
Belgija 2,00 €
BIH 1,50 KM
Makedonija 45,00 DEN
Crna Gora 0,70 €
Hrvatska 10 KN
Slovenija 270 SIT
3. februar 2006.

PUT OSVETNIKA

★ **BOOK HOLIDAY** ★

380

Frenk Larami

PUT OSVETNIKA

MARKETPRINT

EDICIJA VESTERN ROMANA

Dok Holidej

Broj 380

Glavni i odgovorni urednik

Slavko DRAGINČIĆ

Urednik

Svetlana ŠIMUNOVIĆ

Naslov originala

Frank Laramy

MANSTOPPER

Recenzija i adaptacija

Milica JOVANOVIĆ-BANIĆ

Lektor

Svetlana ŠIMUNOVIĆ

Tehnički urednik

Franjo VARGA

Korektor

Vilma BEKER-GAČEŠA

Štampa: 25. I 2006.

Tržište: 3. II 2006.

CIP - Каталогизacija y публикацији
Библиотека Матице српске, Нови Сад

82-31 (05)

DOK Holidej / glavni i odgovorni urednik Slavko
Draginčić. - 1972, br. 1 -. - Novi Sad : Marketprint,
1972-, - 21 cm. (Edicija vestern romana)

Mesečno.

ISSN 0353-0000

COBISS. SR-ID 61129986

Izdaje: MARKETPRINT, 21102 Novi Sad, p. fah 20

Štampa: Štamparija GRAFOPRODUKT d. o. o., Novi Sad, Desanke Maksimović 54

Glavni i odgovorni urednik: Slavko DRAGINČIĆ. Urednik: Svetlana ŠIMUNOVIĆ

Naslov originala: Frank Laramy – MANSTOPPER

Copyright: MAP. Recenzija i adaptacija: Milica JOVANOVIĆ-BANIĆ

Sva prava se zadržavaju, uključujući prava na reprodukovanje ove knjige u celini ili delimično ili na bilo koji drugi način.

Holidej je zastao u pola pokreta i digavši jednu obrvu, ledenim pogledom odmerio bradatog čoveka koji je sedeo za stolom preko puta njega. Bradonja mu se dopao čim je seo za sto, tačno preko puta njega. Ali, pravila su bila takva; ušao je umesto čoveka kome je nestalo novca, a ostali igrači se nisu protivili. Pored toga, Holidej je osetio da između pridošlice i ostalih gostiju u salunu vlada jedan poseban odnos: naravno, nije mogao to tačno da objasni, ali slutio je da ga prisutni ne posmatraju tako samo zato što je doneo štos novčanica i stavio ih ispred sebe.

Malo se zamislio i shvatio da mu je bradonjino lice odnekud poznato. Osim toga, obazrivo držanje ostalih govorilo je da se radi o čoveku veoma nezgodne naravi. Nažalost, to se veoma brzo ispostavilo kao tačno.

Naime, morao je da reaguje kada je novi partner u igri glasno primetio da „tu nisu čista posla“. Dok ga je odmerio i zaključio da se radi o lošem igraču pokera koji, što je veoma nezgodno, ima lošu narav kada gubi. U stvari, bradonja je u nekoliko prethodnih debljenja nesmotrino uleteo sa velikim ulogom, izgubio sve što je uložio i onda počeo glasno da se buni. Rekao je da je „ovde neko veoma vešt“ gledajući pritom direktno u Holideja kod koga je uglavnom otišao novac iz nekoliko poslednjih partija. Naravno, to je bila

aluzija koja se u kockarskim krugovima smatrala teškom uvredom i koja je obično vodila u obračun. No, makar koliko da mu je novi igrač bio nesimpatičan, Holidej je želeo da izbegne potezanje revolvera koje bi se verovatno završilo nicanjem još jedne sveže humke na groblju. No, iz iskustva je znao da, kada krenu tim smerom, događaji se obično ne mogu izostaviti.

Zato je lagano podigao glavu i čvršće stisnuo upola popušenu cigaru.

– Ne znam šta ste time mislili, mister... Uostalom, ako vam se nešto ne sviđa, možete u svako doba napustiti igru. Koliko vidim – dodao je posmatrajući ostale – druga gospoda nemaju nikakvih primedbi.

No, ovaj Dokov pokušaj nije umirio bradonju.

– Vraga nemaju! – odvratio je žučno. – Ali, za njih me uopšte nije briga! Meni se ne sviđa kako vi delite karte, a to je više nego dovoljno! – dodao je svađalački dok su mu oči ljutito sevale.

Istoga trenutka munjevito je skočio, odgurnuo stolicu i mašio se revolvera.

Niko nije video kada je Dok Holidej spustio ruke sa stola. Svi su gledali u njegovo preteće mrgodno lice sa dva neobična sivoplava oka. Niko nije zapazio bilo kakav pokret niti je znao da objasni kako se u njegovim rukama odjednom stvorio kolt sa drškom od slonovače!

I tek kada je odjeknuo pucanj, a tane pogodilo drznika u ruku i izbilo mu revolver, sve oči spustile su se do ivice stola ispod kojeg se u oblaku barutnog dima nazirao revolver.

– Ovaj put si jeftino prošao, čoveče – rekao je Dok ne ustajući iako su svi ostali uplašeno skočili u stranu. – A sada se gubi odavde pre nego što napraviš neku budalaštinu i... taj revolver ostavi tamo gde je pao.

Lica zgrčenog od bola, bradonja je levom rukom stezao desnu podlakticu, dok mu se, tačno ispod rukava, na desnu šaku lagano slivala krv. Gnevnim pogledom je odmeravao Holideja škrgućući zubima od bola, ali i od besa.

– Platićeš mi za ovo! – procedio je besno, ljutito osmotrio sve oko sebe i brzo izašao napolje.

U salunu je nekoliko trenutaka vládala tišina remećena samo škripanjem leptir vrata. Prisutni su uzdržano posmatrali Holideja očekujući da vide njegov sledeći potez. Naravno, Dok je bio oprezan. Bilo iz straha ili nekih drugih pobuda, većina je bila na strani razljućenog gubitnika. To ga uopšte nije čudilo, jer je za ovdašnje ljude on bio samo stranac, čovek koji je tu juče svratio i koji će sutra otići i biti zaboravljen.

Ipak, i među njima se našao jedan koji je mislio drugačije od ostalih.

– Na vašem mestu bih odmah napustio grad, stranče – dobacio mu je jedan od partnera u igri koji je prišao da uzme svoj novac u žurbi ostavljen na stolu. Čovek je govorio tiho, pazeći da ga neko ne čuje i ispod oka motrio da li ga neko posmatra.

– Zašto? – uputa Dok jedva čujno.

– Ono je bio Peg Gatri, za koga ste svakako čuli. Sa bratom Frenkom vodi

bandu koja najviše vršlja u ovim krajevima. Moj vam je savet da nabavite dobrog konja i brzo se izgubite. Naravno... pod pretpostavkom da ste dovoljno izdržljivi, jer bi se po vašem izgledu reklo da niste. Mislim, to odelo i sve ostalo... Ipak, napolju biste imali bar neku šansu, jer će vas ovde u gradu braća Gatri začas poslati na onaj svet.

– Hvala vam, mister – promrmljao je Dok, žurno ugasio cigaru i izašao napolje.

Braća Gatri! Dva najpoznatija zlikovca u tom delu Teksasa! Opasni banditi koje traži veći broj država zbog zločina koje su izvršili, surovi i beskrupulozni. Hm... pomisli Dok, oni se ne libe da osвете ni najmanju uvredu, a da ne pominjem ranjavanje i novac koji je Frenk Gatri izgubio.

Dakle, pred takvom opasnošću nije bilo razumno biti hrabar i Dok reši da poslušava savet dobronamernog građanina. U hotelu se spakovao na brzinu, od vlasnika štale kupio snažnog konja širokih prsa i žurno otišao iz grada. No, dobronamerni građanin nije mu rekao da je skrovište braće Gatri negde u okolini i da će, jašući ka severu, najverovatnije naići na njih. U drugim okolnostima Dok bi tu mogućnost verovatno imao u vidu, ali sada je bio umoran zbog neprospavane noći i refleksi mu nisu bili oštri kao obično. Zbog toga se dogodilo da jednostavno nije primetio kada su petorica konjanika tiho izronila iz jedne uvale iza njega.

Ipak, sreća mu je donekle bila naklonjena. Naime, tek što je ujahao u kanjon Ha Mun, u jednom trenutku konj mu se spotakao i to mu je bukvalno spaslo život. Ovako ga je vrelo tane samo opeklo po obrazu, odnosno ogreba-

lo, mu ivicu uha. Instinktivno se bacio iz sedla još u padu potežući revolver, dok je konj njisnuo i jurnuo napred. Pošto je svom težinom grunuo na tlo, od siline udaraca je gotovo izgubio dah. Drugi metak zasuo mu je lice peskom, pa je pogledom potražio zaklon.

Nalazio se na kratkoj, uskoj čistini i do najbližeg zaklona delilo ga je desetak metara. Ma koji da su bili konjanici koji su ga sustigli i napali baš na tom mestu, sigurno su bili vešti u izvođenju takvih napada. Naime, na peščanom tlu ležao je izložen kao na dlanu, a od kuršuma ga je štitio samo jedan kamen ne veći od ljudske glave. Više nego ikada pretila mu je opasnost da bude izrešetan, jer su u međuvremenu konjanici poskakali sa konja i zauzeli pogodne zaklone.

Kuršumi su praštali oko njega, a jedan je pogodio kamen koji ga je štitio, malo ga pomerio iz ležišta i zviždeći odleteo dalje u vazduh. Ne trošeći municiju uzalud, Dok je sačekao da nastupi predah kao i u svakoj paljbi, a onda skočio kao izbačen oprugom i u cik-cak liniji potrčao prema grupi stena na levoj strani.

Čuo je neki povik, puške su ponovo zapraštale i meci fijukali oko njega. Došavši do prve stene, Dok se glavačke bacio preko i na onu drugu stranu grunuo jače nego što je očekivao. Zaradio je „dobru“ ogrebotinu i uboj na rebrima, ali se ipak našao u kakvoj-takvoj bezbednosti.

Čim je došao do vazduha, puzeći se dovukao do sledeće, nešto veće stene. Kleknuo je i za tren izvirišći, nanišanio na jednog od bandita koji je trčao uz suprotnu padinu. Kolt sa drškom od slonovače je grmnuo i čovek se izne-

nađeno trgao, pao glavačke na zemlju i počeo da klizi niz kosinu. Skliznuvši do kraja, okrenuo se na leđa i više se nije pomakao.

Onda je kiša olova zasula stenu i Holidej se sagnuo u zaklon. Šćućuren ali siguran, lagano se osvrnuo oko sebe i na mesto ispaljenih ubacio nove metke u magacin svog kolta. Koliko je mogao da proceni, sada je protiv sebe imao četvoricu neprijatelja, ali ta srazmera bila je za njega vrlo nepovoljna. Pretpostavljao je da su lupeži hteli da se dočepaju njegovog konja i novčanika što je značilo da neće lako odustati. A ovde i kanjonu Ha Mun, u pustinji San Blast, to bi moglo značiti sigurnu smrt.

Pucnjava je za trenutak prestala i Dok se nije dvoumio. Već je bio izabrao nov zaklon, grupu od četiri stene nekoliko metara uz padinu, sa kamenom nadstrešnicom koja ga je mogla štititi od paljbe odozgo. No, nevolja je bila što su i banditi zapazili taj pogodan zaklon i verovatno ga zato držali na nišanu.

Bio je u pravu: čim je skočio i zažmurivši jurnuo prema stenama, sa druge strane kanjona ga je zasula kiša kuršuma. Osetio je kako mu je jedan pecnuo ruku, a drugi zaparao zemlju ispod stopala. Izgubivši oslonac, pao je licem okrenut zemlji. To se dogodilo tako naglo da je u prvom trenutku i sam pomislio da je pogođen.

Banditi su sigurno pomislili isto, pošto je u tom predahu paljba iznenada prestala. Međutim, Dok je savio noge, napregao mišice i preskočivši poslednjih nekoliko stopa, bacio se u otvor između stena. Kada je paljba nastavljena, bio je već u zaklonu. Nekoliko trenutaka mirno je ležao nastojeći da dođe do daha bez obzira na kuršume koji su se odbi-

jali od stena. A onda, kada je sasvim povratio dah, otpuzao je do trouglastog procepa između dve stene kroz koji je mogao na miru da osmotri kanjon.

Kao što je i predvideo, napadači su menjali položaj. Penjali su se uz padinu; dvojica su išla peške, dok su dvojica jahala konje. Naravno, konjanike je odmah prepoznao; jedan je bio Peg Gatri koji je držao ruku u povezu obešenom oko vrata, dok je drugi strašno ličio na njega i verovatno bio njegov brat bliznac Frenk.

To je, dakle! Sada je znao da su mu šanse za spas još manje, jer su braća Gatri bila poznata kao surovi zločinci. Nanišanio je i opalio prema Pegu; metak mu je skinuo šešir sa glave, ali ga nije ni okrznuo. Samo ga je naterao da još jače mamuzne konja i potera životinju u zaklon. Okrenuo se, ispalio tri hica u pravcu Holideja, a onda zamakao iza prevoja.

Druga dvojica trčala su ka nižem delu prevoja, očigledno želeći da se dočepaju zaklona. Dok je pažljivo nanišanio na prednjeg i opalio; najniži rastom se uhvatio za grudi, jednom okrenuo oko sebe i nastavio da trči. Ipak, Holidej je uspeo da ga obori drugim, pažljivije ciljanim metkom. Onda je nanišanio na drugog koji je već bio blizu vrha, ali su do tada braća Gatri već stigla na željenu poziciju i hicima iz pušaka zasuli „Holidejev otvor“ između stena.

Dodavola, pomisli Dok ljutito; nalazim se u pravom mrtvačkom kovčegu. Ako nastave da gađaju kroz otvor, sigurno će se desiti da me neki od odbijenih kuršuma pogodi. Što se prvih plotuna tiče, odmah je mogao da oseti da su Peg i Frenk Gatri dobri strelci i da će umeti da pošalju metak tamo gde žele.

Tek sada je shvatio da i nije napravio bog zna kakav potez; možda je, ušavši u ovaj neobičan zaklon, sebi potpisao smrtnu presudu.

*

Ulazeći u Kenon Hil, Kejn Lejvin se nije mogao pohvaliti dobrim raspoloženjem. Neprotiv, bio je vrlo nervozan i razdražljiv.

Razlog njegovog dubokog neraspoloženja bila je Marni Hendri. Naime, sve do nedavno, njegov život se odvijao uglavnom po ustaljenoj šemi, počev od dana kada je kao kuhinjski potrčko doputovao ovamo vozom iz Santa Fea. Kada je malo odrastao postao je kauboj na ranču, zatim gonič stoke i lovac na bizone... i tako redom. No, mogao je da kaže da se sve što je radio svodilo na mučnu i stalnu borbu za opstanak.

Do izvesne promene došlo je kada je postao šerifov pomoćnik, a zatim šerif u Grin Velsu, gradiću koji je sa okolinom imao tek nekoliko stotina kuća. Mesto jeste bilo malo, ali je u njemu bilo uvek dovoljno pijanica i noćnih bukača koje je trebalo strpati u zatvor da se ispavaju i otrezne. Povremeno je morao da potegne i revolver, ali to se događalo retko, a samo onda kada bi u gradić naišla grupa razularenih goniča stoke ili pak neki usamljeni huligan. Plata za takav posao bila je mala i često neadekvatna opasnostima kojima se s vremena na vreme izlagao. Ipak, Kejn je njome bio zadovoljan, jer je, ako ništa drugo, imao udobnu postelju, tri obilna obroka dnevno i dovoljno novca za čašu viskija posle završenog večernjeg obilaska.

A onda se pojavila Marni, lepa i stasita žena koja se samo poželeti može. Naravno Kejn se odmah ozbiljno zagrejao za nju, vreme je prolazio, a on se sve više i više zaljubljuvao tako da je došao u fazu da ne može da zamisli život bez nje. Ni Marni nije ostala ravnodušna prema njemu, pa se njihov odnos razvio u pravu idiličnu ljubav.

Sve je bilo u redu i Kejn je bio ubeđen da će se završiti na najbolji mogući način. No, teškoće su se javile onog trenutka kada joj je predložio da se venčaju. Ma koliko zaljubljena, Marni je bila razumna i realna osoba koja je, stavljena pred takvu životnu odluku, shvatila svu njenu težinu. Naime, razumela je koliko je rizično udati se za čoveka kome je život često visio o koncu i koliko zamorni i pusti mogu biti časovi čekanja, dok čovek koga voli šeta ulicama gde ga, na svakom koraku, vreba metak iz tame. Uvidevši da iz tog stanja postoji samo jedan izlaz, predložila mu je da prvo napusti posao, a tek onda da se venčaju. Naravno, dodala je, nije ni sumnjala da će vredan i sposoban čovek kao što je on naći neki posao i moći da izdržava porodicu. Ako to ne bude dovoljno, zaposliće se i ona, jer je to mnogo bolje od prihvatanja neizvesnosti koju nosi šerifska zvezda na njegovim grudima.

Ali, Kejn nije znao mnogo toga. Što se tiče posla goniča, to bi značilo da Marni mesecima mora ostavljati samu, a to ni u kom slučaju nije želeo. Da nesreća bude veća, tih dana je banda kradljivaca stoke izvršila prepad na jedan ranč u okolini i on je bio prinuđen da pođe u poteru koja je trajala nekoliko dana. Kada se vratio u Grin Vels, Marni više nije bila tamo. Gospođa Simson kod koje

je stanovala rekla mu je da je devojka otputovala kako bi izbegla mučenje koje joj je nanosila njihova ljubav. Naime, smatrala je da će bez nje Kejn biti spokojniji i srećniji.

Kakva ironija sudbine! Za Kejna je tek tada nastala prava agonija, jer je shvatio da ne može bez nje. U tom trenutku bio je spreman na najnaporniji rad samo da zna da će posle toga doći kući u kojoj će ga ona čekati. Ali, kako da dođe do novca za sve što im je bilo potrebno? Odlučio je da skine šerifsku zvezdu, ali šta onda? Nekoliko stotina dolara ušteđevine nije bilo dovoljno za početak. Morao je da pronađe i zaradi više, znatno više, pošto nije mogao da zamisli Marni kao siroticu u iznošenoj haljini. Igrom sudbine, pogled mu se u tom trenutku zadržao na upravo dobijenim poternicama za bandom braće Gatri. Video je da su Peg i Frenk Gatri bili uceñeni sa po hiljadu dolara, a ostala tri člana sa po pet stotina.

Bila je to poprilična suma novca i sa onim što je imao, sasvim valjana za skroman početak...

Kejn Lejvin je bio čovek koji nije tražio mnogo od života. No, ljubav prema Marni podstakla ga je da donese brzu i jasnu odluku. Poći će u poteru za bandom braće Gatri, postaće pravi lovac na ucene i ako sve bude u redu, srediće ih i dočepaće se novca. A onda će požuriti da potraži Marni, da joj kaže kako je i dalje želi za ženu i kako, ako hoće, može da se uda za njega. Objasniće joj da ima novca za skroman početak života i da se mogu nastaniti u nekom mirnom kraju i osnovati dom i porodicu. Naravno, nije sumnjao da ga Marni voli i da će prihvatiti njegovu ponudu...

No, ako je hteo da ostvari svoju nameru, onda nije smeo da čeka. Marni nije znala za njegovu odluku i mogla je otići daleko, da nikada ne uspe da je nađe. Možda će se u međuvremenu i udati. Morao je, dakle, brzo raditi i nije ni trenutka razmišljao. Jer, ukoliko se brže dočepa braće Gatri, utoliko pre će dobiti novac potreban za život sa voljenom ženom. Naravno, uhvatiti braću Gatri bila je stvar velikog rizika, ali Lejvin je bio spreman da za taj cilj založi i glavu. Ipak, nije ni pomišljao na to da mu poduhvat neće uspeti.

Tek što je posle neprospavane noći na istoku zabelela zora, on je ustao, spremio putne torbe i proverio oružje: vinčesterku „tip 76“ sa dugačkom cevi, oštar bovi nož koji mu je stajao u kovčegu još od lova na bizone i, konačno, kolt najtežeg kalibra popularno nazvan „zaustavljač“ pošto je udar metka iz takvog oružja mogao u mestu da zaustavi čoveka u trku ili, ako bi mirno stajao, da ga odbaci nekoliko metara unazad.

Uverivši se da je oružje u besprekornom stanju i da funkcioniše izvanredno kao i uvek, Kejn Lejvin je skinuo šerifsku značku i stavio je na sto u stanci; zatim je iz gradske štale uzeo svog konja i uputio se ka Kenon Hilu oko koga su se, prema poslednjim obaveštenjima, vrzmala braća Gatri.

Kada je ujahao u grad, Kenon Hil je bio tih. No, kada je pola sata kasnije napustio mesto, ostavio je za sobom vrevu i kaos. U gradskoj štali je zamenio konja i dok je čekao da mu se osedla odmoran dugonogi ždrebac koga je odabrao u koralu, zapodenuo je razgovor sa vlasnikom štale.

– Da li ste čuli za Frenka i Pega Gatrija, mister?

Čovek mu je pružio pasoš za novog konja i pogledao prema koralu.

– Frenk i Peg... Gatri – ponovio je nekako nevoljno i Kejn odmah shvati da mu se pitanje nije dopalo. Takođe je zapazio da je dugonogi brkajlija počeo nervozno da pretura po papirima na svom stolu.

– Da, da, dobro ste čuli – ponovio je Lejvin mirno. – Pitao sam vas za braću Gatri.

– Oni su odmetnici, zar ne?

– Dobro znaš da jesu! – dobaci Kejn oporo. – Čuo sam da ih stanovnici ove oblasti smatraju herojima. Verovatno zato što, s vremena na vreme, svrate ovamo i potroše nešto novca. Opljačkanog novca, zar ne?

Čovek zauze odbranaški stav.

– Oni su pomogli mnogim ljudima u ovim krajevima.

– Da, da... ubijanjem i rasipanjem tuđeg novca.

– Da li ste vi policajac?

– Tako nešto – slaga Kejn ne trepnuvši. – Prema tome, ako mi uskratiš informacije, bićeš u velikoj nevolji, čoveče.

Dugonja glasno uzdahnu.

– Biću u još većoj ako Gatrijevi čuju da sam vam bilo šta rekao.

– Ne bih rekao da je baš tako – odvratio je Kejn, brzo izvukao ogromni kolt iz futrole i prislonio ga čoveku ispod brade.

Izbeumljenim očima ovaj je zurio u njega dok je mirno zatezao obarač.

– Znaš li šta sam sada učinio? – upitao je muklo. – U ovom revolveru ima šest metaka, a jedan od njih je napunjen sačmom, odnosno krupnim olovnim

kuglicama. Kada opali, u stanju je da zbriše sve što mu se nađe na putu. Ako slučajno pritisnem okidač, mogao bih ti razneti glavu tako da oni koji te budu sahranjivali ne nađu ni komadić od nje. Hej, šta se toliko treseš, prijatelju? To ti nije potrebno, veruj mi. Sve što treba da učiniš je da kažeš kada si poslednji put video Gatrijevu bandu i naravno, kuda su se uputili. Ali, treba brzo da se setiš, inače... Dakle, jedan, dva...

Nije morao da broji do tri, jer je čovek promrmljao jedva čujno:

– Čekajte...

Kejn je zastao za trenutak i još jače pritisnuo cev revolvera.

– Juče – promrmljao je dugonja uplašeno. – Upravo pred sumrak. Odjahali su u San Blas.

No, Kejn nije bio zadovoljan.

– Dodavola, to znam i ja! U kom pravcu su otišli?

– Sever, severozapad.

– Svi?

– Ne svi. Peg je odjahao tek kasno u noć. Mislim da se zadržao zbog partije karata.

Kejn odmahnu rukom.

– Dobro, de... to me baš ne zanima. Nego, šta se nalazi tamo na severozapadu? Neko mesto koje im služi kao skrovište?

Čovek s mukom proguta „knedlu“.

– Ubiće me!

Kejn je još jače pritisnuo cev revolvera i uneo mu se u lice.

– Oni su sada u pustinji, a ja sam ovde pored tebe! To ne bi trebalo da zaboraviš, mister!

– Skrovište im je kanjon Ha Mun – odvratio je dugonja jedva čujno. – Dvadeset milja prema severozapadu. To čudo od kanjona diže se pravo iz pusti-

nje. U stvari... radi se o masi nabacanih stena u kojoj ne biste ni slutili da postoji kanjon, ako vam to neko nije rekao.

– Za tebe bi bilo bolje da je to istina.

Dugonja žustro zaklima glavom. Kejn mu je još nekoliko trenutaka držao pištolj prislonjen uz bradu, a onda ga je sklonio baš u trenutku kada je štalski momak doveo osedlanog konja. Dečko je zabrinuto odmerio gazdu bledog lica, ali nije ništa rekao. Kejn mu je uzeo vođice iz ruku i vinuo se u sedlo.

– Možda ću se vratiti ovim istim putem – dodao je i strogo odmerio nepomičnog vlasnika štale.

– Kunem vam se da sam rekao istinu!

– zavapio je čovek promuklim glasom.

Kejn je klimnuo glavom i petama poterao konja ka velikim otvorenim vratima. Za to vreme momak je pogledao gazdu.

– Šta se desilo? – brzo je upitao.

Vlasnik štale je u međuvremenu prišao stolu i iz fioke izvadio revolver.

– On goni Pega i Frenka! Sigurno je šerif!

– Sto mu gromova! – prasnuo je momak i potegao revolver. – Građani će ga za ovo ubiti!

– Neće, ako ga zaustavimo! – rekao je gazda i iskočivši na prolaz, pripucao za Kejnom koji je već odmicao ulicom.

Naravno, dojučerašnji šerif Lejvin je odmah shvatio o čemu se radi. Čim su vlasnik štale i njegov pomoćnik počeli da pucaju uz uzvike da se radi o policajcu koji juri braću Gatri, uvukao je glavu u ramena, izvadio kolt i počeo da puca.

Neočekivani pucanj oružja teškog kalibra delovao je poput grmljavine, pa su oni prolaznici koji su se zatekli na ulici u strahu pōlegali na zemlju, odlučni

da prvo spasi sebe, pa onda razmišlja ju o braći Gatri. To je Kejnu bilo više nego dovoljno da što je moguće pre ostavi grad iza sebe i u brzom galopu otutnji prema pustinji San Blas.

*

Holidej je imao još samo deset metaka u opasaču i četiri u magacinu kolta.

Vrelina je pulsirala sa kamene nadstrešnice i osećao se kao da je u peći. Skinuo je košulju i zavezao maramicu oko čela da mu se znoj ne bi slivao u oči. Računao je da je gore na prevoju pogodio još jednog člana Gatrijeve bande, ali nije bio sasvim siguran. Za poslednja dva časa nisu se mnogo micali pošto su smatrali da im ne može pobeći. Osim toga, pretpostavljali su da će vrelo podnevno sunce učiniti svoje i obaviti deo posla za njih.

To je bilo tačno. Od strahovite toplote Holideju se vrtelo u glavi, a usta su mu bila suva kao da je u njima imao gužvu pamuka. Bio je strašno žedan, a njegova čaturica nestala je zajedno sa konjem koji je negde otkasao, odmah na početku prepada. Pošto je imao dosta vremena za razmišljanje, došao je do zaključka da je banda braće Gatri često koristila ovaj brdski masiv, možda i ovaj kanjon kao jedno od svojih skrovišta. Došavši ovamo, on je jednostavno upao u klopku.

Naravno, pošto su imali vode, hrane i municije banditi su mogli da čekaju. Pored toga, uopšte im nije bilo toplo, jer je litica kanjona bacala debelu senku na njihove položaje. Što se njegovog zaklona tiče, bio je u potpunosti izložen vrelom podnevnom suncu, a kamena nadstrešnica bila je mnogo toplija od

drugih stena. Pred očima mu se mutilo, video je žućkaste iskre pomešane sa tačkicama raznih boja... Za jedan do dva časa biće potpuno zaslepljen i tada će ubice moći da mu priđu bez straha, proture cevi pušaka kroz otvor između stena i izrešetaju ga.

Duboko je uzdahnio ne mogavši da se seti da je nekada bio u teškoj situaciji.

Posle nekih desetak minuta, sklonište je ponovo zasuto kišom kuršuma i on se grčevito pribio uz zemlju. Jedno tane uletelo je kroz procep između stena, nekoliko puta se odbilo o unutrašnje zidove zaklona i zviždeći izašlo kroz uzani otvor. Naravno, Dok je znao da će ga pre ili kasnije jedan od tih kuršuma pogoditi, a to nije bila nimalo priyatna pomisao. U svakom slučaju, moraće nešto preduzeti, jer je ovo čekanje bilo zaista neizdržljivo.

Onda je opet podigao glavu i polako oslušnuo šumove iz daljine. U času mu se učinilo da je čuo prasak pucnjeva u kanjonu, ali... pucnji kao da nisu dopirali sa mesta gde su se banditi nalazili. Dodavola, ako su krenuli da ga napadnu i opkole sa svih strana, onda zaista nema nikakve šanse!

No, imao je još desetak metaka i to je bila njegova odbrana. Još jednom je proverio magacin, a ostatak kuršuma poredao na kamen da mu budu na dohvat ruke. Protrljao je oči da bi izoštrio pogled, a onda nepomičano zastao i zaustavio dah.

Naime, grmljavina pucnjeva u kanjonu zvučala je drugačije od one koju je do tada slušao. Bio je dovoljno iskusan zapadnjak da bi znao da svako vatreno oružje ima svoj specifičan zvuk koji se za nijansu razlikuje od pucnjeva drugih oružja istog tipa i kalibra. Pucnji koji su

sada dopirali do njegovih ušiju imali su istu boju i intenzitet! Šta je to moglo da znači?

Iskoristivši priliku, pogledao je kroz otvor između stena i ugledao Pega i Frenka Gatrija koji su trčali prema svojim konjima; treći član bande je iskočio iz svog zaklona u stenama i punom brzinom potrčao niz padinu, klizajući se i suljajući sa puškom u ruci. Iznad njega je odjednom suknuo pravi gejzir prašine i tek tada je shvatio da neko sasvim drugi puca prema njemu.

Oh, izgleda da je neko napao Gatrijevu bandu, pomislio je zadovoljno. To bi značilo da mi je igrom sudbine i nesvesno pritekao u pomoć! Začuo je ponovnu pucnjavu iz oružja teškog kalibra, pa je bandit na padini skočio i okrenuo cev puške. No, samo se lagano trznuo pogođen metkom tako da je puška opalila u zemlju. Pogođen još jednom, bandit se nekako čudno presamitio i pao nauznak, dok je njegovo beživotno telo samo skliznulo niz padinu.

Holidejevo grlo je bilo previše suvo da je mogao da vikne, pa je na tren izašao iz zaklona i pripucao na braću Gatri koji su u međuvremenu uzjahali konje i trkom ih poterali niz kanjon. Promašio je Frenka, ali je metak pogodio njegovog konja i životinja se uz njisak srušila na zemlju. Što se Frenka tiče, on je bio prebačen na zid kanjona lupivši u njega svom snagom. No, instinkt ga je podigao na noge, pa je pripucao na Holideja. Ovaj je sagnuo glavu i u istom trenutku ugledao svog nepoznatog spasioca na penom pokrivenom mrkovu kako silazi niz stepenastu padinu nastojeći da preseče put Pegu Gatriju. Bandit, međutim, nije ni imao nameru da puca: imao je na umu samo bekstvo i cilj

mu je bio da stigne do uzanog ulaza u kanjon pre nego što mu nepoznati preseče put ili ga hicem obori sa konja.

Frenk Gatri je prestao da puca na Holideja i otvorenih usta usredsredio pažnju na trku. Iz sveg glasa je dovikivao bratu da obode konja, što je ovaj i sam već učinio. Onda se kratko okrenuo prema nepoznatom napadaču koji se, videvši da će Peg pre njega stići do izlaza, uspravio na uzengijama, vratio revolver u futrolu i izvežbanim pokretom uzeo u ruke vinčesterku.

Onda je primeo kundak puške ramenu i dva puta opalio.

Peg Gatri se izdigao na uzengijama i po trzaju noge izgledalo je kao da hoće da iskoči iz sedla. Ali, udar tanadi ga je gurnuo napred, dok mu je glava ostala nazad u nekako iskrivljenom, neprirodnom položaju. Njegovo telo, do tada kao sraslo s konjem, izgubilo je gipkost i sklad pokreta i uz grčevit trzaj se srušilo preko konjskog vrata. Bandit je pao sa konja koji ga je mahinalno gurnuo tako da se zaglavio između konjskih nogu i zida uzanog prolaza. Čak i da ga kuršumi nisu usmrtili, strmoglavi pad i udari nogu zahuktalog konja sigurno bi ga dokrajčili.

– Peeeg!! – zaurloao je Frenk Gatri zaboravljajući u tom trenutku da je smrt pretila njemu. Široko razrogačenih očiju i izobličene lica, teturajući se pošao je niz padinu želeći još jednom da vidi svoga mrtvog brata.

Jedva se održavajući na nogama, Holidej je isteturao iz zaklona i ispaliio hitac nekoliko santimetara ispred Fredovih nogu. Ovaj je zastao, trepćući se okrenuo, a onda pošao rukom ka revolveru. Dok je ponovo opalio i izbio mu oružje iz ruke. Bandit je zaurloao od

bola i drugom rukom pošao prema onoj koja je utrnula od strahovitog udara. Holidej je ponovo zategao obarač i napravio nekoliko nesigurnih koraka niz padinu. Usta su mu bila suva tako da nije mogao da prozbori ni reč.

Što se tiče Frenka Gatrija, on se više nije borio; u stvari, njega Holidej nije ni interesovao. Okrenuo je glavu ka nepoznatom jahaču koji se približio i sišao iz sedla, još uvek držeći pušku u ruci. Odmerio ga je preteći, dok mu se na licu videla bolna grimasa.

– Grom i pakao, mister! – povikao je ljutito. – Hladnokrvno si mi ubio brata!

Nepoznati ga je ravnodušno pogledao, a onda mu je pogled kliznuo prema Holideju.

– Jeste li čitavi?

Dok je klimnuo glavom i rukom pokazao na ispucale usne. Nepoznati ga je odmah shvatio, brzo zgrabio čuturu koja je visila uz sedlo i bacio je prema Holideju. Naravno, drugom rukom je držao vinčesterku i „pazio“ na Frenka Gatrija.

Dok je zgrabio čuturicu i pohlepno je primeo usnama.

Za to vreme Frenk Gatri se nervozno vrpeljio.

– Dođavola... Proklet da si! Da znaš da se neću smiriti dok ne postaneš hrana za lešinare, nesrećniče!

Nepoznati ga je ćutke posmatrao i pokretom puščane cevi naredio da podigne ruke uvis. Iako je psovao sebi u bradu, Gatri je morao da poslušao. Učinio je to nevoljno i sporo, ni jednog sekunda ne skidajući pogled sa ubice svoga brata. Činilo se kao da je želeo da ga upamti za sva vremena.

No, Kejn Lejvin nije obraćao pažnju na njega. Držeći ga na oku, po drugi put je bacio pogled prema Holideju koji je

konačno skinuo čuturicu sa usana i sa olakšanjem odahnuo. Kada je progovorio, glas mu je zvučao gotovo normalno.

– Svega mi na svetu, mister, stigli ste u pravom trenutku. Ne znam čemu imam da zahvalim za sreću što ste baš sada naišli, ali voleo bih bar da znam kome imam da zahvalim to što ću dočekati zalazak sunca. Kada smo već kod toga, ja sam Džon Holidej i da niste naišli, presela bi mi sinoćna partija pokera.

Kejn je zažmirio i odmerio Doka od glave do pete.

– Džon Holidej? – ponovio je, odmah uočivši Dokovo elegantno, mada sada prašnjavo i izgužvano odelo koje se nikako nije uklapalo u okolnu divljinu. Naravno, nije mu promakao ni kolt sa drškom od slonovače koji je ovaj još držao u ruci. – Da niste vi nekim slučajem... Dok Holidej?

Ovaj se osmehnu.

– Da, pod tim imenom me znaju u ovim krajevima. Da li smo se nas dvojica već negde sreli?

– Ne, nismo, ali sam dosta toga čuo o vama, mister. Zovem se Kejn Lejvin i do nedavno sam bio šerif grada Grin Velsa, tako da mi nije prvi put da čujem vaše ime. Bez obzira što vas neki predstavnici zakona posebno ne „mirišu“, meni je naročito drago što sam vas izvukao iz nevolje. No, to sada i nije važno; bitno je da je Gatrijeva banda likvidirana i da u rukama imamo jednoga od njih.

Dok klimnu glavom i odmeri Frenka.

– Šta ćemo s njim?

– Naći će se već nešto – odvratio je Kejn nemarno. – A sada pohitajmo odavde. Možemo razgovarati i uz put, zar ne?

*

Napustili su kanjon onoliko brzo koliko su mogli. Iako je Gatrijeva banda bila uništena, Lejvin je znao da je ostajanje u kanjonu bilo opasno. Zato su brzo pohvatali konje, vezali Frenka Gatrija za jabuku sedla i krenuli. No, pre polaska Lejvin je insistirao da ga Dok sačeka i brzo je sahranio Pega Gatrija i njegove drugare u plitak grob koji je pokrio kamenjem. Na Holidejevo pitanje zašto ih nije prepustio lešinarima, dojučerašnji šerif je odvratio da su mu leševi potrebni kao dokaz, tako da je Dok odmah shvatio o čemu se radi. Isto to je shvatio i Frenk Gatri.

– Dakle, ti si smrdljivi lovac ucena, zar ne? Oh, znaj da ćeš preklinjati pakao da te odnese kada te budem ščepao, prokletniče! Dodavola, taj smrdljivi soj mrzim više i od vašljivih značkaroša!

No, Lejvin se nije obazirao na njegove pretnje. Iako je izlazeći iz Kenon Hila uspeo da se otrese gonilaca, nije bio siguran da oni neće poći za njim. Zato su što je moguće brže napustili kanjon vodeći sa sobom Gatrija koji je dojučerašnjeg šerifa „streljao“ očima mrmljajući pritom najružnije moguće psovke.

Uputili su se prema severozapadu, odnosno udaljenom planinskom vencu čiji su se plavičasti obrisi nazirali na horizontu. Lejvin je bio veoma ćutljiv i Dok je to poštovao. Naime, iz iskustva je znao da ljude treba pustiti da budu ono što jesu, a ne napadati ih i uznemiravati suvišnim pitanjima. I sam je bio čovek posebnih raspoloženja i zato je, možda više nego bilo ko drugi, imao razumevanja za čoveka koji mu je spasao život.

Vreme je prolazilo i kolona je prilično brzo odmicala.

U jednom trenutku, Kejn se okrenuo prema Holideju i osmotrio njegovo bezizražajno lice.

– Verovatno se pitate kako je došlo do toga da postanem lovac na ucenjene? – dobacio je oprezno.

Holidej odmahnu rukom.

– Svako ima pravo na svoj život i svoje postupke za koje postoje određeni, samo njegovi razlozi. Ali, rekoste da ste pre toga bili šerif. Šta vas je navelo da napustite taj posao i postanete... pa... da pođete ovim putem?

On glasno uzdahnu.

– Žena, Holideje, žena koja me je napustila i koju nameravam da nađem.

– To može da bude veoma težak posao, prijatelju. Vrlo je komplikovano pratiti tokove ženskih ćudi. U svakom slučaju, želim vam sreću. Sigurno je volite?

– Svakako, mister. Zar bih inače polazio da je tražim?

– A ona vas?

– Naravno. Nikada nisam posumnjao u njenu iskrenost.

– A ipak vas je ostavila? Nažalost, i to se događa... Ali, šta će biti ako se u međuvremenu ohladi prema vama? Izgleda da će biti dovoljno vremena za to...

Kejn slegnu ramenima.

– Ništa... verovatno. Onda ću je pustiti da ide svojim putem. No, ipak ne verujem u to. Kada me je ostavila, imala je za to dobrih razloga. U stvari, nije želela da se uda za čoveka koji je u stalnoj opasnosti, da ceo život provede u strepnji i strahovanju. A ja opet nisam umeo ništa drugo nego da budem šerif.

– I sada ste se predomislili?

– Da. Novac koji ću dobiti za Gatrijevu bandu biće mi dovoljan za skroman početak. Naći ću je i objasniti šta sam odlučio. Ako me još hoće, uzeću je za ženu.

– A ja ću se postarati da što pre ostane udovica! – povikao je Frenk Gatri ljutito. Naizgled miran, Kejn se munjevito okrenuo i tako snažno ga udario posred lica da je tog trena pao sa konja. Nekoliko trenutaka vladala je tišina, a onda se bandit polako podigao, mrmļajući nešto u bradu i brišući krv sa usana.

– Ništa ti nećeš učiniti sem što ćeš zaigrati na dželatovom konopcu, Gatri – odvratio je Lejvin hladno.

– Ne, pre nego što izravnam račune s tobom – progundao je bandit i za tren se okrenuo prema Holideju. – Za tebe me nije mnogo briga, mister, mada se ne bih bunio da mogu da ti ispalim pedeset grama olova u leđa. Ali, ovaj pas pored tebe neće živeti duže nego što mi bude trebalo da se dočepam slobode i pištolja! Oh, prokletstvo... nije imao razloga da onako usmrti Pega!

Kejn je kolenima podbo konja i za čas bio pored njega. Uplašeni bandit je razrogačio oči i brzo uzmakao, ali ga je ipak jedno konjsko kopito zakačilo po glavi.

– Ne troši reči preteći mi! – dobaci mu Kejn Lejvin mrzovoljno. – Možeš smatrati da si već mrtav, Gatri!

– Onda bi bilo bolje da me odmah ubiješ! – odvrati bandit neprijatno se iscerivši. – Čak i posle toga proveriti da li sam mrtav, jer ako bude i najmanje šanse, ja ću svoje obećanje ispuniti do kraja.

Dojučerašnji šerif samo odmahnu rukom i okrete se prema Holideju.

– Neću da trošim reči raspravljajući se sa njim – rekao je mirno. – Nego, mister Holdeje... ne bih želeo da ličim na čoveka koji odmah naplaćuje dugovanja, ali već neko vreme razmišljam da vas zamolim za jednu uslugu.

– Samo recite, Lejvine. Biće mi zadovoljstvo da učinim nešto za vas.

Posle nekoliko trenutaka snebivanja, Lejvin se nervozno nakašlja i upita:

– Hteo sam da vidim da li biste umesto mene odveli Gatrija u Ostin? Vidite... – nastavio je i pokazao prema obrisima planinskog masiva pred njima – kada pređemo pustinju i zađemo u brda, dalje putovanje biće obična šetnja. S obzirom na vaše iskustvo, mislim da vam ne bi bilo teško da izađete na kraj sa ovom huljom i predate ga komandi rendžera u Ostinu.

Holidej klimnu glavom.

– Naravno. Ali tek kada izađemo iz pustinje San Blas! Gatri u ovom kraju sigurno ima veoma mnogo prijatelja. A šta vi imate na umu, Lejvine?

– Keplok.

Dok nabra čelo.

– Keplok? Mislite na onaj zabačeni gradić jugozapadno odavde? Ako sam vas dobro shvatio, nameravali ste da tražite vašu Marni.

– To i sada imam na umu. U stvari, nisam vam rekao da sam već našao neki trag i da slutim gde je otišla. U Grin Vesliju sam saznao da se ukrcala na voz za San Antonio. Budući da je to blizu Kenon Hila pošao sam u tom pravcu i u prolazu kroz Berkli saznao da se tu iskrcala i uhvatila diližansu za Seiberkat. Pošto mi je Keplok bio suviše daleko, prvo sam otišao u Kenon Hil da završim posao sa Gatrijevima.

– Keplok? – ponovi Dok sa čuđenjem.
– Zašto biste hteli da idete u to, od svih zaboravljeno mesto?

Lejvin ga značajno pogleda.

– Verujem da ću tamo naći Marni. U Berkliju sam saznao da je posetila redakciju lokalnog lista i tamo sa oglasne table skinula jedan oglas za zaposlenje. Koliko sam razumeo, radilo se o oglasu pomoću koga je doktor iz Keploka hteo da angažuje bolničarku, odnosno pomoćnicu. Kao što rekoste, radi se o zabačenom i zaboravljenom mestu i mislim da je baš to privuklo Marni. Ona je osoba koja želi da se nađe tamo gde je najpotrebnije tako da bi joj to zabačeno mesto sasvim odgovaralo. Ipak, nisam siguran da će tamo dobiti posao, a samim tim i ostati, pa zato želim da požurim i nađem je pre nego što, eventualno, odleti dalje. Zbog toga vas i molim za uslugu.

Holidej klimnu glavom i pogladi se po bradi.

– Što se mene tiče, to je u redu. Želim vam sreću i mislim...

Zastao je na polovini rečenice i iznenada mamuznuo konja. Naime, Gatri je, želevši da iskoristi njihovu trenutnu nebudnost, nekako podbo svog konja i nagnao u beg. U stvari, i sam bandit je bio svestan da ne može daleko, ali je ipak pokušao. Radilo se više o nagonu nego promišljenom postupku.

Naravno, Holidej ga je brzo sustigao, izvukao nogu iz uzengije i snažno ga gurnuo u desno rame.

Uz potmulo stenjanje, Gatri je tresnuo o zemlju, otkotrljao se nekoliko metara i ostao tako da leži posmatrajući svog gonioca pogledom punim mržnje. Odmah zatim, Dok je skočio iz sedla, a Kejn je doveo Gatrijevog konja. Još uvek

razdražen i besan zbog neuspeha, bandit je počeo da se otima, lupa nogama i rukama i pokušava da ih ugrize. Da bi sprečio dalje scene, Dok ga je lupio koltom po glavi, tek toliko da ga ošamuti. Kada se nešto kasnije osvestio, Gatri je ponovo bio na konju, ali su mu ovoga puta ruke bile čvrsto vezane za jabuku sedla.

– Sledeći put ću ti ispaliti metak u koleno – pripretio mu je Dok.

Ovaj se na to sam prezrivo iskezio, ali ipak se nije usudio da bilo šta odgovori.

Nastavili su da jašu prema brdima i stigli do podnožja baš u vreme zalaska sunca. Kejn je zategao vođice i lagano prišao Doku.

– Ja ću odavde obići oko brda i preseći do Sejberkata, Holideje. To će mi uštedeti veliki deo puta.

Dok klimnu glavom i čvrsto stisnu mladićevu pruženu ruku.

– Mnogo sreće sa Marni, Lejvine. I još jednom, hvala na svemu.

Ovaj se jedva primetno osmehnu.

– Nadam se da ćemo se videti u Ostinu, Holideje. Požuriću da naplatim nagradu.

– Adios, amigo.

– Adios, Holideje – odvratio je Kejn i kratko odmerio Gatrija. – Jeste li sigurni da možete sami? Možda bi bilo bolje da zajedno prođemo kroz brda i razdvojimo se na drugoj strani... ?

Dok odmahnu glavom.

– To bi bilo besmisleno i odvelo bi vas trideset, pa i četrdeset milja van vašeg pravca. Zato slobodno pođite za Marni, Kejne. Ja ću već znati kako da ukrotim ovu zmiju.

*

Marni Hendri je završila previjanje i navukla gornji deo pidžame pacijentu na grudi. Onda se ispravila, brižno osmotrila njegovo bledosivo lice i lagano popravila posteljinu. Uz tih uzdah, uzela je lavor, pokupila komade krvavog zavojaja i iz ambulante izašla u doktorovu ordinaciju.

Doktor Maršal je sedeo za pisaćim stolom i nešto pomno beležio. Ne želeći da ga prekida, Marni je tiho poslovala po prostoriji.

– Pacijent se još nije probudio iz narkoze – kazala je brišući operacioni sto. – No, sada mnogo lakše diše.

– To je dobro... da, tako treba... – promrmeljao je doktor zamišljeno. – Izvadio sam krajeve rebara iz pluća i zato može da odahne. Svašta, baš svašta... Ti kauboji ne znaju šta rade kada se napiju. Pa samo bi neko sasvim pijan pokušao da odraslog bika obori na zemlju. Hm... može se reći da je imao sreće, jer je životinja mogla da ga proburazi.

Marni je i poslednju zdelu ostavila na policu za sušenje, a onda počela da pere ruke. Osmehnula se zbog doktorovog gundanja, ali sada je na to već naučila. Naime, simpatični doktor Maršal nikada nije bilo šta komentarisao pre nego što je za pacijenta učinio sve što je u njegovoj moći. Tek onda je, umoran i iscrpljen, dozvoljavao sebi malo grubosti. Bio je to njegov način ponašanja i ophođenja sa građanima Keploka koji su ga poštovali i voleli.

Devojka se osmehnu.

– Ja sam radila sa nekolicinom doktora u Teksasu i mogu da kažem da ni jedan nije ni približno tako spretan kao

vi, gospodine Maršale. Zaista smatram privilegijom to što radim kao vaša pomoćnica.

Simpatičnog lica, razbarušene kose i očiju crvenih od nespavanja, doktor Maršal odmeri ovu tihiu devojku koja nije prestajala da radi. Marni je bila divna mlada osoba i on u trenu požele da zna šta je muči: šta je uzrok tamnih kolutova oko tih lepih očiju, zbog čega joj se na uglovima usana pokatkad ureže duboka bora i zašto se tako retko osmehuje. Možda će mu jednoga dana ona to i sama reći, odnosno dopustiti da mu pomogne ako bude mogao.

Lagano je uzdahnuo pretpostavljajući da razlog može biti neki čovek koji ju je povredio. U stvari, tako se često dešavalo, a on je samo pretpostavio...

– Eh, draga moja devojko, čovek u svemu što radi jednoga trenutka postane dobar – odvratio je doktor skromno. – A u ovom poslu mnogo pomaže ako čovek ima adekvatnu pomoć.

Marni nije mogla da se uzdrži, a da se ne nasmeje. I to ne zbog toga što je doktor rekao, već zbog načina na koji je rekao.

– Ja i dalje smatram da je privilegija raditi sa vama, doktore – kazala je brišući ruke.

Doktor skinu naočare i žmirnu nekoliko puta uzastopce.

– Meni je drago što ste tu, samo da znate. Inače, mislim da bi trebalo češće da se smejete, Marni. Onda vam celo lice blista... Da ne govorim koliko to pristaje vašoj mladosti...

Na ove reči ona se odmah uozbiljila i nastavila da ređa peškire.

– Mi smo ovde prilično udaljeni od svetskih događaja – kazao je doktor tiho. – Čovek bi pomislio da je to dobro

mesto na kome mogu da se zaborave svi problemi i brige. No, nekada baš i nije tako: mesta kao što su ova često vam ostavljaju isuviše vremena da baš o brigama i razmišljate. Zato je najbolje da možete sa nekim da ih podelite, ili bar možete da se oslonite na osobu koja je voljna da vam pomogne.

Slab osmeh ponovo zatitra na devojčinim usnama.

– Hvala, doktore – odvratila je mirnim, prijatnim glasom. – Imaću to u vidu.

Maršal ponovo stavi naočare i okrete se prema papirima.

– Naravno, ponuda je stalno otvorena, Marni. Ako je u pitanju nešto delikatno, gospođa Maršal je spremna da sasluša i pomogne svojim iskustvom.

– Hvala vam, doktore – odvratila je devojka i žurnim korakom napustila ordinaciju.

Voleo bih da pomognem ovoj devojci, zaključio Maršal i nastavi da piše izveštaj.

Za to vreme Marni je ponovo obišla trojicu pacijenata u ambulanti, malo popričala sa dvojicom, a trećem dala lek protiv bolova. Zatim je počela da skida posteljinu sa praznog kreveta, jer je pacijent koji je ležao bio otpušten još pre podne. Pretrpana poslom, stigla je ovo da obavi tek sada.

Dok je prikupljala čaršave i ćebad, začula je jasne korake, a onda je nečija senka pala na razmešten krevet.

Uzimajući posteljinu u naručje, ona pomalo izvi vrat kako bi mogla da vidi preko naramka veša koji joj je zaklanjao vidik.

– Žao mi je, ali nema posete do posle podne.

– Čak ni bolničarkama?

Na zvuk tog glasa, Marni se jednostavno ukočila. Ispustivši veš na krevet lagano se okrenula prema ulazu. Lice joj se skamenilo od iznenađenja, a ruke nemoćno klonule pored tela kada je na pragu ugledala Kejna Lejvina sa šeširom visoko nabačenim na čelo i prašinom zamrljanim licem sa koga su je posmatrala dva dobro poznata sjajna oka.

– Zdravo, Marni – kazao je tiho dok su mu se uglovi usana jedva primetno razvukli u osmejak.

– Smršao si – kazala je tek da nešto kaže, jer joj je trebalo vremena da se pribere.

– Ionako sam počeo da se gojim – odvratio je Kejn i pogledom obuhvatio veliku odaju. – Možemo li da odemo negde drugde?

– Ne bismo mogli, Kejne. Ja sam na dužnosti.

– Dobro. Doći ću kada završiš. Slažeš se?

Nije odmah odgovorila. Pogledala je i zapazila umor na tom dragom licu i tugu u nekada živahnim očima.

– Nisam sigurna da imamo o čemu da razgovaramo, Kejne.

– A ja sam siguran da imamo. Nisi bila u gradu kada sam se vratio.

– Ali bila sam tamo dovoljno dugo i ... mislim da smo jedno drugom sve rekli.

– Ja mislim da nismo – ponovio je i koraknuo prema njoj. No, zastao je posle prvog koraka, pošto je primetio koliko je nervozna i napeta.

– Hoću da kažem kako sam kasnije mnogo razmišljao o svemu i kako sam zaključio da si bila u pravu. Doneo sam neke odluke koje bih hteo da ti saopštim i... da čujem šta ti misliš. Videćeš,

Marni, ipak ćemo imati o čemu da porazgovaramo. Ti mi veruješ, zar ne?

Nekoliko trenutaka ga je gledala pravo u oči, a onda je jedva primetno klimnula glavom.

– U redu. Biću gotova za sat i po. Možeš me sačekati pred ulazom, pa ćemo zajedno do mog stana.

Kejn se konačno osmelio na pravi osmeh.

– To mi odgovara, Marni. Vidimo se.

Okrenuo se i brzo izašao napolje, dok je Marni brzo obrisala oči pre nego što je ponovo uzela posteljinu i pošla niz dugu odaju. Srce joj je burno kucalo, a dah joj zastajao u grlu. To čudno, blaženo stanje nije osetila već nedelja-ma, odnosno... još od onog trenutka kada je Kejn odjahao i tako zgazio njihovu ljubav. U tom trenutku nije bila spremna da prizna da se u njoj ponovo javila nada kako će... da će se ljubav obnoviti.

Ali, te večeri, dok su sedeli u njenoj maloj kuhinji, Marni je slušala Kejna ni ne pokušavajući da prikrije suze u očima. Bile su to suze radosnice.

– Oh, Kejne, kako sam bila glupa! – rekla je i uhvatila ga za ruku. – Nisam smela da budem brzopleta i odem tek tako, bez pozdrava. Trebala sam da ti pružim bar još jednu šansu...

On odmahnu glavom.

– Ja sam pogrešio što sam bio tvrdoglav i što nisam dovoljno razumeo tvoja osećanja. U svakom slučaju, to je sada prošlost. Hoćeš li da odrediš novi datum venčanja?

Marni nije skrivala radost, ali... Kejn je prepoznao i neku vrstu uzdržanosti i to ga je zabrinulo. No, odmah ga je umirila.

– Znaš, doktor Maršal je jedan od najboljih lekara sa kojim sam imala zadovoljstvo da radim. Imao je dosta muke da nađe sebi pomoćnika. Ja sam se jedina prijavila i strašno je zadovoljan kako radim. Zato... ne bih tek tako mogla da odem i ostavim ga na cedilu... Hoću da kažem...

Kejn joj je stisnuo ruku i klimnuo glavom.

– Naravno, shvatam šta hoćeš da kažeš, Marni. Šta misliš, koliko vremena će mu biti potrebno?

– Neće mnogo. Sada sam se setila jedne devojke koju poznajem i koja bi sigurno želela da radi. Ona obožava ove krajeve i hoće da nauči kako je to raditi tamo gde nema svih pogodnosti. Pisala mi je pre dva meseca i rekla da nije zadovoljna radom u bolnici. Sigurna sam da će pristati jer, kao i ja, misli da je njen rad u ovakvim mestima mnogo potrebniji i korisniji. Hm... pretpostavljam da bi mogla da dođe za nekoliko nedelja.

Kejn klimnu glavom.

– Onda ću ja iskoristiti to vreme i naplatiti novac za braću Gatri.

– U redu... – odvratio je i zacrvenela se zbog njegovog prodornog pogleda. – Šta je... šta me tako gledaš, Kejne?

On se osmehnu.

– Pa, palo mi je na pamet da smo se toliko zapričali da se nismo ni poljubili, draga.

Kada je Kejn ustao i obišao oko stola, Marnino rumenilo postalo je još izrazitije. Onda ju je blago, ali odlučno privukao k sebi. Tek kada je osetila ubrzano kucanje srca i prijatnu toplinu koja joj je obuzela telo, sklopila mu je ruke oko vrata, podigla glavu i otvorila usne za poljubac.

Kejn ih je gladno prihvatio i u trenutku je sve ostalo za njih prestalo da postoji.

*

Holideju je za prelazak planine trebalo mnogo više vremena nego što je računao. Naime, i on je kao i Kejn mislio da se radi o samo jednom planinskom lancu i da se iza njega pruža put koji vodi za Ostin.

Međutim, nije bilo tako. Kada se tog popodneva našao na prevoju, iznenadio se kada je pred sobom ugledao bar još tri lanca takvih brda, plavičastih od izmaglice u daljini. Na iznenadan smeh Frenka Gatrija brzo se okrenuo u sedlu.

– Put ipak neće biti tako lak, Holideje? – podsmehnuo se bandit zlobno.

– Tebi neće biti ništa lakši nego meni – odvratio je Dok i poterao konje niz brdo. Gatri nije odgovorio, već mu je mirno dopustio da uzme uzde njegovog konja i povede ga niz padinu. Te predele poznavao je bolje od Doka i znao kakve sve opasnosti okolo vrebaju.

Naime, okolna brda bila su puna odbeglih prekršilaca zakona među kojima je Gatri uživao priličan ugled. Zbog toga je bio siguran da će mu pomoći čim budu čuli šta se desilo. U stvari, nadao se da će bar neko od prijatelja iz Kenon Hila otići u brda i razglasiti šta mu se desilo.

U trenucima kada je razmišljao o Pegovoj smrti, Frenk Gatri je osećao napetost od koje je dobijao grčeve u stomaku i naprosto gubio dah. Ukratko rečeno, činilo mu se da ga razdiru neizdrživi fizički bolovi. Jer, on i Peg bili su strašno bliski i kao dobar broj blizanaca, osećali i mislili potpuno isto.

Ako su slučajno bili udaljeni, ovaj drugi je osećao bol prvog, slutio njegovu uznemirenost i muku ne smirujući se dok se ponovo ne bi sastali. Ta sposobnost da predvide i osećte poteze onog drugog često im je pomagala kada su išli u pljačkaške pohode ili preduzimali razne prepade.

Naravno, s godinama su naučili da žive s tim tako da je bilo prirodno da sada, kada je Peg bio mrtav, on oseća nenadoknadiivi gubitak. Bila je to praznina koja je zjapila u dubini njegovog bića i od koje mu se vrtelo u glavi tako da mu se činilo da balansira na ivici realnosti. Tešila ga je samo nada da će uspeti da pobegne i osveti se Kejnu Lejvinu za ono što je učinio. Želja za osvetom bila je sada najvažniji cilj u njegovom životu, nešto zbog čega je vredelo podneti sve ove muke.

A to je značilo da mora da pobegne.

Došao je drugi zalazak sunca u brdima, a kod Holideja se pojavio čudan osećaj uznemirenosti koji nije mogao da pripiše nečem posebnom. No, znao je da je to jedna od njegovih slutnji, neko šesto čulo koje ga je opominjalo da mu preči opasnost.

Lagano je ustao i pošao prema mestu gde je ostavio Gatrija da bi proverio konopce kojima je ovaj bio vezan. Čim se približio, bandit ga je hladno odmerio.

– Zar me nećeš odvezati da večeram? – upitao je svadljivo.

– Ni govora – odvratio je Dok. – Večeras nećemo imati problema sa jelom, pošto ćemo imati hladnu večeru. Dobićeš samo dva komada suvog mesa i malo vode.

Gatri opsova.

– Vreme je da pojedemo neki pristan obrok, Holideje! Nismo ništa jeli od jutros, od onog siromašnog kačamaka na istopljenoj slanini! Prokletstvo, stomak mi se zalepio za kičmu...

Holidej je počeo da pretura po torbama: izvukao je otuda nekoliko komada suvog mesa i dva dobacio Gatriju.

– To ti je večera, samo da znaš. Pojedi je ili ostavi, sasvim mi je svejedno. Kada završiš, dobićeš vode, a onda ću ti vezati noge pred spavanje.

– Prokleti dželatu! Sasvim ćeš mi zaustaviti cirkulaciju!

Dok je lagano žvakao suvo meso trudeći se da ostane miran i ne nasedne banditovim provokacijama.

– Niko nije rekao da će ovo biti udobno putovanje, Gatri. Smatraj se srećnim što te nisam naterao da pešačiš uz konja, vezan za moje sedlo.

Bandit se namršti i vezanim rukama dohvati komad suvog mesa.

Holidej je bio veoma napet i pomno osluškivao svaki šum. Sunce je bilo sasvim na zalasku i njegov slabašan odsjaj davao je stvarima sablasan izgled. Najrazličitiji šumovi čuli su se oko njih, jer se u životinjskom svetu vršila velika smena: neke vrste su ubrzano žurile u svoja skrovišta, dok su se druge pripremale za noćni izlazak.

Dok izusti kletvu. Toliko šumova u prirodi... Povrh svega, trupkanje nervoznih konja koje su napadali komarci. Ipak, činilo mu se da je čuo slab šum, sličan dodiru potkovice i kamena.

Uz predosećaj koji ga je celo veče mučio, to je bilo dovoljno da ostavi komad mesa i uzme pušku koju je zaplenio od Gatrija. Videvši Holideja kako ide prema njemu sa oružjem u ruci, bandit uznemireno podiže glavu.

U tom trenutku iz tame mrkog drveća grmnuo je pucanj tako da mu je puška odletela iz ruke i pala na zemlju. Istog sekunda i on se bacio dole i otkotrljao nekoliko metara dalje; njegov kolt je odmah zatim grmnuo u pravcu bleska među drvećem. Gatri je nešto viknuo i plegao po zemlji. Tada je pripucao još jedan napadač koji se nalazio tačno iza njega, dok se treći oglasio sa grana udaljenog drveta.

Svuda oko Holideja prštali su gejziri prašine tako da se u jednom trenutku stvorio pravi neprozirni oblak. Gatri je nastojao da se odmakne što dalje pretpostavljajući da će Holidej pokušati da ga iskoristi kao živi štit.

– Prokletstvo, pazite kako ciljate! – povikao je bandit savlađujući strah. Svom snagom je pokušao da ritne Holideja koji je ipak dopuzao do njega, ali ga je ovaj zgrabio za pojas i privukao ispred sebe. Jedan kuršum zaustavio se samo koji santimetar dalje i on ponovi upozorenje nepoznatim napadačima da paze gde gađaju.

I dok su se Holidej i Gatri borili na zemlji, jedan od napadača utrčao je u logor s puškom u rukama nameravajući da udari Doka po glavi. No, ovaj je gurnuo Gatrija nogom u stomak, okrenuo se na leđa i kada mu se napadač približio, njegov kolt je dva puta prasnuo. Udar kuršuma odbacio je čoveka nekoliko stopa unazad i on se, ispustivši pušku, srušio na zemlju ječeći i kolutajući očima.

Holidej se krajnjim naporom otkotrljao dalje od njega, a metak ispaljen iz mraka skinuo mu je šešir sa glave. Bacivši se u travu osetio je neku prepreku iza leđa, a već sledećeg trenut-

ka spretno se prebacio preko oborenog debla.

Dok su meci otkidali komadiće iverki sa balvana, Holidej je pažljivo nanišanio strelca na drvetu. Već sledećeg trenutka grane su se zatresle, a onda se začulo lomljenje praćeno zapomaganjem nekog čoveka da bi se odmah zatim njegovo telo s treskom srušilo na zemlju. Treći revolveraš je uspeo da umakne i Dok je mogao da čuje bat njegovih čizama kroz žbunje. Zato je brzo ustao, preskočio balvan i ugledao Gatrija kako pokušava da dopuzi do puške koju je prvi napadač ispustio. Stigavši do njega, Holidej ga je udario nogom u glavu, a zatim požurio u gustiš, u poteru za trećim napadačem. Znao je da ga ne treba pustiti, jer je mogao da pobegne i onda dovede pomoć.

Ispred sebe je čuo lomljenje grančica i ugledao nejasnu siluetu begunca. Ispalio je hitac, a ovaj se hitro sklonio iza jednog drveta i dva puta pripucao. Naravno, i Holidej je morao u zaklon: što je brže mogao izbacio je prazne čaure i ubacio nove metke.

No, čovek je nastavio da beži, ali ovoga puta u drugom pravcu, najverovatnije prema mestu gde je ostavio konja. Dok ga je pratio spuštajući se niz padinu i koliko je to bilo moguće, zaklanjajući lice od granja. Probivši se kroz red gustog rastinja, ugledao je pred sobom tri sapeta konja. Videvši da mu je za petama, napadač se odjednom okrenuo i pokušao da izvadi pištolj. No, Holidej ga je preduhitrio i opalio: čovek se uhvatio za prsa, ali je ipak uspeo da izvuče revolver. No, drugi Dokov hitac potpuno ga je „smirio“; bezglasno se stropoštao na zemlju, još uvek držeći revolver u ruci.

Ne oklevajući ni trena, Holidej se okrenuo i pošao natrag u logor. Bio je mrak i on se saplitao o korenje, panjeve, nestrpljivo sklanjajući gusto granje koje ga je grebalo po licu. Ipak, brzo je stigao na čistinu i pogledom obuhvatio prizor pred sobom.

Naime, ubijeni bandit ležao je na mestu gde je i pao, a od Gatrija ni traga ni glasa... Taman se okrenuo kada ga je ugledao kako se pomalja iza debla sa puškom u još uvek vezanim rukama. I pre nego što je Dok stigao da bilo šta kaže ili učini, začuo se pucanj; osetio je bol na desnoj strani grudi. Od udara taneta okrenuo se i posrnuo, a Gatri je ponovo opalio. Ovaj metak je promašio cilj, ali je Holidej pao i u padu ispustio kolt iz neosetljivih prstiju. Pokušavajući da ga dohvati, on se bacio nauznak i tako izbegao treći metak koji mu je prozviždao iznad glave.

Verujući da je svog protivnika ozbiljno ranio, Gatri je pošao prema njemu zlokobno se cereći. Istovremeno je Holidej snažno pritisnuo ranu iz koje je krvario i odskočio nazad u žbunje. Još jedan metak prošištao mu je pored lica tako da je ljutito prokleo sudbinu koja se ponovo urotila protiv njega. Požurio je kroz gustiš prema mestu gde je ležao jedan od napadača kako bi se dočepao bilo kakvog revolvera...

Gatri je pošao za njim, ali nije žurio. Puška je ponovo prasnula i Dok se instinktivno sagnuo, a metak se zario u neko staro stablo, samo stopu iznad njegove glave. Komadići kore ogrebali su ga po licu i on odskoči i potrča u suprotnom pravcu zalazeći u sve gušće i gušće šiblje, nastojeći da odredi gde bi trebalo da se nalazi telo trećeg napadača.

Pošto je bila noć, a on ponovo promenio pravac kretanja, naleteo je glavom na neko drvo; pred očima su mu izbili svetlaci, a krv jurnula na nos. Sav ošamućen i nesigurnih nogu, nastavio je dalje nastojeći da zadrži isti pravac. Još jednom je začuo prasak, napregao svu snagu i požurio...

A onda... prekasno je shvatio da se nalazi na ivici provalije. Samo je stao nogom u prazno i poleteo kroz vazduh. Nekoliko sekundi je padao kroz tamu, a zatim tresnuo o zemlju i izgubio svest.

Što se tiče Gatrija, on se na vreme zaustavio na ivici provalije i pogledao dole: na stenama na dnu ponora ugleđao je Holidejeve nepomične noge, dok je ostatak tela bio zaklonjen velikom kamenom gromadom. Pre nego što se okrenuo i pošao nazad, bandit je ispalio nekoliko metaka ciljajući u Holideja.

Nije bio siguran ko su bili ljudi koji su pokušali da ga oslobode, ali to sada i nije bilo važno. Pretpostavljao je da su u pitanju neki davnašnji prijatelji iz starih noćnih prepada. No, njemu je sada bilo najvažnije da se oslobodi i krene u poteru za Kejnom. Naravno, bio je zadovoljan što je znao gde se ovaj uputio, a još više zbog toga što se u tom trenutku setio prečice za Keplok.

*

Idući ka štabu rendžera u Ostinu, Kejn Lejvin je zadovoljno zviždukao. Bio je prašnjav, znojav i umoran, ali je hodao čilim korakom koji čoveku daje radosno srce. Nije se obazirao na začuđene poglede prolaznika koji su vrteli glavom. Pred njim je bio novi život sa Marni i ništa drugo ga se nije ticalo. Tako raspoložen ušao je na glavni ulaz velike

zgrade od cigala u kojoj je bio smešten štab rendžera. Jedan od mladića na straži rekao mu je u koju kancelariju da se uputi, te mu je kratko zahvalio i nastavio dalje.

Na kratko „napred“ koje je usledilo kao odgovor na njegovo kucanje, lagano je pritisnuo mesinganu kvaku i ušao unutra. Dočekao ga je ravnodušan pogled dežurnog narednika kome je u najkraćim crtama objasnio zašto je došao. Kada je završio, ovaj se samo promeškoltio u stolici i pre nego što mu je odgovorio, za trenutak pogledao kroz prozor.

– Frenk Gatri, kažete? Ne, niko nije priveo Frenka Gatrija – odvratio je i pružio ruku da uzme jednu fasciklu sa poveće gomile.

Kejn Lejvin je u trenutku bio toliko zaprepašćen da jednostavno nije mogao da govori. Po njegovom računu, Dok Holidej je morao stići još pre dva dana i toliko zakašnjenje bilo mu je neobjašnjivo. A možda narednik nije bio u toku događaja...

– Jeste li sigurni? – zapitao je. – Reč je o poznatom banditu čija je banda pre nekoliko dana likvidirana, a njegov brat ubijen.

Rendžer je digao glavu i odgovorio sa prizvukom ljutnje u glasu.

– Znam dobro ko je Frenk Gatri, mister, znam sve o njemu. No, nije mi poznato da mu je banda uništena, a on uhvaćen. A otkuda ste vi došli na ideju da tako nešto tvrdite... ?

– Otuda što sam ja lično likvidirao Pega, a Frenka uhvatio. Ostali...

– Vi ste jednog likvidirali, a drugoga uhvatili? – prekide ga rendžer podsmešljivo. – Ako je i tako, gde vam je onda Frenk Gatri, mister ? – dodao

je tek reda radi, ne skrivajući uverenje da pred sobom ima nekog jeftinog hvalisavca ili lažova.

– To se i ja pitam... – odvratio je Kejn vidno zbunjen, što je još više uverilo narednika da je pred njim neki čudak koji priča bajke. – Trebao je biti ovde još pre dva dana...

Rendžer ga iznenađeno odmeri.

– Da bude ovde? Mislite... da nam dođe u prijateljsku posetu... ? Hajde, čoveče, nemojte me zadržavati pričanjem raznih izmišljotina!

Sada je prvi šok iznenađenja savladan i Lejvin se ljutnuo.

– Čujte, ne pričam nikakve laži. Sve što sam rekao čista je istina! Dok Holidej je trebao da dovede ovamo Frenka Gatrija i ... sada mi nije jasno zbog čega to nije učinio.

Narednik se uozbiljio.

– Dok Holidej? Da li je on bio sa vama kada se to dogodilo?

– Da.

– Nije došao ovamo... niti smo poslednjih nedelja čuli bilo šta o njemu. A gde ste se rastali?

– U brdima na kraju pustinje San Blas.

– Hm... Dok je mogao da izađe na kraj sa Gatrijem. Da li je u životu ostao još neki član bande?

Kejn odlučno odmahnu glavom.

– Ne, svi su likvidirani. Ja sam lično ustrelio Pega, a ostale smo sredili zajedno. Suguran sam u to, mister. Dvraga, od mesta gde smo se rastali trebalo je da pređe samo jedan brdski prevoj, a onda uzan pojas pustare. Iza toga počinje nastanjen predeo, a blizu je i put za Ostin.

– Zna li možda ime tog prevoja? – upitao je narednik, sada već sasvim ozbiljno.

– Ne, ali taj deo se nalazi na kraju severozapadnog dela pustinje. U stvari, radi se o nizu niskih brda.

Narednik je zavrteo glavom i ustavši sa mesta, prišao jednoj velikoj mapi na zidu. Kratko vreme ju je posmatrao, a zatim upro prstom u jednu tačku.

– Ne, mister, prevarili ste se. Na ovoj mapi ucrtana su četiri brdska prevoja i isto toliko pojaseva neprohodne pustare.

Lejvin u sebi izusti kletvu.

– Dodavola, to objašnjava sve! No, ipak ne verujem da je tako iskusan zapadnjak zalutao...

– Ali je možda zapao u neku nevolju. Taj brdski prevoj je ogranak planinskog masiva Snejk koji je poznat kao skrovište mnogih razbojničkih bandi. Nema sumnje da Gatri tamo ima prijatelje.

Lejvin stisnu usne i podiže pogled prema tavanici.

– U pravu ste, nije trebalo da se rastajemo pre nego što dođemo do puta za Ostin. Ali, suviše sam žurio da završim neke svoje privatne obaveze ... – dodao je, pogledao narednika i sa uzdahom se pogladio po neobrijanom licu. – Zato... moram odmah da ga nađem i ... pa, da vidim šta se dogodilo!

– Mislim da to ne bi bilo loše – složio se narednik.

Kejn je prstima dotakao obod šešira i bez reči izašao u hodnik. Dok je koračao ka izlazu, nervozno je grizao donju usnu.

Holidejevo zakašnjenje remetilo je sve njegove planove za budućnost.

*

U planini je bilo mračno kao u rogu. Niz padinu je duvao topao povetarac i

mrsio kosu Doku Holideju koji je, glavom okrenut prema dole, nepomično ležao među stenama. Pri slaboj svetlosti zvezda njegova košulja se na desnoj strani vlažno presijavala, a sa stene ispod tela dopirao je crvenkasti odsjaj usirene krvi.

Povetarac je miris krvi lako preneo do usamljenog vuka koji je čučao nekih petnaestak metara dalje, skriven u najdubljoj senci okolnih stena. Njegove zlokobne bleđožute oči grozničavo su se caklile dok je posmatrao onesvešćenog čoveka i tražio u njemu znake života. Naime, zver se tu nalazila već čitav čas; od mirisa krvi čeljusti su mu podrhtavale i jedva čekale da zgrabe plen. No, kao i svi primerci njegove vrste, bio je strpljiv i čekao da vidi da li će žrtva eventualno uzvratiti napad. Jer, ovo je bilo drugačije nego lov u čoporu kada su mogli da se oslone na brojčanu nadmoć, bez obzira na stanje buduće žrtve. Ali sada je bio sam, bolestan i odbačen od svojih najbližih. Stoga je morao da se uveri kako neće naići na otpor pre nego što krene da dokrajči žrtvu.

Pošto je bio uveren da je čovek mrtav, lagano se digao. Povijenih leđa i ne skidajući oči sa tela, počeo je nečujno da obilazi oko stene ostajući sve vreme u najdubljoj senci. Kada je stigao na otprilike dva metra od tela, ponovo se zaustavio i seo. Nekoliko minuta pažljivo je posmatrao i osluškivao: sve je bilo mirno. U tišini noći jasno se čulo krčanje njegovog želuca i to ga je nagnalo da se ponovo pokrene. Ustao je i počeo oprezno i lagano da prilazi čoveku; sada je došao samo na stopu od njegove leve ruke koja je bespomoćno visila. Onda je nesigurno, ne skidajući pogled sa Do-

kovog lica, vuk razjapio čeljust i zario zube u čovekovu levu ruku.

Iznenadni bol sevnuo je kroz celo Holidejevo telo i trgao ga iz nesvestice. Podigao je gornji deo tela, instinktivno pokušavajući da istrgne ruku iz čeljusti. Krv je prštala na sve strane i Doku se iz grla oteo divlji, gromki krik. Bacajući se nogama odgurnuo je komad odvaljene stene koji je udario iznenađenog vuka po njušci. Režeći i škljocajući zubima, zver je odskočila nazad uz divlji urlik. Tek delimično svestan, Dok je dohvatio još jedan kamen i hitnuo ga na vuka. Već povređene njuške, zver se okrenula i otrčala u noć urličući od besa i razočaranja.

Holidej je kliznuo sa stene na kojoj je ležao i pao na zemlju nekoliko stopa niže. U predelu grudnog koša osetio je oštar bol i glasno zaječao. Okrvavljenju levu ruku prislonio je na grudi i isprekidano dišući, naslonio se leđima na stenu. Onda je sklopio oči i počeo da se priseća...

Naravno, nije mu trebalo mnogo vremena da se seti šta se desilo. Izvukao je pocepanu košulju iz pantalona i opipao ranu na boku grudnog koša. Sa olakšanjem je odahnuo pošto nije bilo onako loše kako je zamišljao. Metak je zarezao samo plitku brazdu iznad rebara, a onda krenuo naniže i otkinuo komad kože iznad kuka. Izgubio je dosta krvi, mada mu se činilo da se sada sve smirilo. Izvadio je maramicu iz džepa i obmotao je oko povređene šake, a zatim je ostatak košulje iscepao na trake i zavoje zategnuo oko tela, vezujući čvor direktno iznad rane. Cela „operacija“ užasno ga je bolela i trebalo mu je gotovo pola sata da završi previjanje. Pritom

je neprestano osluškivao da li će se vuk vratiti... No, zver se nije pojavljivala. Čuo je zavijanje sa drugog planinskog prevoja i pitao se da li je to isti vuk koji je pokušao da ga dokrajči. Gospode Bože, kakva paklena pomisao? Šta bi se dogodilo da se nije osvestio u pravom trenutku?

Onda je osetio da će mu pozliti i brzo promenio tok misli. Frenk Gatri je verovatno smatrao da je mrtav, odnosno, tako nešto je zaključio videvši ga kako pada u provaliju. No, o Gatriju će misliti kasnije. Sada je i bez njega imao dovoljno problema: ranu od metka, ugriženu šaku, opšte stanje slabosti i penjanje koje ga je čekalo, ako uopšte bude mogao da izađe iz provalije. Pored toga, postojala je opasnost da se vuk vrati ili ga bar prati dok ne padne od iscrpljenosti, a onda mu priđe i prereže grkljan.

– Oh, divna perspektiva... – progundao je poluglasno i duboko uzdahnuo. Pre svega, trebalo je izaći napolje... Podigao je glavu i video samo tamne obrise planina i nebo osuto zvezdama. Ivica jaruge izgledala je užasno daleko. Polako je pokušao da se podigne i posle mnogo napora i jauka ipak je nekako uspeo da se ispravi. U glavi mu se vrtelo, sa lica se slivao znoj.

Shvatio je da nije sposoban ni za hodanje, a kamoli za naporno penjanje.

Pipajući po mraku, našao je jednu granu sa čvorom na vrhu; grana će mu dobro poslužiti kao štap ako bude sposoban za penjanje ili kao oružje za odbranu, ako ga vuk ponovo napadne. Zaključio je da bi bilo najbolje da sedne i sačeka da svane. Možda će mu ujutro biti bolje i možda će moći da krene prema izlazu...

Spotičući se po mraku, lagano je obišao oko stene i našao pogodno mesto koje je bilo zaštićeno sa tri strane. Polako je seo, još uvek čvrsto držeći batinu u ruci. Pokušao je da ostane budan, ali je posle izvesnog vremena zadremao i glava mu je pala na kolena, a batina ispala iz ruke.

Posle izvesnog vremena se naglo trgao i istog trenutka zgrabio štap. Shvatio je šta ga je trglo iz sna. Zdravom rukom je protrljao lice pritiskujući oči kako bi ga taj mali bol sasvim razbudio. Nije želeo ponovo da zadrema dok ne svane.

Činilo se da je prošla čitava večnost pre nego što se prva bleđa svetlost pojavila na istoku. Dok je smogao snage, ustao i počeo polako da se penje uz padinu. Iako mu je bilo strahovito teško, sve vreme ga je hrabrila misao da se tamo gore nalazi njegov kolt, a verovatno je i konj bio negde u blizini. Ako ga je Gatri uzeo, još uvek je postojala nada da je ostavio konje bandita. U svakom slučaju, moraće da se popne do vrha.

Uz pomoć štapa napredovao je lagano ali sigurno. Vuka nije video u blizini.

Bar za sada.

*

Frenk Gatri se zaustavio pored jednog potoka ispred Keploka želeći da se opere i malo uredi. Pažljivo se obrijao i obukao čistu košulju koju je našao u Dokovim bisagama. To je uradio najviše zbog poternica na kojima je prikazan kao razbarušen i neuredan, zarastao u bradu, sa pohabanom košuljom i kosom koja mu je padala preko čela. Nadao se da će promena delovati, pa je posle brijanja pažljivo začesljao kosu unazad,

pretpostavljajući da sada izgleda sasvim drugačije. Naime, nije bio siguran da li u Keploku postoji šerif, ali nije hteo da rizikuje.

Pre nego što je uzjahao konja i krenuo prema gradu, proverio je revolver. U Keploku još nikada nije bio, mada se gradić nalazio na granici oblasti koju je nazivao svojim područjem. Glavni razlog za to bio je što Keplok nije imao šta da mu ponudi. Bila je to mala ljudska zajednica sa nekoliko poslovnih zgradica i jednim jedinim salunom. Čuo je da tamo postoji i agencija kompanije Vels Fargo koja je sa poštom delila prostor iza trgovine mešovitom robom; pored toga, u gradiću se nalazila i filijala Prve teksaške banke. No, za Gatrijevu bandu mršav plen u toj banci nije bio privlačan, tako da ih put nikada nije naveo na tu stranu.

Jašući niz prašnjavu glavnu ulicu, Gatri je znao da će ga u tom prokletom gradiću malo šta interesovati; kuće od balvana i drvenarija čija je boja odavno nestala zbog uticaja pustinjskog vetra i sunca, ispucali drveni trotoari i niti jedna zgrada od opeka na vidiku... Samo se namrštio rešen da što pre završi sa Kejn, a onda sa nogu brzo otrese prašinu ove selendre i posveti se organizovanju nove bande. Naravno, bez Pega će sve biti drugačije, ali njegov brat blizanac biće bar osvećen i moći će mirno da počiva. Nestrpljivo je mamuznuo konja nadajući se da će zateći Kejna u gradu.

No, pošto je nešto kasnije porazgovarao sa mršavim barmenom u salunu, ljutito je opsovao :

– Ne znam kako se zvao – rekao je barmen – ali jedan takav hombre bio je

ovde pre dva-tri dana. Ali, on je otišao, mister.

– Da li možda znate gde se uputio?

Čovek odmahnu glavom.

– Ko zna? Nije mnogo pričao, a najveći deo vremena proveo je u ambulanti, odnosno u bolničarkinoj kući.

Gatri zastade i ostavi čašu na šank.

– Bio je povređen?

– Nisam primetio. Mislim da... u pitanju je bila bolničarka za koju se interesovao, devojka po imenu Marni Hendri koja radi kao pomoćnica doktora Maršala. Mlada dama je izuzetno požrtvovana i sjajno radi svoj posao.

– Marni Hendri – ponovio je Gatri lagano, u istom trenu se setivši Lejvinovog razgovora sa Holidejem. Da, sada se prisetio da ju je pominjao taj prokleti Kejn. – Pitam se šta je hteo sa njom? – kazao je glasno.

No, šanker je nastavio da briše čaše.

– Mislio sam da vas ineteresuje Kejn – dobacio je posle nekoliko trenutaka.

Gatri ga je odmerio ubistvenim pogledom i ovome je odmah postalo jasno da ima posla sa opasnim čovekom.

– Naravno – potvrdio je. – Mene interesuje Kejn, odnosno, zanima me sve što je radio u gradu. Jasno?

Barmen se nakašlja.

– Mogu li nešto da vas pitam?

– Ne možeš – odvratio je muklo i spustio ruku na futrolu sa revolverom. – Ja sam tebi postavio pitanje, prijatelju!

– Ovaj... da. Znate, nisam siguran šta je Kejn želeo...

Već u sledećem trenutku čovek je uplašeno poskočio pošto je Gatri zamahnuo rukom i sa stola oborio čitav niz tek opranih šača. Posle zveketa polomljenog stakla u salunu je zavládala tiši-

na; ljudi su iznenađeno podigli glave radoznali da vide šta se dešava.

Što se barmena tiče, on se povlačio unazad sve dok ramenima nije dotakao boce na policama. Pri tom nije ispuštao iz vida ljutitog Frenka Gatrija.

– Ovo je poslednji put što ti postavljam pitanje, mister – procedio je bandit kroz zube i upro mu prstom u glavu kako bi naglasio svoje reči. – Šta je Kejn radio sa bolničarkom?

Barmen je „progutao knedlu“, ali se ipak pripremio da nešto kaže. No, pre nego što je izgovorio ijednu reč, pogled mu je odlutao preko Gatrijevog ramena. U ostom trenutku, bandit je iza sebe začuo nepoznat glas.

– Mi mislimo da se vas to ne tiče, mister.

Pošto iza šanka nije bilo ogledala, Frenk Gatri je morao da se okrene i vidi ko mu se obraća. Učinio je to veoma sporo, sa rukom blizu drške revolvera, spreman na svakakve neprijatnosti. Kada se okrenuo, našao se oči u oči sa šestoro-sedmore ljudi, istih onih koji su do pre neki minut mirno sedeli za svojim stolovima. Stajali su jedan pored drugog, stisnutih vilica i čvrstog stava, nastojeći da izgledaju što opasnije.

Naravno, Gatri samo što im se nije nasmejavao u lice. Ipak se suzdržao, ne želeći da zaoštrava situaciju dok ne sazna ono što mu je potrebno.

– A vi tako mislite, ha? – tiho je upitao.

Čovek koji mu se obratio i govorio u ime svih bio je visok i riđokos, četrdesetih godina i širokih ramena. Sada je potvrdno klimnuo glavom.

– Marni Hendri je vrlo popularna devojka u ovom gradu, stranče. Došla je da radi sa doktorom, vredna je i prijat-

na, tako da joj svi mnogo dugujemo. Svejedno nam je šta imate sa tim Kejnom, ali on je Marnin ... prijatelj, a ovaj grad štiti njene prijatelje. Mi ne možemo stajati po strani i gledati kako se nešto dešava Marni Hendri ili nekome do koga joj je stalo. Jasno?

Gatri se podmuklo isceri.

– Znaš, riđi, upravo si mi rekao sve što sam želeo da znam. Kejn je zainteresovan za tu devojku, a ja sam slučajno zainteresovan za Kejna. Sve je jasno, zar ne?

Riđokosi se namršti.

– Ne pokušavajte ništa sa Marni, mister. Kažem da nećemo stajati po strani i gledati...

Onda je Gatrijeva desna ruka poletela nagore i kolt je dva puta zagrmio pre nego što je nesrećni čovek mogao da kaže ijednu reč. Teška olovna tanad zarila su mu se u grudi i on je, mlatajući rukama, poleteo unazad. Kada se srušio na pod, ostali su se jednostavno razbežali; no, Gatri je ponovo opalio i pogodio jednog nesrećnika u nogu. Zatim je preskočio preko šanka i revolversku cev koja se još dimila prislonio preplašenom barmenu na slepoočnicu. Onda je pogledom odmerio prostoriju: jedan čovek je ležao mrtav, drugi je pritiskao svoju okrvavljenu nogu dok su se ostali skrivali iza stolova.

– Gde je njena kuća? – progundao je jedva čujno.

Preplašeni čovek je više puta otvorio usta pre nego što je mogao da progovori promuklim drhtavim glasom.

– Kuća sa polomljenim vratnicama... Ograda je obojena u belo.

Gatri ga je udario revolverom u glavu, a onda ga šutnuo u bok. Zatim je stao

ispred šanka još uvek držeći revolver u ruci.

– Ako vas neko pita, ja sam Frenk Gatri – rekao je idući prema leptir vratima i dalje pažljivo sve držeći na oku. No, naglo se okrenuo kada je jedna senka zamračila ulaz i kada je na njega naleteo sedokosi čovek u prsluku i prugastim pantalonama.

– Ja sam doktor Maršal – rekao je zadihano. – Jesam li potreban?

Gatri ga je zgrabio za ruku i povukao ga napolje držeći mu revolver uperen u grudi.

– Ne, ovde nisi potreban – odvratio je hladno. – Poći ćeš sa mnom.

Maršal je pokušao da se pobuni pošto je spazio mrtvog čoveka na podu. U istom trenutku neko iz saluna mu je doviknuo da pazi, jer stranac progoni Marni...

Bandit se okrenuo i nasumce opalio prema salunu odakle se čulo komešanje i bežanje. Zatim se, upola vukući, upola gurajući doktora po trotoaru od dasaka, uputio prema severnom delu grada.

Omaleni Maršal je ponovo počeo da protestuje zahtevajući da zna šta se dešava. No, bandit je ćutke nastavio da ga vuče, dok nije došao do kuće sa belom ogradom. Ušli su u dvorište i tog trenutka lice jedne devojke pojavilo se na prozoru. Ugledavši je, doktor žustro povika:

– Beži, Marni! Ovaj tebe traži!

Frenk Gatri je gadno opsovao i gurnuo čoveka na zemlju nastavljajući da ga tuče nogama. Zatim je skočio na trem i jednim udarcem noge razvalio vrata. Ušao je unutra i ugledavši devojku, bez razmišljanja joj pripretilo revolverom. Naravno, iznenađeno je zastala i upitno ga pogledala. On ju je uhvatio za

ruku i povukao prema uglu. U tom je ugledao okrvavljenog doktora koji je stajao na pragu.

– Ulazi ovamo, pseto! – zacičao je besno. – Ulazi, kad ti kažem!

Doktor je posrćući zakoračio unutra. Ne bi mogao ni korak dalje da mu Marni nije pritrčala i čvrsto ga uhvatila za ruku. Pošto im je bandit naredio da uđu u dnevnu sobu, ćutke su ga poslušali. Devojka je pomogla ošamućenom gospodinu Maršalu da se smesti u fotelju, a onda pogledala u Gatrija. Naravno, bandit je uhvatio njen pogled i sam je odmerio tako drsko da je odmah pocrvenela.

– Šta želite? – upitala je drhtavim glasom.

Gatri se naslonio na zid, izbacio iz revolvera prazne čaure i zamenio ih novim.

– Došao sam ovamo da nađem Lejvina – odgovorio je bez oklevanja.

– On je otišao... još pre nekoliko dana – odvratila je Marni dok joj se u glasu osetilo olakšanje.

– Da, to su mi već rekli – odvratio je Gatri i pažljivo vratio revolver u futrolu. – Ali... ti si tu.

Marni je nabrala obrve i pogledala ga kao da još uvek ne shvata šta je čula. A onda joj se u očima pojavio strah.

– Šta... šta hoćete time da kažete? – zapitala je.

– Pa... ja imam neki neraščišćen račun sa Lejvinom i nadao sam se da ćemo to pitanje ovde rešiti. Jer, on je hladnokrvno ubio mog brata blizanca, da, da... – dodao je bandit sa uzdahom. – No, kada mi je barmen rekao da je Lejvin napustio grad, ja se nisam zabrinuo; ti si ovde i u svako doba ćeš mi reći gde je otišao.

– Ne znam kuda je otišao – odvratila je devojka užurbano. – Odjahao je i nije mi rekao. Mi... mi smo se posvađali.

Gatri se nasmeja.

– Zaista? A ja sam nekako imao predstavu da je sve suprotno. Znam da je došao ovamo da bi te zaprosio. Čuo sam kada je to rekao Holideju. No, to sada i nije tako važno.

– Ona vam ne može ništa reći – umešao se i doktor. – Zašto ne odjašete i ne ostavite nas na miru?

Gatri ga ledeno odmeri.

– Ti zaveži! – dobacio je i ponovo se okrenuo prema devojci osmehujući se pretećim, podmuklim osmehom. – Nije mi važno kuda je Kejn otišao... pošto imam tebe.

Marni se trgla i pobledela kao kreč.

– Ne, bogami – nastavio je bandit – zaista mi nije važno šta ste ti i Kejn razgovarali. Mnogo bitnije je to što je on zaljubljen u tebe i što ne bi voleo... pa... da ti se nešto desi.

Devojka je ustuknula korak nazad, a gospodin Maršal je hitro ustao i zaštitnički je obgrlio oko ramena. Na to se Gatri glasno nasmejao.

– Pa ti si zaista popularna devojka, ha, ha! U svakom slučaju, potpuno sam siguran da Lejvin ne želi da ti se bilo šta desi. A ako ipak nešto bude, taj prokletnik će dotrčati – nastavio je hladno i zatren se uozbiljio. – Dakle – dobacio je prilazeći devojci – ne moram da ga tražim, ali to ne znači da ga ne mogu naterati da se pojavi. Naravno, uz tvoju malu pomoć.

Iako je Marni otišla korak nazad i približila se doktoru, on ju je ponovo uhvatio za ruku i grubo otrgao tako da je glasno jauknula. Desnom rukom bandit

je izvukao kolt i zategnuvši obarač prislonio cev doktoru na prsa.

– Miruj, doktore, miruj. Tako ćeš možda preživeti neko vreme. A ti, medena, dođi ovamo kod mene! Pre nego što stresem sa sebe prašinu novog grada, ti i ja ćemo se dobro zabaviti. Jako dobro...!

Marni se počela žestoko opirati želeći da se istrgne, ali Frenk Gatri je bio suviše jak: privukao je k sebi i snažno obgrlio oko struka tako da je jedva mogla da diše. Zatim joj je desnom rukom lagano pošao uz leđa i napipao početak zakopčane haljine; hitro je zavukao prste u prorez između dugmadi i odjednom snažno povukao. Začuo se neprijatan zvuk cepanja tkanine i već sledećeg trenutka haljina je kliznula niz devojčino telo.

Marni je otvorila usta da krikne, ali joj je užas stisnuo grlo. Lica izobličenog od požude i želje za osvetom, Gatri je cepao delove njene odeće. Osetila je kako pada na pod, a zatim je izgubila svest.

To je bilo dobro, jer je tama koja ju je okružila bila bolja od surove realnosti.

*

Sunce je ponovo zalazilo, a Dok je bio tek na pola puta do vrha. Nije mogao da veruje da mu je bio potreban ceo dan da prevali tako malo rastojanje. Ali, bio je ranjen i slab zbog gubitka krvi, pa je tako moralo da bude. Uz to mu je noga bila povređena u kolenu tako da je klecala od tereta; zato je morao da puzi na sve četiri. Oko podne je vrućina bila skoro nepodnošljiva, pa je morao da se odmori u senci jedne isturene stene. Zastao je ne nameravajući da zaspi, ali

kada se probudio bilo je kasno posle podne.

Od tada se popeo jedno dvanaestak stopa, a do vrha ga je čekalo još jedno četrdesetak. Pošto je sunce veoma brzo klonulo ka zapadu, zabrinuto se pitao da li će biti u stanju da završi penjanje.

Uz to, i vuk se vratio.

Naime, senku je ugledao još ranije, ali nije bio sasvim siguran. Ali sada... sasvim dobro je mogao da razabere njegove zlokobno žućkaste oči i čuje grleno režanje. Ovoga puta životinja je bila mnogo gladnija, a samim tim i hrabrija. Bila je spremna da se suoči sa svakom opasnošću samo da utoli glad.

Holidej se sklonio u jedan ugao na padini i sakupio nekoliko kamenčića veličine pesnice da mu budu nadohvat ruke. Iako je znao da neće imati snage da žestoko udari, u ruci je držao batinu koja mu je davala određenu sigurnost. Batina i kamenje su mu, pored noža koji je nosio u pojasu, bili jedino oružje sa kojim je mogao da dočeka napasnika.

Naravno, nož je bio efikasan samo u neposrednom dodiru, zaključio je zabrinuto. Ipak, bilo je to oružje koje je moglo da odluči da li će biti živ ili mrtav. Zato je pritisnuo dugme na pojasu i izvukao skrivenu bakarnu dršku sa sečivom oštrim kao brijač.

Glasno je uzdahnuo; leva ruka bila mu je crvena i otečena od prethodnog ujeda. Nadao se da životinja nije besna mada... Bio je toliko iscrpljen da mu i nije bilo stalo da o tome razmišlja. Jednostavno, nije imao snage da se suoči sa još jednim problemom. Ovo što je „imao na glavi“ ionako je bilo previše.

Ali, vremena za razmišljanje nije bilo, jer ga je vuk napao iznenada i bez ikakve opomene. Naime, Dok ga nije

video kada je izašao iz skrovišta u senci jedne stene. Prvo što je primetio bilo je nešto sivo što je kroz vazduh letelo tačno prema njemu. Oči ljutite zveri sjale su se kao žeravice, očnjaci su mu bili iskeženi, a dlaka nakostrešena. No, Holidej je bio dovoljno priseban da u magnovenju podigne batinu i to ga je verovatno spaslo. Mada nije mogao ni da zamahne, vuk je pao na njen kraj, a drvo mu se zabilo u mršavi stomak i verovatno povredilo neki unutrašnji organ. Režanje se pretvorilo u prigušeni urlik bola i životinja se prevrnula na stranu.

No, bol je nije naveo da odustane. Izbezumljena, zver je potražila oslonac, brzo ga našla i ponovo skočila na Doka. On ju je dočekaio udarcem batine koja se slomila od jačine udarca u glavu koja je ljutitu zver ošamutila i odbacila tako daleko da je njuškom udarila o zemlju. Ali, razjareni vuk nije odustajao, već se ponovo digao na noge i nasrnuo. Ovoga puta Dok nije stigao da podigne batinu, već ju je isprečio ispred lica baš u trenutku kada je vuk snažno škljocnuo zubima. To se pokazalo kao srećna okolnost, jer su se zubi životinje zarili u drvo, a Dok je zgrabio kamen i zver je kliznula nekoliko stopa dole i, okrenuvši se, ponovo nasrnula. Pošto ju je dobro tresnuo u glavu, Holidej ju je sada dočekaio nogama, glasno jauknuvši kada su mu se oštri zubi zarili u meso. Izbezumljen od bola, svom snagom je zamahnuo kamenom i ponovo udario životinju po glavi. No, ni to nije sprečilo vuka da ga ščepa za odelo, posle čega se i Dok prevrnuo.

Vodila se oštra borba na život i smrt.

Našavši se ispod vučje glave, Holidej se napregnuo iz sve snage i uspeo da

ščepa životinju za gušu. Stežući je tako jednom rukom, drugom je uspeo da napipa nož: kada se vuk izdigao s namerom da ga zgrabi za gušu, nož je poleteo uvis i zario mu se u stomak. Osetivši kako sečivo tone, Dok je napregao svu snagu i nastavio besno da bode i seče, poput pravog očajnika koji je shvatio da su ovo odsudni trenuci u borbi za život. Nesvestan da je zver mrtva, nastavio je da ubada sve dok nije bio prekriven krvlju i onda se – onesvestio.

Nešto kasnije došao je k sebi i okrenuo se na drugu stranu; dugo vremena je ostao u tom položaju, još uvek zadihan i potpuno iscrpljen. Zatim se okrenuo na leđa i iskrivio usta u nešto što je trebalo da liči na osmeh; naime, mirno pustinjaško nebo bilo je okićeno stotinama zvezda.

U tom istom položaju ga je našao Kejn Lejvin, sutradan posle podne.

Spazivši oko tela mnogo usirene krvi i raskomadnog vuka, on u prvi mah nije ni znao da li je Holidej živ ili mrtav. Zato je brzo sjahao, odgurnuo životinju u stranu i opipao mu puls. Odahnuo je kada je utvrdio da je živ, mada je po bledilu lica shvatio da je izgubio mnogo krvi.

Okrenuo se oko sebe pokušavajući da se sredi. Naravno, trebalo je prvo naći ranu i zaustaviti krvarenje. Imao je iskustva u tome, tako da je brzo našao ranu na boku i previo je čistim zavojem. Sa zabrinutošću je posmatrao izujedane Dokove ruke od kojih je leva bila već prilično naduvena. Pribojavajući se da je inficirana, Kejn ju je oprao toplom vodom. Nešto kasnije, Holidej je zastenjao i otvorio oči. No, prošlo je izvesno vreme pre nego što je postao sves-

tan i počeo da gleda oko sebe. Najzad mu se pogled zaustavio na Kejnovom licu.

– Gatri je ... pobegao – progovorio je nekao hrapavo i jedva čujno. – Ja...

– Sada ćutite – odvratio je Kejn. – Znam da ste se hrabro borili, Holideje. Video sam mrtve tamo na vrhu, iznad provalije.

Ipak, Dok podiže desnu ruku i povuče ga za košulju.

– Gatri se dočepao... njihove puške, a ja sam... pao ovamo. On je... mislio je da sam mrtav...

– U redu, prijatelju. Nemojte sada da mislite na to. Ponovo ćemo ga uhvatiti.

Dok zavrte glavom.

– Neprestano... samo je pričao... kako će vam se osvetiti...

– Da, znam, pretio mi je svim i svačim. Samo, nećemo sada misliti na njega. Prokletnik je sigurno odmah napustio ova brda. Hm... čuvaću se izvesno vreme, mada sumnjam da će nam se putevi još nekada ukrstiti.

Holidej je nabrao obrve pokušavajući nešto da kaže, no jednostavno nije imao snage. Pokušao je da nekako dâ znak očima, ali Kejn je bio suviše zaokupljen previjanjem.

– Preživeli ste strašne trenutke, prijatelju. A sada će biti još teže, jer ću morati da vas podignem na rame i iznesem uz padinu. Prvo sam pomislio da vas vežem konopcem i polako izvučem, ali to je prosto nemoguće zbog rane na boku. Ne bih hteo da se ponovo otvori.

– Čekajte...

– Ne. Ukoliko pre stignemo u neki grad gde postoji lekar, utoliko bolje.

Kejn se sagnuo, podigao Holideja i lagano ga prebacio preko ramena. Dok je počeo ubrzano da diše, a onda bolno

zastenjao pošto mu se učinilo da mu je sva krv jurnula u glavu. Hteo je nešto da kaže, ali nije uspeo. Ponovo je izgubio svest.

Kejn je pomislio da je tako možda i bolje. Kada ga je posle više od jednog sata izneo iz jaruge, uhvatio je jednog od banditskih konja koji su tu pasli i pažljivo ga privezao za sedlo. Počeo je da se spušta mrak, ali to nije moglo da ga spreči u naumu da ranjenika što pre prenese do lekara. U stvari, hteo je da pređe pustaru u toku noći što je za Holideja bilo mnogo lakše. Kada izađem na put za Ostin, mislio je, odvešću Doka lekaru u prvom gradu na koji naiđem, a onda ću ga vozom prebaciti u Ostin. Tamo će, naravno, dobiti kompletnu, prvoklasnu negu.

Naravno, uz put će obavestiti rendžere i lokalne šerife da je Frenk Gatri ponovo na slobodi.

Uz nešto malo sreće, nadao se da će u Ostin stići za dvadeset i četiri časa, pod uslovom da već na prvoj stanici uspeju da uhvate voz.

I tu su imali sreće: na početnoj železničkoj stanici u mestu Karpi, bio je postavljen voz spreman da pođe za Ostin. Ipak, imao je toliko vremena da Doka odvede do lekara koji mu je pružio najneophodniju pomoć. Naime, radilo se o veoma mladom početniku koji je pažljivo, ali veoma spretno očistio i dezinfikovao sve rane i pobrinuo se za naduveno koleno.

– Trebalo bi zaseći zatrovana mesta – rekao je Lejvinu neprestano vrteći glavom. – No, još nije vreme da se to uradi, mister. Kroz dvanaestak sati infekcija će dostići kulminaciju i povrede od ujeda biće naduvene kao balon. Daću mu nešto da smirim groznicu, ali

kroz najduže desetak sati morate da ga odvedete lekaru, razumete? U svakom drugom slučaju neće preživeti.

– Ne brinite, doktore, učiniću to – kratko je obećao Kejn.

Tako se i desilo. Na svu sreću, tokom puta nije bilo zastoja, tako da su putnici na vreme stigli u Ostin. Naravno, čim je Lejvin doveo povređenog Doka u gradsku bolnicu, lekari su se dali na posao. Zatim je Kejn poslao telegram u Keplok u kome je napomenuo da će se zbog nepredviđenih komplikacija zadržati nekoliko dana duže. Kada se vratio u bolnicu, od lekara je saznao da je Holidej u groznici, ali van životne opasnosti.

Sa olakšanjem je odahnuo i uputio se u hotel. Bio je strahovito umoran i iscrpljen tako da je zaspao čim je glavom dodirnuo jastuk. Nije znao koliko vremena je prošlo kada ga je probudila neka lupnjava. U prvi mah mu se učinilo da čuje udaljenu grmljavinu, ali malo pomalo, uspeo je da se osvesti shvativši da nije u pitanju grmljavina, nego da neko lupa na vrata.

Podigao se i za tren pogledao prema prozoru: kroz spuštene kapke u sobu su dopirali kosi zraci popodnevnog sunca: dakle, spavao je više od šesnaest časova.

Polako je ušao, uzeo revolver iz futrole i stao uza zid pored vrata.

– Ko je? – zapitao je.

– Portir, mister Lejvine. Budim vas već čitavih četvrt časa. Stigao je telegram za vas, mister.

– Gurnite ga ispod vrata – odvratio je.

Začulo se šuškanje i žuti papir se ukazao na podu. Kejn se sagnuo, brzo ga raširio i za nekoliko trenutaka preleteo očima. Pročitavši sadržaj, neko

vreme je ostao kao oduzet, a onda ga je pročitao još jednom, pa još jednom...

Najzad su mu ruke nemoćno klonule niz telo dok su se suze nekontrolisano slivale niz obraze; nije bio svestan ni toga kao ni činjenice da je do krvi izgrizao donju usnu.

– Ah, bože...! – bilo je jedino što je uspeo da kaže.

Da je neko bio prisutan mogao je u telegramu da pročita sledeću zastrašujuću vest:

„Sa žaljenjem vas obaveštavamo da je Marni mrtva. Stop. Frenk Gatri ju je napastvovao i ubio. Stop. Ja sam teško povređen. Stop. Gatri želi da ga gonite. Stop. Najdublje saučešće. Stop. Doktor Maršal.“

*

Kada je Kejn Lejvin zalupio vrata ušavši u ordinaciju, zasuo je doktora prašinom sakupljenom u toku dugog jahanja od Keploka do Ostina. No, više od prašine i buke, doktora je iznenadio izraz njegovih očiju. Oko Lejvina se u tom trenutku širio miris dima logorske vatre, konja i znoja. Posmatrajući njegovo bezizražajno lice i ubilački sjaj njegovih očiju, iskusni doktor Maršal je znao da će se oko ovog mladog čoveka uskoro širiti miris krvi.

Kejn ga je odmerio pažljivo, ali hladno: glava i ruke su mu bile u zavojima, noga u gipsu, a par štaka pored stolice. Međutim to nije preterano zanimalo mladog čoveka željnog osвете. Ipak, prišao je doktoru i rekao:

– Vidim da ste gadno nastradali, što znači da je taj deo vašeg telegrama sigurno tačan. A šta je sa ostalim? Je li zaista tačno ono za Marni?

Doktor ga ošinu strogim pogledom.

– Oh, naravno da je tačno! Mrzim što moram da vam kažem tako nešto, ali... istina je, mister! I ovako mi je bilo dovoljno teško da pošaljem onu poruku...

Kejn je ćutke zurio u njega.

– Onda... to znači da je stvarno mrtva... – izustio je promuklo, dok su mu oči bile usredsređene na nešto što zabrinuti lekar nije mogao da vidi.

– Žao mi je, sinko, ali... sve je istina; baš onako kao što sam napisao u telegramu.

Kejnove oče bile su mračne kao dve revolverске cevi.

– Napastvovana... a zatim ubijena? – procedio je muklo.

Doktor Maršal je progutao vazduh izbegavajući taj užasnut pogled.

– On je lud. Vezao me za stolicu, tako da sam sve vreme bio prisutan... Potpuno sumanut čovek! Rekao mi je da ste mu ubili brata blizanca i da vam se na taj način osvetio. Polomio mi je nogu i levu šaku, a zatim odjahao.

– Kuda? – odsečno je zapitao Kejn.

Doktor bespomoćno odmahnu glavom.

– Ne znam, verujte. Dodao je još i to da je siguran da ćete ga naći.

– Naravno da ću ga naći! – zašišta Lejvin besno. Disao je ubrzano i isprekidano, dok su mu usne bile stisnute i gotovo bele po ivicama. Nekoliko trenutaka je ćutao, a onda mu se bolno osmehnuo.

– Sigurni ste da je mrtva, doktore? Zna... pa, bio sam ovde samo pre nekoliko dana. Pravili smo planove za budućnost, rešili da se venčamo... Da, da... a ona je tražila da sačekam dok ne nađe nekog drugog ko bi vam pomagao. Prosto mi ne izgleda moguće da je ona...

da je ona... – začutao je i odmahnuo glavom, još uvek ne mogavši da prihvati činjenicu da njegova voljena devojka više nije u životu.

Iskusni doktor Maršal ga je dobro razumeo. I, koliko god je to bilo bolno, znao je da ovog mladog čoveka mora uveriti da mu je devojka zaista mrtva. Pokušao je da ustane i Lejvin mu je, iako odsutan duhom, u tome pomogao.

– Sinko – rekao mu je blagim očinskim glasom – ako mi pomogneš da se uz breg popnem do groblja, pokazaću ti gde smo je sahranili. I... ovaj... bio sam slobodan da naručim da joj se napravi pristojna nadgrobna ploča... U stvari, ceo grad je platio za nju, jer su je voleli, a to je bilo najmanje što su mogli da učine.

– Šteta što nisu učinili nešto da one-moguće Gatrija – izustio je Kejn kroz zube dok je pomagao doktoru da dođe do vrata.

– Oh, moraš ih razumeti, sinko... Ovdašnji građani su uglavnom mirni farmeri, obični i skromni ljudi, a ne ratnici. Osim toga, Gatri je dojahao naružan i kada su u salunu pokušali da mu se suprotstave, jednog je ubio, drugog ranio i polomio sve oko sebe. Eto, tako je bilo. Uostalom, čovek njegovog kova je znao da ne treba gubiti vreme; otišao je pre nego što je grad mogao da se uskomeša i eventualno organizuje.

Kejn je samo klimnuo glavom i ponovo pružio doktoru ruku. Nešto kasnije našli su se na suncem obasjanom brežuljku na kome se nalazilo gradsko groblje. Kejn Lejvin je stajao gologlav i bez pokreta zurio u svežu humku: udisao je miris tek iskopane zemlje, ploče od isklesane borovine sa kitnjastim šarama i pozlaćenim slovima. U prvom

trenutku je želeo sve da iščupa iz zemlje i odbaci negde daleko, daleko... Ipak, uspeo je da se uzdrži znajući da je to bilo najbolje što je ovaj siromašni grad mogao da učini. Sa suzama u očima posmatrao je ispisana slova njenog imena i prezimena ispod kojih je stajao kratak natpis: „sećaćemo je se sa tugom i spominjaćemo je sa ljubavlju“.

Tek tada, stojeći ispred humke sveže zemlje, tek tog trenutka je shvatio: pa Marni je zaista mrtva! Njegova voljena devojka leži pod zemljom na kojoj je on sada stajao... I za sve to je odgovoran Frenk Gatri...

Došlo mu je da urlikne, da hiljadu puta kaže Marnino ime i celom svetu dovikne kako se ovde, pored groba svoje jedine ljubavi zaklinje da se neće smiriti dok ne ubije Gatrija svojim rukama.

No, nije bilo potrebno da bilo šta glasno kaže; svako ko bi pogledao njegovo ojađeno lice kao i desnu ruku kojom je milovao dršku revolvera, mogao je da shvati kako nema spasa čoveku koji je to učinio.

*

Jednoga jutra Holidej je otvorio oči i probudio se bez groznice. Pošto je pogledom obuhvatio celu odaju, zaključio je da se nalazi u bolesničkoj sobi, a miris karbola i gvozdeni bolnički krevet uverili su ga da je u pravu.

Dovraga, osećao se slab kao mače. Jedva mu je pošlo za rukom da podigne ruku sa ćebeta. Pogledao je zavoje na desnoj šaci i otkrio da mu je leva ruka stavljena u neku vrstu drvenog okvira. Okretanje glave na stranu zahtevalo je veliki trud za koji on jednostavno nije imao snage. Usta su mu bila suva, grlo

kao oderano... Ipak, pokušao je da vikne, ali začuo se samo neobičan grleni zvuk koji se nije čuo ni do vrata. Oznojan i zadihan ostao je nepomično da leži pokušavajući da se priseti...

Polako, jedna za drugom, počele su da se nižu slike i on se setio svega što se dogodilo sa Gatrijem, napada vuka i borbe na život i smrt. Ali... kako je dospao ovamo? Očigledno da ga je neko našao. Nije baš bio siguran gde se nalazi, ali je pretpostavio da se radi o bolnici u Ostinu. Činilo mu se to po pejsažu koji se video kroz prozor, ali i po poznatim gradskim šumovima koji su dolazili sa ulice.

Pola sata kasnije došla je ljubazna bolničarka i pošto mu je dala neki voćni napitak, kazala mu je da je ležao u bunilu puna četiri dana.

– Sada, kada je groznica prošla, brzo ćete se oporaviti, mister Holideje. Doktor se nada da biste za nekoliko dana mogli izaći iz bolnice. A dotle – nasmejala se vragolasto – ja ću se starati o vama.

– To će biti sreća u nesreći – odvratio je uz jedva primetan osmeh. – A znate li možda šta se priča o Frenku Gatriju?

– Ko je to? – zapitala je devojka.

– Onaj zločinac koji mi je pobegao.

– Ah, da, mislim da sam čula komentar... kako je još uvek na slobodi – rekla je i naglo se uozbiljila. – On... nije važno, samo se vi lepo odmarajte – dodala je.

Dok nabra čelo sluteci da je devojka prećutala nešto neprijatno. Ali, nikako nije mogao da se seti šta bi to moglo biti.

– Ko me je doneo ovamo? – upitao je radoznalo.

– Neki mlađi čovek... mislim da se zove Kejvin ili Lejvin. Imala sam uti-

sak da vam je prijatelj, jer je bio jako zabrinut kada vas je ovde ostavio. Ni on nije tačno znao šta vam se dogodilo. Samo je rekao da vam je razbojnik pobegao i da ste se hrabro borili...

Holidej se nakašlja.

– Da... ta nezgoda nije smela da se dogodi. Uvalio sam čoveka u nevolju... i sada... Da li je dolazio posle toga?

– Ne... nije.

Doku se opet učinilo da se devojka zbunila, ali nije mogao ni da nasluti zbog čega. Čudno... pomislio je. Moglo se očekivati da će ga Lejvin obići, ali... možda je imao svojih obaveza. Hmm, svakako da je Gatrijevo bekstvo smanjilo iznos sa kojim je računao na početku novog života, pa je morao da potraži neka nova rešenja. Osmehnuo se pri pomisli na Lejvinovu zaljubljenost i njegovu buduću ženidbu.

– Tako je to... – progundao je tiho. – Kada je čovek tako zaljubljen onda nema vremena da misli ni na šta drugo osim na svoje planove.

Sklopio je oči pokušavajući da se opusti.

Dobro je kada je bar neko srećan, pomislio je.

*

Četiri čoveka u sobi iza saluna nisu imali nikakvu šansu. Vrata su se uz tresak otvorila i dok su oni poustajali i udaljili se od kartaškog stola, Lejvin je već uveliko pucao. Od strahovitog treska njegovog „teškog“ kolta zazvečala su stakla na prozorima i dva najbliža igrača pala su na zemlju kao gomila izrešetanog krvavog odela. Treći je uspeo da ispali hitac koji je odbio malter odmah pored Kejnove glave. No, on se nije

uplašio: munjevito je kleknuo i zategnuvši obarač ispalio još dva hica; čovek je zamlatarao rukama i srušio se preko sanduka na kome je do tada sedeo. Četvrti je stolicom razbio prozor i iskočio napolje želeći što pre da pobegne od ovog „čoveka oluje“ koji je iznikao niotkuda.

Dok su komadi stakla još padali na pod, Lejvin je prišao prozoru i zapucao za beguncem koji je bežao preko dvorišta zaraslog u travu. Prvi hitac je promašio, ali je drugi okrznuo begunca koji je uprkos ranjavanju, nestao iza ugla dugačke kolibe. Kejn je skočio kroz prozor i pojurio za njim ubacujući u trku dva nova metka u revolver. Jureći bez mnogo razmišljanja, za trenutak je zastao na uglu i to mu je spaslo život: već sledećeg momenta čuo je škljocanje obarača i begunac je lagano izvirio. Našli su se oči u oči i iznenađeni čovek je naglo ustuknuo što je omogućilo Kejnu da ga dobro zakači koltom po glavi. Čim je pao, stavio mu je nogu na grudi i iznenađeno podigao obrve shvativši da čovek ozbiljno krvari. Ipak, videlo se da je pri svesti, a krupne crne oči gledale su ga sa strahom.

– Gde je on? – upitao je Lejvin ledenim glasom.

– Ko? Dođavola, čoveče... ! Pa, vi ste me obogaljili...

Ali, Lejvin je bio neumoljiv.

– Ako ne budeš odgovarao, prosviraću ti kuršum kroz glavu.

– Ne znam šta hoćete, časna reč! Ne znam ni ko ste vi!

– Zovem se Lejvin, ako ti to ime nešto znači. Šta kažeš, ha? Sada ti je jasno koga tražim!

Čovek je žurno zaklimao glavom.

– Gatrija... – rekao je kao bez daha. – Samo, ja ne znam gde je. Kunem vam se, Lejvine!

Kejn ga hladno odmeri i uperi revolver prema zdravom kuku.

– A kako bi ti se dopalo da ti sredim i ovu drugu stranu? Nemoj misliti da ću oklevati, prokletniče!

– Čekajte, čoveče, čekajte! – izusti ranjenik preklinjući. – Čujte, sve što znam je da se priča kako gonite Frenka Gatrija zato što vam je ubio devojkicu. On je prošao ovuda pre dva-tri dana, to je istina. Hteo je negde da se skloni, ali mu nismo dopustili da ostane duže od jedne noći.

Lejvin nabra čelo i začuđeno ga pogleda.

– Otkud sada to?

– Pa... smatrali smo da je otišao suviše daleko. Ubiti šerifa je zaista nezgodno, ali ubiti njegovu devojkicu... pa... to je više nego opasno. On je to učinio kako bi vas naveo da krenete za njim. Ali, kada je čuo kako ste počeli da besnite i ubijate svakoga ko je imao bilo kakve veze sa njim, Gatri se prilično zabrinuo. Zaključio je da je zagrizao više nego što može da proguta i odlučio da se negde skloni. On... ovaj... još uvek želi da vam se osveti, ali mislim da ... sada je malo uplašen.

Lejvin vrhom čizme udari čoveka po butini.

– Sledeći put ciljaću tačno u ranu, da znaš. Sada mi reci kuda je otišao?

– Odjahao je na jugozapad. Gazda mu je rekao da ga zbog te devojkice nećete goniti samo vi i Holidej, već i svi značkaroši Teksasa i ... ko zna ko još. Zbog toga mu nije dozvolio da ostane ovde. Naravno, nije mu se dopalo, ali je

ipak otišao. Nikome nije rekao šta smeru.

Lejvin diže čizmu tačno iznad smrskanog dela kuka.

– Ne! – kriknuo je bandit uplašeno. – Nemojte! Čekajte... može biti da će pokušati da se poveže sa Fargo Fogartijem. On ima sklonište u pravcu jugozapada, negde u blizini Big Benda, u brdima koja se zovu „Goveđa lobanja“. Tamo se nalazi veliki skriveni kanjon koji zovemo „Zečija rupa“. Ne tvrdim baš da se tamo uputio, ali...

– To je dovoljno. Ako je tako...

– To je sve što znam, Lejvine. On je čovek u bekstvu i ozbiljno ste ga pričepili. Priča se da će celim krajem uskoro krstariti predstavnici zakona i da ćemo imati silne muke. Hmm... biće mu vraški teško da nađe mesto gde bi se mogao pritajiti.

– Ne zadugo... – odvratio je Kejn gladeći svoj teški kolt. – Uskoro će imati odlično skrovište na groblju i to šest stopa ispod zemlje...

*

Fargo Fogarti bio je krupan čovek crne brade i duge kose koja mu je padala na ramena. Zabacivši šešir na potiljak glasno je huknuo i pažljivo odmerio Frenka Gatrija. Četvorica revolveraša ćutke su stajala iza svog gazde.

– Znači, ti bi na izvesno vreme hteo da se skloniš kod mene i mojih momaka, Gatri? – zapitao je Fogarti sa jakim irskim naglaskom.

Ovaj klimnu glavom. Bio je umoran od dugog i napornog putovanja na kojem je bio više gladan nego sit. Oči su mu bile crvene od nespavanja i prašine, lice

zaraslo u bradu, a obrazi upali. I konj mu je bio na kraju snaga.

– Da, samo za kratko vreme, Fargo. Onaj Lejvin je prosto pomahnitao. Istina, razjario sam ga više nego što sam pretpostavljao. Želeo bih da se stvari malo stišaju, pa da se tek onda pobrinem za njega.

Fogarti lagano odmahnu glavom.

– Ne, to neće biti nigde u mojoj blizini, dečko. Trebalo je da ti prosviram kuršum kroz glavu već samo zbog toga što si se usudio da dođeš ovamo.

Gatri se iznenađeno trže.

– Hej, čekaj malo, Fargo! Pa ja i Peg smo te sakrili onda kada si bio ranjen, jer si ukokao jednog rendžera! Baš mi smo te sakrili i doveli ti lekara!

– Da, da... i uzeli mi sav novac koji smo opljačkali u banci u Durangu – podsetio ga je Fogarti. – Sve što sam ušicario posle toga bila je trajna hromost. Ostalo mi je samo šepanje, jer ste sve ostalo uzeli ti i tvoj brat.

Gatri se nelagodno promeškolji u sedlu.

– Pa, dobro, nismo mogli tek tako da se staramo o tebi, zar ne? Pogotovo što su ti rendžeri bili za petama.

– A sada su tebi za petama, momče – odvratio je Fogarti preteći mu prstom. – Hmm, ne misliš valjda da ćete goniti samo Lejvin? On sigurno hoće, jer je u pitanju njegova devojka, ali, za silovanje i ubistvo goniće te svi rendžeri ovog sveta! Sem toga, čuo sam da je tu umešan i Holidej, a on je poslednja osoba sa kojom bih želeo da imam posla.

– Holidej je mrtav. Ja sam ga ustrelio i video kako sa litice pada u ponor. Taj više nikoga neće uznemiravati.

Fogarti neodlučno počesa bradu.

– Hmm... možda je i tako, ali ja o tome nisam čuo. Stvar je u tome što je Lejvin bivši šerif, Gatri, momče. Istina, sada više nije, ali kao bivši predstavnik zakona uživa veliku solidarnost svojih kolega. Naravno, oni će mu pružiti svu potrebnu pomoć, shvataš? Pa, poternice sa tvojim likom već su razaslate širom Teksasa, a nagrada na njima je prilična. Čak se može desiti da se neko od naših pajtaša polakomi i reši se da je uzme...

Gatri se ponovo trže i neprimetno spusti ruku bliže dršci revolvera. No, zastao je kada se Fogarti kratko nasmejao.

– Ne, ne, bar toliko ti dugujem, Gatri. Znaj da te nikada ne bih ukokao za nekoliko mizernih dolara kojima su te ucenili. Bar za sada. Ali, znaj da je to sve što sam voljan da učinim za tebe. Možeš dobiti klopku, daću ti i odmornog konja, ali posle toga moraš da ispariš – dodao je odlučno, a glas mu je odjednom postao grub. – Jesi li me shvatio, dečko?

Gatri je nekoliko trenutaka ogorčeno zurio u Fogartija i revolveraše iza njega; onda je lagano zaklimao glavom i izvivši prezrivo usne, okrenuo je konja i uputio se nazad niz kanjon.

– Uštedeću ti taj trud – izgovorio je glasom nalik na režanje.

– Kako god hoćeš, momče – doviknuo je za njim Fogarti. – Uzgred... da te nešto pitam: jesi li možda čuo da je Lejvin zbrisao Harlejevu bandu u Montegjuovom salunu? Ostao je živ samo Čaka, ali ni on nikada neće moći da hoda bez štake.

Gatri je zaustavio konja i za trenutak se okrenuo još jednom pogledavši u Fogartija i njegove ljude. Lice mu je izne-

nada prebledelo i izgledalo je kao da je izgubio vazduh.

– Samo sam pretpostavio da bi hteo da znaš. Mislim da će te pomisao na to grejati na tvom usamljenom putu, momče.

– Ovo ti neću zaboraviti, Fogarti! – zasiktao je Gatri i nastavio da jaše ka izlazu iz kanjona.

Gledajući za njim, bradati Fogarti glasno uzdahnu. Kada se konjanik izgubio iza stena na ulazu u kanjon, on se okrete prema četvorici revolveraša.

– Taj Lejvin nije budala, momci. Kladam se da je Čaka ostavio u životu samo zato da bi od njega saznao kuda je Gatri otišao. Harlej ga je brzo najurio i možda je prokletnik pomenuo da namerava da dođe ovamo. Možda to i nije učinio, ali, u svakom slučaju, oni znaju pravac kojim se uputio kada je napustio Montegjuov salon.

– A to znači da bi se Lejvin mogao pojaviti i ovde ...? – dobacio je jedan od revolveraša.

Fogarti klimnu glavom.

– Tačno, Petsi. Međutim, mi to u ovom trenutku ne bismo želeli, zar ne? Posebno ako taj bivši šerif „vuče“ za sobom čitav čopor rendžera koji idu njihovim tragom.

– Mislio sam da taj tip radi sam – primetio je drugi revolveraš. – Konačno, osveta je njegova.

– U pravu si – dodao je treći. – Ja nisam čuo da su rendžeri bilo kada pomagali lovcima na ucenjene glave.

– To je tačno, momci – složi se Fogarti. – Ali, Lejvin je pripadao njihovom soju i taj podatak nije za zanemarivanje; drugo, tip se pokazao kao dobar tragač i rendžeri se mogu nadati da će zahvaljujući njemu doći do faca koje i inače

traže. Treće, Gatri je počinio zločin koji ljudi u ovim krajevima strašno mrze. Dakle, sve se svodi na to da, goneći njega, mogu natrapati i na nas. A taj rizik sebi ne smemo dopustiti, momci.

– Šta onda da radimo? – zapita prvi koga je Fogarti oslovio sa Petsi. – Ne misliš valjda da sačekamo Lejvina u zasedi i onda ga prikucamo, Fargo?

– A zašto ne bismo, Petsi? – odvrati Fogarti mirno. – To bi nam samo moglo koristiti.

– Kako ja vidim stvari, to nam nika-ko ne bi koristilo – dobaci Petsi Klim. – Ako ga ubijemo, rendžeri će se okrenuti protiv nas.

– A zašto bi se okrenuli protiv nas? – zapitao je Fogarti naivno. – Mi nemamo ništa protiv tog Lejvina, je li tako? On se zamerio samo Gatriju i Gatri ga mrzi... mrzi ga toliko da bi ga ubio.

Petsi Klim se zamisli, a onda se lukavo osmehnu. Ostali su još uvek razmišljali o onome što je gazda rekao.

– Shvatio sam, Fogarti – dobaci Klim mirno. – Ako mi ubijemo Lejvina, krivica će pasti na Gatrija, zar ne? Ali, kako će to sprečiti rendžere i ostalu šerifsku gamad da i dalje ne gamižu po Teksasu u potrazi za Gatrijem?

Fogarti se osmehnu.

– Pa, pretpostavljam da bismo u tom slučaju trebali da im predamo našeg prijatelja Gatrija, zar ne? Ja sam mu nešto dugovao, jer mi je pre nekoliko godina pomogao. Hteo sam to da vratim i on je glupo odbio. Ako samo malo razmislite, bićete svesni toga da on za nas predstavlja krupnu opasnost.

– Trebalo je da ga sredimo dok je bio ovde!

Fogarti odmahnu rukom.

– Još nismo zakasnili. Naš prijatelj će u svakom slučaju morati da prođe kroz Mustangov prolaz, zar ne? No, mi ćemo se potruditi da tamo negde i ostane. Zato, hajdemo, momci! Moraćemo da se oznojimo kako bi tamo stigli pre njega.

*

Pošto nije spavao tri dana i tri noći, Kejn Lejvin je počeo da plaća cenu tog napora. Pre dan i po promenio je konja u nekom bezimenom gradu, popunio svoje zalihe i kupio još municije. Sada je jahao prema stenovitom planinskom lancu koji su u tom kraju zvali Goveda lobanja. U glavi mu se mutilo i činio je veliki napor da sačuva bistrinu duha; nedostatak sna počeo je da se odražava sve jasnije i misli su mu lutale dok je pogledom tražio neki znak koji bi ukazivao da je Gatri prošao tim putem. Banditovog konja je poznavao po otiscima kopita i posebnom hodu, pa je računao da će biti dovoljno da opazi Gatrija na nekoliko milja udaljenosti i odmah bude siguran koga ima pred sobom.

Lejvin je sa sobom nosio i grubu mapu koju je pod pretnjom revolvera nacrtao ranjeni bandit Čaka. Pritom mu je rekao da se potruži da bude tačan, inače će se vratiti istim putem i onda ga dokrajčiti. I koliko je do ovog trenutka mogao da zaključi, mapa je bila prilično tačna; zato ju je sada, jašući podnožjem planine, ponovo izvukao i pažljivo pogledao. Prema Čakovim uputstvima, na udaljenom kraju raseline morao je da obrati pažnju na jedan gotovo potpuno sakriven put.

Iznenada je čuo pucnjavu, pa je munjevito pritegao uzde, izvukao revolver i poterao konja u trk. Sada je lepo

mogao da čuje kako se odjek pucnjeva „kotrlja“ niz planinu. U početku je puškaranje bilo nekako nepravilno, a zatim je postalo koncentrisano i zvučalo je kao prava bitka. Ocenjujući pravac, došao je do zaključka da je dopirala sa udaljenog kraja raseline, što je verovatno značilo da je dolazila iz planinskog klanca koji je na karti bio obeležen kao Mustangov prolaz.

Lejvin je skrenuo konja u tom pravcu, vratio revolver u futrolu i uzeo pušku; ubacio je metak u cev i nastavio da jaše sa kundakom naslonjenim na butinu i puškom okrenutom nagore. Sada je opet bio potpuno budan, napetih čula i oštrog pogleda. Pucnjava se još uvek čula: sada mu se činilo da može tačno da prepozna pucnje. Naime, izgledalo je kao da jedan revolver konstantno odgovara na paljbu četiri ili pet drugih. Nije mogao ni da pretpostavi šta se zbiva, ali je znao da se nalazi u razbojničkom kraju gde su raznorazni obračuni veoma česti.

„Tajni“ put bio je uzan i krivudav i neprestano se peo uzbrdo. Pustio je konja da sam grabi napred, a on je obema rukama uhvatio pušku i koncentrisao se na osmatranje terena oko sebe. Put pred njim protezao se još nekih stotinu metara, a onda je naglo skrenuo na levu stranu. Shvatio je da mesto gde se puca sada ne može biti daleko i zato je sjahao.

Put se peo još izvesno vreme, a onda nestao iza jedne uzvišice. No, Lejvina su sada više interesovale strane klanca koje su se dizale pored ivice, jer je pretpostavljao da to mora biti Mustangov prolaz. Sada se pucnjava čula veoma jasno.

Pogledao je i odmah ugledao čoveka na dnu klanca, sakrivenog među stena-

ma. Nedaleko pored njega nalazio se i njegov konj, uznemirena životinja koja očigledno nije želela da napusti gospodara. Petorica drugih bila su smeštena na strmim stranama jaruge i gađali onoga koga su doterali u ćorsokak.

– Dodavola, pa to je Gatri! – procedio je Kejn poluglasno, rukom grčevito stežući pušku. Onda je ispustio uzde i krenuo ka ivici puta gledajući dole u klanac i pokušavajući da dokuči šta se dešava.

Naravno, na litici klanca je odmah prepoznao Fargo Fogartija, čoveka koga je video na bezbrojnim poternicama. On i njegovi revolveraši bili su u zaklonu stena koje su ih štatile i sa rezervnom municijom pri ruci. Kejn je pretpostavio da su sačekali Gatrija u zasedi. No, izgleda da je ubicu pratila neka đavolska sreća, pa je i on našao dobar zaklon i sve do sada odbijao njihove napade. U tom trenutku ugledao je kako Fogarti dvojici ljudi daje neke znake i kako oni trčecim korakom kreću prema dnu klanca. Ipak, Gatri ih je u momentu ugledao, ispalio jedan, a zatim drugi metak kojim je pogodio jednog od revolveraša, pa je ovaj posrnuo i odmah počeo da sulja niz padinu.

Dok je Gatrijeva pažnja bila okupirana ovom dvojicom, Fogarti i još jedan bandit potrčali su niz stene koje su se pružale gotovo do samog dna klanca. Tim putem mogli su stići na samo nekoliko metara od Gatrijevog zaklona. Dok je on gledao na levo prema preostalom napadaču, Fogarti je imao dovoljno vremena da mu se približi.

Lejvin izusti kletvu. Nije imao nameru da bilo kome dopusti da ubije Gatrija umesto njega. Dodavola, sada će morati da se umeša i pomogne smrtnom nepri-

jatelju... Ako to ne bude učinio, Fogarti će ga brzo srediti.

Prineo je pušku ramenu baš u trenutku kada je Gatri ustrelio i drugog napadača koji se već spustio niz padinu. Pošto se ispostavilo da ga je samo ranio, ustao je da ga dokrajči. No, tada ga je zamalo pokosio bandit koji se penjao prema njemu i ovaj se okrenuo jurnu-vši prema svom zaklonu. Puška mu je pritom ispala iz ruke i zato je hitro pote-gao revolver; približavajući mu se s leđa, Fogarti i njegov revolveraš stigli su na svega nekoliko metara.

Videvši da se ovaj drugi smestio na vrh jedne stene i uperio oružje prema Gatriju, Lejvin je prineo pušku rame-nu; njegova vinčesterka je grmnula i revolveraš je odskočio uvis baš kada je pritisnuo obarač. Tane iz njegove puške okrznilo je stenu pored Gatrijeve glave i ovaj se okrenuo potpuno instinktivno opalivši u napadača koji se bez glasa skotrljao iza stene. Fogarti je glasno opsovao i sagnuvši se, okrenuo glavu prema mestu odakle se čuo pucanj. Tu je spazio Kejna i odmah pripucao na njega. Olovo je otkinulo komade stene sa ivice puta i Kejn je uzvratio vatru. Odmah zatim, Fogarti je nestao sa vi-dika.

Videvši da je Gatri dohvatio pušku revolveraša koja mu je pala odmah pored zaklona, Lejvin ljutito opsova. Zato je podigao pušku i opalio prema gornjem delu strmine; čovek koji se tamo nalazio za tren se uzdigao kao da stoji na prstima, a zatim poleteo napred i počeo da pada niz strminu odbijajući se od stene i neravnine sve putujući dole, do samog dna klanca.

Fogarti ljutito pljunu i skočivši u svoj zaklon pripuca tačno prema Gatriju.

Ubica je uplašeno poskočio, jer ga je jedan metak okrznuo.

„Ne!“ povikao je Lejvin u sebi, brzo se spustio i ispalio tri hica prema Fogar-tiju. Odmah potom, ovaj se trgao od snage udarca, a zatim se stropoštao sa stene i tresnuo pred Gatrijeve noge. Držeći se za slabinu, razbojnik se polako digao tako da je Lejvin mogao da mu vidi krv na košulji. Na brzinu je pono-vo opalio i lepo mogao da čuje kako se metak odbio od stene blizu Gatrijeve glave. Onda se bandit prebacio preko stene koja se sada našla između njih.

Lejvin je ustao i dograbio konja. Živo-tinja se nešto uzjogunila, jer joj se nije dopao miris baruta iz cevi koja joj se dimila pred gubicom. No, Kejn je ipak uspeo da se popne u sedlo. Upravo tada, dole iz klanca je grmnula puška i kuršum je odbio komadiće stena nepo-sredno iznad konjske glave. Životinja se trгла i jurnula. Gatri je još dva puta opalio, a onda je konj divlje njisnuo pošto su ga prednje noge odjednom izdale. Naravno, Lejvin je uspeo da odskoči u stranu, dok je konj kliznuo preko ivice provalije podižući za sobom oblake prašine i izazivajući pravi odron najrazličitijeg kamenja.

Lejvin je dopuzao do ivice i pogledao dole. Iako je oblak prašine zaklanjao dno kanjona, ipak je poslao pet meta-ka u pravcu Gatrijevog zaklona. Pucao je nasumice, jer je znao da bandit nije teško ranjen i da će nedostatak vid-ljivosti iskoristiti da se što pre izgubi odande. Bilo je jasno da ne može brzo sići u klanac pa se ponadao da bi ga mogao pogoditi u bekstvu.

Odmah zatim začuo je topot konjskih kopita i pogledao preko ivice. Gatri je fasterao konje petorice razbojnika i oni

su jurili po klancu dižući prašinu za sobom. Kejn je prislonio pušku na rame ciljajući prvo u jednog, a onda u drugog konja, siguran da će Gaṭri držati uzengiju jednoga od njih i to sa suprotne strane. Ali, gotovo ništa nije moglo da se vidi od prašine. Bilo mu je čudno što nema Gatrija, jer je bio siguran da se nalazi iza tela nekog konja. Okrenuo se spreman da puca, ali od prašine ništa nije moglo da se razazna. Posle kraćeg razmišljanja, ipak je nasumice „ispraznio“ pušku ne znajući da li je taj potez uopšte imao efekta.

Dole, u klancu, koprena je počela da se podiže. Video je da dva konja sa praznim sedlima stoje kod bližeg izlaza iz klanca, dok se na onom udaljenom kraju dizao maleni oblak prašine. Za trenutak je uspeo da razabere konja i konjanika i odmah shvatio da ne treba da žuri sa punjenjem puške.

Jer, Gatri mu je umakao. Bar za sada.

*

– Moram što pre odavde!

Bolničarka je požurila ka postelji kada je Holidej odbacio novine koje je do tada čitao i pokušao da ustane. Ali, pre nego što je stigla do njega, prebledeo je i stropoštao nazad na jastuk.

Devojka mu je prišla, vratila mu noge u postelju i pokrila ga.

– Da li sada verujete kako još niste sposobni da izađete iz bolnice? – upitala je devojka sa negodovanjem u glasu. – Treba još dosta vremena da se sasvim oporavite.

Dok lagano klimnu glavom.

– Možda – rekao je nekako nepoverljivo i ne predajući se. – Ali, moram poći da pomognem Lejvinu. Izgubiće

glavu, pa ću onda nositi na savesti dve osobe. Ne, ne... jedna mi je sasvim dovoljna – dodao je muklo i ispod oka osmotrio bolničarku.

– Sve vreme ste znali, zar ne... ?

Devojka pocrvene.

– Da...

– I ništa mi niste rekli?

– Kako bih mogla kada ste bili toliko slabi? Ne biste mogli ništa da pomognete, a samo biste pogoršali vaše stanje – dodala je devojka nešto odlučnije.

Dok nije ništa odgovorio i sam shvatajući da je bolničarka u pravu. Još neko vreme je ćutao užasnut novošću koju je pročitao u novinama. Naime, dalaska „Gazeta“ je toga dana objavila kratku vest o obračunu Kejna Lejvina sa bandama oko Ria. Uz vest je dodat i kratak prikaz prethodnih događaja i tako je Dok saznao šta se desilo sa nesrećnom Marni. Svest da je makar i nehotice doprineo toj nesreći zadavala mu je nepodnošljivu muku i očajanje. Iako nije ni poznao Marni, na osnovu Lejvinovih priča ta devojka je u njegovoj mašti dobila svojstva najdivnije žene na svetu, što je njegove muke samo uvećavalo.

– Kad bih bar nečim mogao da mu pomognem... – prokomentarisao je jedva čujno. – To bi bilo nešto...

– Ali, on ne želi pomoć, mister Holideje – odvratila je devojka u belom. – Izgleda da vaš prijatelj sve želi da završi sam. Verovatno smatra da pravo na osvetu pripada isključivo njemu... i ja ga razumem.

Dok klimnu glavom.

– Baš to znam i zato bih morao da mu pomognem. Služim da će se uvaliti u svaku opasnost samo da se dočepa

Gatrija. Postaće nepromišljen, a tako i ranjiv. Vidite, zbrisao je celu Harlejevu i Fogartijevu bandu i sada jezdi kroz Rio ostavljajući leševe kao putokaz. U novinama piše da je u obračunu u Uvaldu ranjen, ali ništa ne kažu koliko. Sledeći put može poginuti.

– Znam, ali vi... – začutala je i pogledala ga u oči. – Vi želite da mu pomognete... tek upola izlečeni. U takvom stanju... – dodala je i odlučno zavrtila glavom. – Vi ste sasvim van pameti, mister Holideje. Izvinite što vam tako nešto kažem, ali... sada je tako.

Holidej je ozbiljno odmeri:

– Možda. Ali, postoji veoma jak razlog zbog koga želim da mu pomognem. Devojka uzdahnu.

– Vi, muškarci i vaša pravila ponašanja! Mislim da samo tražite izgovore da rizikujete život. Koji je to razlog?

Dok ju je nekoliko trenutaka netremice posmatrao, a onda tiho odvratio:

– Razlog je to što je Marni izgubila život mojom krivicom.

Devojka se trgla kao da ju je neko ošamario.

– Šta?

– Ja sam dopustio da mi Gatri pobegne. Osim toga, trebalo je da prekinem Lejvina kada je pričao o Marni i kada je govorio o tome kud ide. Naravno, Gatri je bio blizu i sve je čuo. Svojom greškom sam dozvolio tom prokletniku da pobegne i otvorio put prema Marni Hendri. Hm... to je kao da sam mu stavio putokaze.

Devojka odmahnu rukom.

– Mister Holideje, i sami znate da je to što pričate ludost! Tri napadača su vas presrela u zasedi s namerom da vas ubiju! Morali ste da se branite i spasa-

vate glavu. Nije vaša greška što je Gatri pobegao...

– Ja mislim da jeste – usprotivio se Dok glasom koji nije trpeo prigovor. – I zbog toga ću poći da ga uhvatim i pomognem Lejvinu čim budem mogao.

Bolničarka je samo ćutala. Već je upoznala svoga pacijenta i slutila je da neće odustati od onoga šta je isplanirao.

– Samo se nadam da ću stići do Gatrija pre nego što se Lejvinu nešto desi – dodao je Holidej zabrinuto.

*

Čuvši da se iza njega otvaraju vrata usamljene kolibe, Frenk Gatri je potrčao prema svom konju, znajući da će već sledećeg trenutka zagrmeti revolveri. Za njega je bila srećna okolnost što je na bregu vladao potpuni mrak, tako da oni iz kolibe, izlazeći iz osvetljene sobe, neće moći odmah da ga uoče.

No, ljudi iz kolibe ipak su pripucali nasumce računajući na sreću i pretpostavljajući da će ga bar neki ispaljeni metak pogoditi.

Gatri je tačno znao gde je ostavio vezanog ždrepcu, pa ga se dočepao što je brže mogao i hitro se bacio u sedlo. Polegavši po vratu životinje, trzajem uzde okrenuo joj je glavu u željenom pravcu i poterao je niz peščanu stranu obronka. Po bljesku ispaljenih hitaca sa trema, shvatio je da ljudi još pucaju nasumce i bez određenog cilja. Koliko je u tom trenutku mogao da vidi, sada su pucali sasvim na drugu stranu.

Kada se spustio nekoliko metara niz obronak, odahnuo je sa olakšanjem znajući da je sada između njega i kolibe vrh peščane dine. Ipak, mamuznuo je konja, lupio ga po sapima i poterao ga u galop.

Bio je to opasan manevar na strmoj, od prašine klizavoj strani peščane dine, ali nije imao drugog izlaza. Morao je tako da postupi pretpostavljajući da bi stanovnici kolibe mogli doći do niskog prevoja i oboriti ga iz sedla pre nego što izmakne na bezbedno rastojanje.

Pri slaboj svetlosti zvezda ogromna okruglina solane presijavala se bledim sjajem. Veoma dobro je znao da će, kada se popnu na vrh uzvišenja, ljudi što pucaju sasvim dobro videti njegovu tamnu siluetu oslikanu na belini naslaga soli. To će im biti izvrsna meta za gađanje.

Vazduh oko njega odjednom se uskomేశao i to je bio znak da su ga opazili. Naterao je konja da pojuri napred i zavio oko ivice solane nadajući se da tanka kora okamenjene soli neće popustiti pod kopitama zahuktale životinje. Čuo je kako se meci zarivaju u so čiji su se kristali razletali na sve strane prskajući kratkotrajne iskre svetlosti. Teška crna senka peščane dine bila je udaljena svega pedesetak metara. Ako uspe da stigne do nje, za trenutak će biti spasen. Gonioci, ma ko oni bili, sigurno se neće mučiti da krenu za njim u poteru.

Međutim, ljudi su nastavili da pucaju sve dok nije zaronio u duboku crnu senku dine, a onda je pucnjava prestala. Jediní šumovi koje je čuo u tom trenutku bili su njegovo sopstveno disanje, ubrzano dahtanje konja i škripa kopita po kristalnoj površini tla.

Do sto đavola, ovoga puta je jedva izvukao živu glavu. Čarli Bantova banda bila je poslednja za koju je računao da će se okrenuti protiv njega. No, i oni su bili sasvim jasni: otvoreno su mu rekli da se gubi i nisu sa njim hteli da imaju bilo kakve veze. Možda ne zbog zloči-

na koji je učinio, već zbog toga što su znali da je Kejn Lejvin neumoljivo rešio da se osveti i da od osвете neće odustati sem ako ne padne mrtav. A Bant nije želeo da ima veze sa bilo čim. Kao i većina drugih ljudi van zakona, i on je smatrao da će rendžeri, lokalni šerifi pa čak i federalni šerifi ići Kejnovim tragom nadajući se da će ih on odvesti do Gatrija, ali i do drugih kriminalaca koje su tražili.

Osim toga, vlasti su za njegovu glavu raspisale nagradu od pet hiljada dolara i biće mnogo ljudi koji će bar pokušati da dođu do te sume.

Naravno Frenk Gatri je to znao, pa je zato neprestano tražio neki izlaz. Nedavno je došao na pomisao koja bi mogla ne samo da mu donese spasenje, već i da zauvek ukloni Lejvina sa njegovog traga. Sada kod njega gotovo ništa nije ostalo od one silne želje da Lejvin pođe za njim u poteru. Okolnosti su se izmenile, osećao se kao progonjena životinja i nije znao koliko dugo će moći da izdrži.

Naravno, bilo mu je jasno da je pogrešio što je ubio devojkú. Da je imao makar malo mozga, mogao se poigrati sa njom, a onda je povesti kao taoca. Tako bi najlakše namamio Kejna pred nišan svoga revolvera. Onda bi sve išlo lako... Likvidirao bi ih oboje, pri tome vodeći računa da Kejn umre laganom i bolnom smrću.

A ovako... ? Ubio je devojkú i sebi na vrat natovario ne samo suludog Lejvina, već i čitav aparat vlasti na Divljem zapadu. Prokleti Kejn Lejvin je jahao kao da ga gone đavoli i ostavljao za sobom trag smrti. Pored toga, Gatri je na sebe navukao mržnju ljudi svog kova, jer su svi do jednog bili ubeđeni da bi

pružanje bilo kakvog utočišta njihovom kolegi moglo da im izazove nepredviđene probleme. U takvoj situaciji bandit je nevoljno morao da prizna da je sam kriv što je odbačen. No, još uvek je želeo da vidi Kejna mrtvog i osveti se za bratovo ubistvo, samo... odjednom mu je palo na pamet da taj Lejvin i ne mora baš da umre od njegove ruke. U stvari, sada se više nije postavljalo pitanje kako da se sam osveti Kejnu, već kako da se zaštiti od njega, ali i svojih nekadašnjih drugova kriminalaca.

Svemu tome u velikoj meri doprinela je i ogromna novčana naknada raspisana za njegovu glavu. Za pet hiljada dolara čovek je mogao da stekne, ali i da izgubi mnogo prijatelja! No, pomislio je lukavo, suma od deset hiljada dolara bi promenila situaciju i sigurno mu donela samo saveznike. Naravno, prethodno je trebalo doći do tolike gomile para. To će moći samo ako napravi dobar plan i sve svoje aktivnosti usmeri u tom pravcu.

Naime, dole, blizu Ria, nalazio se grad Igi Pas koji je ležao na ivici oblasti bogate zlatnom rudom. Još važnije je bilo što se ispred grada nalazila velika stanica kompanije Vels Fargo. Kada se diližansa zaustavljala, tu su putnici imali vremena da se odmore, nešto popiju i prezalogaje, dok u kočiju marke „konkord“ nije bila upregnuta odmorna zaprega. Ali i to kratkotrajno zaustavljanje bilo je sasvim dovoljno za ono što je Gatri imao na umu.

Pošto nije bio siguran koliko je Kejn daleko, nije hteo da se pokazuje u gradu. Uostalom, moglo se desiti da je njegov gonilac stigao u grad da potraži neophodne informacije, ili pak popuni zalihe hrane i municije. Pretpostavljao

je da mu nije bilo poznato da se nalazi u blizini, ali ipak... nije želeo da rizikuje. Jer, Kejn je imao poseban dar da se pojavi baš tamo gde ga čovek najmanje očekuje. To se već nekoliko puta desilo i bandit je jedva uspevao da se izvuče. Poslednje što je o njemu čuo bila je kratka vest da je u oblasti bogatoj nalazištima soli. No, nije sumnjao da će bivši šerif veoma lako pogoditi kuda se uputio čovek za kojim traga.

Lejvin je do tada pokazivao neviđenu upornost i odlučnost. U kanjonu Mustang zamalo što mu nije došao glave, a krajnjim naporom ga je izbegao još dva ili tri puta. Prokletstvo, pomislio je Gatri, taj čovek je izgleda imao đavolsku sreću. Mogao se, recimo, naći pred brojno jačim napadačima, ali okolnosti su mu uvek išle na ruku, tako da je redovno uspevao da likvidira one koji su želeli da ga ubiju. To je primao kao sasvim normalno i bez zaustavljanja ponovo kretao za svojom žrtvom.

Bio je brz i hladnokrvan i izgledalo je da ništa ne može da ga zaustavi. U jednom udaljenom banditskom skrovištu, Gatri je dvojici okorelih zlikovaca dao poslednjih nekoliko dolara ne bi li sačekali i likvidirali Kejna Lejvina. Radi se o idealnom mestu za zasedu odakle se čovek mogao veoma teško izvući. Ali, Lejvinu je baš to uspelo, dok su dvojica bandita ostala tamo... kao hrana za lešinare.

Zbog svega toga Gatri je izgubio živce i konačno mu je postalo jasno da postoji samo jedan način na koji može da reši taj svoj problem. Zadovoljno je odahnuo pomislivši kako će mu novac opljačkan u stanici kompanije Vels Fargo pomoći da se jednom za svagda oslobodi svog gonioca.

Ujahao je u stanicu slobodno i otvoreno, u nadi da će njegov izgled umornog putnika uspeti da prevari čuvar. Upravo tako se i desilo, jer se činilo da na njega niko ne obraća posebnu pažnju. Ušavši unutra, naručio je nešto za jelo i zamolio da narudžbina bude spremna dok on sa sebe ne spere prašinu i prljavštinu. Za tako nešto postojalo je limeno korito na klupi iza zgrade. Ta usluga ga je koštala pedeset centi, što i nije bilo naročito povoljno, s obzirom da je cela suma kojom je raspolagao iznosila manje od jednog dolara. Žena staničnog službenika poslužila ga je velikim odreskom i projom, a uz to je dodala i komad pite od jabuka. Gatri ju je pohvalio da je odlična kuvarica i ona se zadovoljno nasmešila. I baš kada je završavao ručak stigla je diližansa, pa su svi ljudi, zajedno sa domaćicom bili zauzeti oko putnika želeći da im se nađu na usluzi. Jer, neki ljudi su želeli da ručaju, neki su hteli da se operu, a neki opet samo da prošetaju utrnule udove. Naoružani pratilac diližanse i vozač otišli su u kuhinju po piće... verovatno viski posebnog kvaliteta iz specijalnog „bunkera“ čuvara stanice. Štalski momci su bili zauzeti zamenom zaprege, pa je, kao i obično, bilo prilično trke, prašine prilikom isprezanja konja, vike i žurbe.

Zbog toga niko nije obratio posebnu pažnju na Gatrija koji je završio sa jelom i nemarno došetao do vrata. Zaustavio se da bi zavio cigaretu i istovremeno pogledao šta se dešava u dvorištu. Video je da su momci prilično spori i nemarni, jer je čuvar stanice bio unutra, zauzet razgovorom sa vozarem i pratiocem.

Duboko udahnuvši, Gatri baci cigaretu i ležernim korakom krenu ka poš-

tanskim kolima. Zavirio je unutra i video da je zeleni kovčević sa zlatom uglavljen ispod vozarevog sedišta i zaključan teškim katancem koji se presijavao na suncu. Pogledao je oko sebe i video da se dole u ograđenom prostoru komešaju konji, što je značilo da će štalski momci uskoro dovesti novu zapregu. Dakle, morao je da požuri i krene na sve ili ništa.

Pružio je ruku i lagano počeo da izvlači kasu ispod sedišta; pritom je zapazio da je oružani pratilac diližanse ostavio pušku na podu kola. Glasno se nasmejavao: eto šta se dešava kada su ljudi nemarni i previše spokojni! U ovom kraju već dve godine nije bilo napada na poštanska kola, pošto je poslednjeg koji je to pokušao stigla potera razjarenih rudara i obesila ga na licu mesta. To je bila dovoljno jaka opomena ostalima da se okanu pokušaja da opljačkaju teško zaradeno zlato rudara.

Ali, Gatri nije mario za to. Oduprevši se jednom nogom o točak kola, povukao je kasu snažnim trzajem. Uz škripu i grebanje drveta ona se naglo oslobodila iz ležišta tako da je, ponet inercijom, bandit gotovo pao pod njenom težinom. No, brzo se podigao i dograbio dvocevku baš kada se jedan momak pojavio iza staje i primetio ga.

– Hej, ti! – povikao je. – Šta to radiš?

Ali, to je bilo sve što je uspeo da kaže, jer je, držeći pušku jednom rukom, ispalio metak iz dvocevke i snop olovni tanadi pogodio je nesrećnika odbacivši ga nekoliko stopa unazad. Trzaj je zaneo i samog Gatrija koji je, položivši pušku na nadlakticu druge ruke, nanišanio na čuvara diližanse i vozara koji su izjurili iz poštanske stanice. Dvocevka je ponovo zagrmela i snop tanadi pogodio je

obojicu. Čuvar stanice istrčao je za njima i iz kolta ispalio hitac na napadača. Gatri je u međuvremenu odbacio dvocevku i, uzevši kovčežić obema rukama, potrčao ka svom konju. U trku je ispalio tri hica i tako čuvara stanice prinudio da ne diže glavu iz zaklona. Munjevito je ubacio kovčežić u već pripremljenu omču koja mu je visila na sedlu i vinuvši se na konja poterao ga ka ogradenom prostoru za stoku.

Pucao je u vazduh kako bi rasterao i preplašio konje koji su nagrnuli na ogradu i srušivši je, pojurili u preriju. Gatri je jahao za njima i tek što je odmakao stotinak metara, začuo je iza sebe prasak puške. Okrenuo se i ugledao čuvara stanice kako kleči i pažljivo nišani. Istovremeno su i dva putnika pripucala iz svojih revolvera. Zbog teške kase konj nije mogao da razvije punu brzinu, ali to ga nije plašilo. Znao je da će svakog trenutka oblak prašine koja se visoko dizala dobro sakriti njega i konja od očiju strelaca. Zatim će uhvatiti jednog od odbeglih konja što će mu omogućiti da se u ovim predelima koje je poznavao uspešno otrese svake moguće potere.

Čvrsto je verovao da će u tome uspeti.

*

Kada je iz usamljene kolibe kojoj se približavao odjeknuo pucanj, Lejvin je pomislio da se u njoj krije sam Frenk Gatri. Brzim pokretom je izvukao pušku iz futrole, kliznuo iz sedla i otkotrljao se po zemlji, sve dok se nije našao iza nekih niskih polutrulih kola. To baš i nije bio neki zaklon pošto su puščani meci koji su doletali iz kuće lako pro-

bijali trulo drvo, pa su svuda okolo letele drvene krhotine različitih oblika.

Lejvin se sagnuo što je više mogao pretpostavljajući da će strelac iz kolibe uskoro napraviti pauzu kako bi mogao da napuni pušku.

Tako je i bilo. Pucnjava je odjednom prestala, a Kejn je počeo da se diže pri noseći pušku ramenu. Pogledom je obuhvatio prozor bez stakla ispred koga je još uvek lebdeo oblačić retkog dima. Nije ni slutio da je tako blizu čovek kojeg goni, ali odgovaralo mu je da do obračuna dođe baš tu i sada. A onda je sa stenovitog dela padine koja se dizala uz kolibu planula i druga puška. Metak je pogodio magacin njegove vinčesterke i izbacio mu oružje iz ruke.

Hitro se pružio na zemlju pored kola, strahovito besan sam na sebe. Lepo su ga uhvatili u unakrsnu vatru, a on je bio toliko nesmotren da kao amater uleti u njihovu zamku! Nije se dizao sa zemlje dok su mu komadići trulog drveta ponovo leteli oko glave. Istoga trenutka ponovo se oglasila puška iz kolibe. No, kada je ovaj prestao, onaj sa stena je ponovo zapucao, a kuršumi su prošli toliko blizu da mu je jedan jednostavno okrznuo rukav.

E, neka sve odnese vrag ako dozvoli da ga izrešetaju kao gumenu metu! Malo-pomalo, kuršumi su uništavali delove starih kola i ona mu nisu pružala više nikakav zaklon. Znao je da će, kada se to desi, napadači završiti sa njim. Kliznuo je rukama nadole i polako izvukao revolver iz futrole. Jedan metak skinuo mu je šešir sa glave, dok se drugi zario u zemlju tik pored čizme, tako da je osetio udar kroz kožni đon.

Pošto mu je koliba bila bliže, prvo se morao pozabaviti čovekom koji se na-

lazio u njoj. To je značilo da će u potpunosti biti izložen strelcu na uzvišici; no, drugog puta nije bilo. Njihova taktika je bila da ga naizmenično zasipaju vatrom i u pravilnim razmacima preuzimaju svoje uloge kako bi onom drugom omogućili da mirno napuni oružje.

Bio je to dobar plan, ali je ipak imao jedan nedostatak. Naime, strelci su računali da će on ostati na svom mestu gde će ga njih dvojica bez problema dokrajčiti. Nisu imali u vidu da Lejvin već dugo ide putem osvete, da je spreman na svaki najrizičniji pokušaj samo da bi se dočepao Frenka Gatrija. Tako je, čim je strelac iz kolibe prestao da puca, a samo tren pre nego što je onaj sa stene nastavio, Lejvin naglo uistao, preskočio preko ostatka kola i cik-cak linijom potrčao prema kolibi. Naravno, hici sa uzvišice bili su usmereni na kola i iznenađenom strelcu trebalo je nekoliko trenutaka da prihvati promenu situacije i koriguje metu. Dotle je Lejvin već stigao na pola puta do kuće, trčeći kao mahnit. Zastao je tek kada se metak zario u zemlju nedaleko od njegove noge brzo skrenuo u stranu, a zatim počeo ponovo da trči prema kolibi.

Puška na uzvišenju zagrmela je tri puta, ali su meci promašili iako mu je jedan prosvirao tik pored lica. Izgleda da je tek tada čovek u kolibi shvatio da je Kejn krenuo u napad. Na otvoru prozora moglo se videti njegovo blede lice i usta poluotvorena od iznenađenja. Onda je Lejvinov revolver grmnuo i pogodio ga tačno u čelo. Njegova figura nestala je kao srušena lutka i već sledećeg trenutka Kejn je odgurnuo trošna vrata i bacio se na drveni pod kolibe. Hitro se podigao osmatrajući okolinu, a onda sa olakšanjem uzdah-

nuo: čovek koji je na njega pucao s prozora bio je mrtav; ležao je na sredini prostorije lica unakaženog pogotkom metka. Odloživši svoj revolver, Kejn je uzeo pušku, hitro prešao preko male odaje i odgurnuvši sto u stranu istrčao napolje kroz zadnja vrata. Na dvorište je „izleteo“ kotrljajući se po zemlji, a onda se uspravio tražeći očima neki zaklon.

Skoro odmah iza kolibe teren se dizao uvis. U istom trenutku kada je to shvatio, Kejn je ugledao čoveka na uzvišenju kako se pažljivo kreće između stepena. Izgledalo je kao da napadač namešta da siđe dole kako bi se konačno obračunali. Ali, Kejn je prineo pušku ramenu i opalio baš u trenutku kada se čovek spremao da se povuče u zaklon. Pucanj je gromko odjeknuo i nepoznati bandit se trgao, a zatim brzo uhvatio za rame. Već posle nekoliko sekundi skotrljao se niz stenu, ali se spretno zaustavio skotrljavši se skoro do podnožja. Za to vreme Lejvin je skočio u stranu, ispalio jedan metak i svom snagom potrčao uz strminu u pravcu ranjenog napadača.

No, ni ranjenik se nije predavao. Pošto je ispustio pušku, brzo je izvukao kolt i pripucao, dok je slobodnom rukom iz sve snage „potekao“ nastojeći da se dovuče u zaklon iza stene.

Zaustavivši se na tren, Lejvin shvatio da se nalazi tačno iznad njega. Naravno i bandit je to shvatio, pa se prevrnuo na leđa i počeo dizati kolt. Kejn mu je strahovitio jakim udarcem ljutito izbio oružje, a onda se čulo jasno krckanje kostiju šake. Kada su se prsti nemoćno otvorili i ispustili oružje, šutnuo ga je u stranu, a onda čizmom pritisnuo

zglavak banditove ruke, pre nego što je ovaj uspeo da ga skloni.

Zatim mu je iz neposredne blizine upe-
rio cev puške u lice.

– Alamo Stinson? – kazao je upitno.

Čovek je uplašeno zurio u njega
očekujući smrt.

– Da, da... sada znam ko si – promrm-
ljao je Lejvin. – Prošle godine smo se
sukobili u Espanjola Springsu. Ali,
koliko se sećam, ti si dobro prošao;
tokom pucnjave uspeo si da se izgubiš
sa ostatkom bande. Dakle... pre-
postavljam da nemaš ništa lično protiv
mene. Otkuda da si se zajedno sa paj-
tašem tako svojski trudio da me
smakneš?

Stinson se namršti i pokuša da izvuče
šaku ispod Lejvinove čizme. No, Kejn je
još jače pritisnu i bandit iskrivi lice u
grimasu bola.

– Postavio sam ti jedno pitanje – pod-
setio ga je Kejn tiho.

– A zašto bih ti, dodavola, uopšte
nešto i rekao? – odbrusio je Stinson. –
U svakom slučaju ćeš me ubiti. Mo-
raćeš, jer ako to ne učiniš, nećeš biti
siguran da neću krenuti za tobom.

Kejn nabra obrve.

– Ponavljam ti da nas dvojica nemamo
ništa jedan protiv drugog. Zašto onda
toliko želiš da me vidiš mrtvog?

Pošto je bandit neko vreme ćutao,
Lejvin prebaci težinu tela na nogu kojom
je pritiskao Stinsona. Naravno, bandit
je još samo kratko vreme trpeo, a onda
dobacio:

– Gatri je raspisao nagradu za tvoju
glavu! – kriknuo je dok mu se lice kri-
vilo od bola.

Zaprepašćen onim što je čuo, Kejn u
neverici odmahnu glavom.

– Nagradu za moju glavu? – ponovio
je. – Odakle će, dodavola, da nabavi
novac?

– Od pljačke Vels Fargo stanice u Igl
Pasu. Čovek koji je opljačkao zlato bio
je niko drugi do Frenk Gatri!

Kejn samo klimnu glavom. Dakle, to
je bio Gatri... Naime, preplašeni putni-
ci dali su različite opise pljačkaša, dok
je žena čuvara stanice bila suviše ojađe-
na zbog muževljeve smrti da bi mogla
nešto značajno da kaže. Prema zvanič-
nim izveštajima, opljačkano zlato vre-
delo je skoro trideset hiljada dolara.
Prokleti Gatri je od toga izdvojio deset
da bi ga ucenio! Naravno, koliko god sve
bilo neprijatno, to je za Lejvina bio
dokaz da je Gatri uzdrman, bolje reći
očajan. Znao je da ga je većina starih
prijatelja odbacila, da je bežao sam i bio
preplašen. Znao je, takođe, da su neki
njegovi pajtaši pokušali da mu dođu
glave i da se domognu nagrade od pet
hiljada dolara koja je raspisana poter-
nicom...

Ovo što je učinio bio je način da ih
makar privremeno zainteresuje za
Kejnovu više nego za svoju smrt, pošto
je lovcima na ucene ponudio dvostruko
veću cenu od one koja se dobijala za nje-
govu glavu. Bio je to očajnički potez koji
je Lejvinu govorio da Gatri više ne zna
kuda da krene. Očigledno da mu je je-
dina uzdanica bila nada da će mu nagra-
da koju je ponudio zauvek skinuti sa
vrata Kejna Lejvina.

Dok je tako razmišljao o svemu što se
desilo, Stinson je napravio poslednji
pokušaj da se oslobodi. Upola se is-
pravio, izvukao šaku ispod Lejvinove
čizme i bacio se prema lovačkom nožu
koji mu je maločas ispao. Naravno, ni

Lejvin nije oklevao; samo je pritisnuo oroz i nanišanio mu u potiljak.

Sada je sve bilo gotovo; okolo je vladala sablasna tišina i on glasno uzdahnu. Još jedanput je pogledao nepomično telo, bacio pušku i lagano krenuo niz padinu.

Okolnosti su se promenile i znao je da će od sada morati da pazi na svaki svoj korak pošto je Gatri uspeo da ga uspori. Više nema bezumnog jurišanja, probijanja i puškaranja. Morao je da računa s tim da će od sada svaki probisvet koji bude imao tri čiste pokušati da zaradi novac koji je ponuđen za njegovu glavu.

Uostalom, možda mu i ne bi škodilo da malo uspori gonjenje i bude koliko-toliko obazriviji, pomislio je dok je u kolibi tražio rezerve hrane dvojice bandita. Jer, njegove zalihe bile su na izmaku i trebalo ih je valjano popuniti.

Zastao je za trenutak i zamislio se: od kako je ostavio Marnin grob u Keploku, divljao je širom Teksasa kao neki raspo-mamljeni bizon. Sliku nadgrobne ploče sa imenom voljene devojke stalno je nosio sa sobom dok je jahao putevima osvete ili pak sedeo kraj logorskih vatri širom Teksasa.

Ali, dok je pre nekoliko večeri razmišljao o svemu što se desilo prethodnih nekoliko nedelja, odjednom je shvatio da više ne može da se seti kako je Marni izgledala. U stvari, sećao se crta njenog lica, ali su mu neki fini detalji jednostavno izmicali iz sećanja. Taj zaključak ga je mučio nekoliko narednih večeri, sve dok nije konstatovao da je toliko usredsređen na poteru za Frenkom Gatrijem da je sve drugo potisnuo negde u tamu. No, znao je da će za sve biti vremena, da će se bol i sećanja

polako vratiti. Sada je bilo najvažnije uhvatiti Gatrija.

Znao je da će sada morati da bude veoma oprezan i glasno uzdahnuo. Kako bi mu dobro došla pomoć! Ali, jedini čovek koji mu je na pravi način mogao pomoći bio je daleko i... nije bio sposoban za tako nešto.

Kejn Lejvin se nije bojao smrti; jedini strah koji je iznenada osetio bio je strah da bi Marni mogla da ostane neosvećena. I... odjednom se osetio veoma usamljen.

*

Otprilike nedelju dana kasnije, Kejn se skoro dočepao Gatrija. Naime, bila je to sjajna prilika koja mu se ukazala i kada ju je propustio, počeo se pitati da li je stvarno malerozan.

Pošto je u usamljenoj kolibi ostavio dva mrtva lovca na nagrade, nastavio je dugo i naporno putovanje. Gatriju nije mogao ući u trag jedno dva-tri dana i polako je počeo da biva nervozan. No, onda je njegovom ridanu otpala potkovi-ca, pa je zaključio da će biti najpametnije da skrene u najbliži grad. Bilo je to mesto koje se zvalo Plejborn, u kome je postojala stalna rendžerska stanica. Ali, Lejvin nije želeo pomoć rendžera, jer je znao da bi u tom slučaju on sam bio u drugom planu. I dok je tako razmišljao da li da potraži veterinara ili jednostavno kupi novog konja, naleteo je na rendžera narednika koji mu je bio stari poznanik. Naravno, ovaj ga je odmah prepoznao; ćutke je odmerio njegovo umorno lice i sjaj u očima karakteristačan za lovca na tragu. Istog trenutka shvatio je da su sve priče koje je čuo o Lejvinu zaista istinite. Kao isku-

san rendžer znao je da prejaka želja može često dovesti do toga da čovek poćini neku nesmotrenost.

– Lejvine, nas dvojica nismo veliki prijatelji, ali se ipak dobro poznajemo, zar ne? Pored toga što smo uvek branili zakon, imamo još jednu zajedničku osobinu: obojica strahovito mrzimo Frenka Gatrija.

Kejn ga je odmerio mračnim pogledom, ali se rendžeru učinilo da je u njima ipak primetio traćak interesovanja.

– Gatri je pre nekoliko godina ubio sina moje sestre – nastavio je čovek tiho. – Saćekao ga je u zasedi kada je krenuo za njim i njegovim bratom koji su im prethodno ukrali goveda. Dugo vremena sam ih traćio, ali nisam imao sreće. Meseci su prolazili i ja sam se polako smirio, ali sam svakodnevno sa oćajanjem posmatrao kako moja sestra vene od tuge i bola. Ona to jednostavno nije mogla da izdrži i pre šest meseci je umrla. A nije imala ni ćetrdeset godina... Što se mene tiće i sada želim da kaznim Frenka Gatrija i to ništa manje nego ranije. Ali, imam ženu i porodicu i moram da mislim na njih. Zato ne mogu tek tako da krenem putem osvete...

Lagano je spustio ćašu i pažljivo se zagledao u Lejvina.

– Zato ću uraditi sve da pomognem da taj ubica bude uhvaćen. Ćuo sam da je negde u blizini Folboroa. Telegram je stigao u stanicu pre dva sata i kaće da mu je lokalni šerif na tragu. Većeras kreće voz u tom pravcu, tako da već sutra možeš biti tamo, Lejvine. Ako želiš, mogu da pošaljem telegram da te, ćim se iskrcaš, na stanici ćeka odmoran konj i zaliha hrane.

Kejn je ispio ćašu i pogledao rendžera u oći.

– Izvini, drugar, ali ne mogu da se setim tvog imena.

– Trent – odvratio je čovek kratko. – Harv Trent.

Na Lejvinovom licu pojavi se nešto slićno osmehu.

– Pristajem na taj predlog, Trente. I priznajem da te nikada neću zaboraviti. Ako nešto mogu da učinim za...

– Samo ispali metak u Gatrija – prekide ga rendžer uzbućeno. – Osvećićeš moju sestru i njenog sina, a ja ću se možda smiriti.

– Sa zadovoljstvom – odvratio je Kejn.

Harv Trent je održao reć. Kada je u praskozorje sišao iz voza, Kejna je u štali nedaleko od stanice ćekao odmoran konj sa zalihama hrane i dobrim rezervama municije. Nagradio je štal-skog momka jednim dolarom i dobio precizno obavešćenje o poteri koja je krenula za Gatrijem. No, izgledalo je da je bandit prevario poteru prilikom prelaska reke Brazos. Naime, ljudi su se vratili u grad da uzmu odmorne konje i rezerve hrane, jer je Gatri zašao duboko u nepristupaćne predele Teksasa.

Lejvin je ćutke uzjahao konja i uputio se prema jugu, ka mestu gde se nalazio prelaz preko reke Brazos. Nije name-ravao da ide uzvodno. Možda je tamo bilo zgodnih šuma za skrivanje, ali... znao je da se nizvodno nalazi Vako.

Naime, od ranije mu je bilo poznato da su braća Gatri u Vaku imali daleke roćake koji su se prezivali Florijan. Bili su to robusni ljudi koji su živeli u granicama zakona samo ukoliko im je to odgovaralo. No, ponekad su prelazili tu granicu uopšte ne hajući za posledice. Najstariji, Lerd, odlećao je nekoliko go-

dina u zatvoru jer je nožem izbo jednog čuvara reda, dok je najmlađi, Bili Džo, likvidirao nekoliko ljudi u obračunima revolverom. Ipak, oni su se donekle razlikovali od Zeta i Mozisa, hladnokrvnih ubica koji su bili spremni da sve učine za novac.

Lejvin je smatrao da nije slučajno što je potera naišla na tragove koji su ukazivali da je Gatri krenuo uz Brazos. Bandit je želeo da se tako misli pošto je malo kome bila poznata njegova veza sa Florijanima; najjednostavnije rečeno, upravo takvi ljudi sada su mu bili potrebni.

Zato je Kejn pošao za svojim instinktom i požurio prema Vaku, gde je skoro uspeo da uhvati Gatrija. Kada se to izjalovilo, počeo se zabrinuto pitati koliko dugo će ga sudbina „vući za nos“ i sprečavati da se domogne ubice.

Kasnije je doznao da šerifu u Vaku nije bilo poznato da je Gatri u srodstvu sa Florijanovima. Što se samog bandita tiče, on je pažljivo zaobišao grad i otišao pravo na imanje Florijanovih koje se nalazilo među stenama, desetak milja zapadno od grada. I Lejvin se samo kratko zadržao u gradu, odmah se uputivši prema imanju Florijanovih. No, izgleda da ga je čovek sa kojim je razgovarao prepoznao, iako se Kejn nije predstavio, već je brzo napustio grad.

No, nepoznati ga je zamišljeno ispratio pogledom, a onda lagano krenuo niz ulicu, pravo prema šerifovoj kancelariji.

*

Ležeći opružen među stenama i sa vinčesterkom ispred sebe, Kejn skinu šešir i polako podiže glavu kako bi osmotrio kuću pred sobom. Bila je to

prilično skromna građevina od dasaka sa nekoliko ugrađenih brvana, kao da su graditelji u početku imali velike planove, ali su kasnije, u toku gradnje, od tih planova odustali. Krov je bio od šindre koja je na pojedinim mestima jednostavno otpala, a ograda na tremu polomljena i nakrivljena na jednu stranu.

Na čelnom zidu nalazila su se dva prozora bez stakala, zastrta samo vrećama grubog platna. Vrata napravljena od jakih dasaka bila su najsolidnije urađena stvar na ovoj nazovi kući.

Što se tiče okoline, malo dalje se nalazio ograđeni prostor za stoku u kome je bilo jedno desetak konja. Ali kada je bolje zagledao sve životinje, Lejvin je na jednom primetio pruge od sasušene pene. Da, pomisli on, to je ličilo na Gatrija; da dojuri ovamo kao lud, a onda ne istimari i ne sredi životinju koja ga je donela.

U kolibi se nije zapažalo nikakvo kretanje, ali u vazduhu se osećao miris dima i pržene slanine, verovatno još od doručka. Kejn za tren nakrivi glavu da bi osmotrio zardali limeni dimnjak iz kojeg se dizao bledoplavi dim i zaključio da u kolibi gori ugalj. I onda, baš u trenutku kada je hteo da odvрати pogled, iz dimnjaka je počeo da izbija iskričav gusti dim beličaste boje. Znači, neko u kolibi je podjario ugljevlje. Pogledao je u sunce; bilo je nešto blizu podneva i verovatno je neko pripremao ručak.

Kejn uzdahnu razmišljajući kako da postupi. Onda se osvrnuo, pogledao u ambar i – odluka je doneta. Uspeo je neopaženo da dopuzi do ambara i pažljivo osmotri šta se nalazi oko njega. Kada je ugledao bure sa petrolejom i tri

prazne boca od viskija, zadovoljno se nasmešio.

No, između ambara i kuće bila je čistina. Ukoliko ne bude koristio stubove od ograde korala i, eventualno, teretna kola, biće mu zaista teško da pride neopažen. U ambar se lako uvukao, jer je na zadnjem delu zida bilo odvaljeno nekoliko dasaka. Još jednom je odmerio ulubljeno bure sa kerozinom, spustio pušku pored sebe i lagano sipao zapaljivu tečnost u prazne bocu; u stvari, svaku je napunio samo do dve trećine, a onda potražio stare krpe. Odmah je nabasao na neke stare vreće od krompira i nožem isekao tri duge trake. Iz pojasa je izvukao nekoliko metaka, a iz svake čaure pažljivo istresao barut u boce tako da je plivao po površini petroleja. Upotrebio je po tri čaure za svaku bocu smatrajući da je to sasvim dovoljna jačina. Zatim je sve tri trake zamočio u ostatak petroleja i ugurao ih u grliće boca tako da je jedan kraj tkanine dodirivao mešavinu baruta i petroleja, a drugi virio napolje.

Sada je bio spreman. Ipak, da bi bio siguran da će fitilj goreti, nasuo je malo baruta u grlić boce na mestu gde su trake ulazile u flaše. Zatim je otišao u prednji deo ambara i provirio kroz poluotvorena spuštена vrata. Još uvek se u kolibi nije zapažalo nikakvo kretanje i da se iz dimnjaka nije izvijao dim, čovek bi pomislio da unutra nema nikoga. Proračunao je da je razdaljina između ambara i kolibe petnaestak metara i mislio da može dobaciti boce... ukoliko pri tom pokušaju ne bude pogođen.

Polako je poredao boce pored sebe, zategao obarač na pušci i na koltu i pažljivo ih spustio na zemlju. Zatim je iz džepa košulje izvadio šibicu i otvorio

vrata ambara tek toliko da može da izađe napolje.

Šibica je planula i on ju je prineo svakom od tri fitilja. Zatim je dohvatio prvu bocu, izašao napolje i zavitlao je prema kolibi. Nije sačekao da vidi gde će flaša pasti, već je pojurio nazad, dograbio drugu bocu i hitnuo je pre nego što je prva eksplodirala.

Treća boca je već letela kroz vazduh kada je druga eksplodirala i proširila vatru na celu prednju stranu kolibe. Ova poslednja se razbila o ivicu krova tako da je vatra drvenu šindru preplavila odjednom, poput uzburkane plamene reke. Naravno, sa prozora su zagrmeli revolverski pucnji, a vrata su se otvorila i neko je iz tame kolibe klečeći pripucao na Kejna.

On se brzo bacio nazad u ambar računajući da se unutra nalaze bar tri čoveka. Hici protivnika izbušili su vrata ambara i iverje je poletelo na sve strane. Lejvin je zgrabio pušku i iz ležećeg položaja „žestoko“ pripucao. Vatra je sada već formirala plameni zid tako da su cela prednja strana kolibe i najveći deo krova buktali u plamenu. Visoki plameni jezici skrivali su na određeni način prozore i vrata, ali je Kejn nastavio da puca sve dok nije ispraznio magacin puške. Cilj mu je bio da one u kolibi zadrži unutra. Brzo je spustio pušku i dograbivši kolt otrčao do zadnjeg dela ambara, a zatim izašao napolje. Naime, stojeći iza jednog ugla građevine mogao je neprimećen da osmatra zadnji deo kolibe.

No, čim je stigao do ugla, procedio je ljutitu psovku. Prokletstvo, zakasnio je samo nekoliko sekundi! Neko, a smeo bi se kladiti da je to Gatri, izjurio je na zadnja vrata kolibe i upravo zamakao

iza njenog udaljenog ugla. Iako je opazio samo nogu, Kejn je munjevito opalio bez obzira što je bilo malo nade da će uspeti da pogodi čoveka. Zrno je odvalilo šaku krhotina od dasaka sa zida i Kejn se iznenadio kada je video čoveka kako se spotiče i pada na zemlju. Bio je to Gatri, ali, na njegovu žalost, kuršum ga nije ozbiljno „zakačio“. Naravno, on je ponovo zategao obarač kolta i nanišanio na bandita koji je šepajući žurio ka koralu, gde su se komešali konji uplašeni vatrom i dimom.

Čim je opalio, Kejn je ljutito opsovao, jer je suviše brzo nanišanio i stoga promašio. No, još uvek bi imao šanse da jedan izbezumljeni šarac nije oborio ogradu korala i našao se na liniji vatre baš kada je Lejvin pritisnuo obarač. Konj je zaništao i zateturao se dok mu se na vratu zacrvenela velika krvava mrlja. Kejn je hitro ustao i potrčao prema zadnjem delu kolibe gde se nalazio Gatri, skriven iza tela konja i oblaka dima. No, u trenu je osetio da mu je metak zaparao levu podlakticu i okrećući se pao na kolena; zatim se prevrnuo na leđa i pomerajući revolver u drugom pravcu, ugledao Zeta Florijana kako juri ka njemu. Iza grdosije je ugledao i trojicu braće kako se žurno izvlače iz zapaljene kolibe.

Kejn je opalio u istom trenu kada je i Zet pritisnuo obarač i banditov metak prosvirao mu je obod šešira; Zet je posrnuo, on je još jednom povukao okidač, a zatim se brzo okrenuo na stomak i ispravio. Kada su revolveri ostalih Florijana zagrmeli i meci počeli da lete svuda oko njega, Lejvin se instinktivno sagnuo. Tako pogrbljen, pojurio je ka zadnjem delu kolibe u plamenu, kašljući od gustog dima i rukom štiteći oči od var-

nica koje su letele na sve strane. Kroz oblake dima nazirao je preplašene konje koji su trčali između ograđenog prostora; onda mu se učinilo da je na jednom ugledao jahača poleglog po konjskom vratu. Opalio je nasumce, a zatim poskočio unazad pošto je naleteo na gomilu drva isečenih za ogrev. Iz usta povređenih pri sudaru sada je tekla krv.

Kada su okolo zapraštali meci, odskočio je sa istesterisanih balvana. Neprestano pucajući, izašao je iz zastora od dima i boreći se da dođe do daha, shvatio je da je opet zakasnio.

Naime, video je kako se Frenk Gatri udaljava na neosedlanom dugonogom vrancu ni ne pokušavajući da puca na njega. Bio je koncentrisan na to kako da natera životinju da ostane u sredini grupe konja, kako bi on sam bio što manje uočljiva meta. Ipak, Kejn je za njim poslao još dva metka, a onda se okrenuo pošto mu je jedan kuršum prozujao pored uha. A trojica preostale braće Florijan krenula su na njega pucajući iz revolvera.

Lejvin je ispraznio svoj kolt na napadače, a onda opet zaronio u oblake gustog dima izbacujući pritom prazne čaure iz magacina u trku i stavljajući u njega nove metke. Izbivši kod pročelja kolibe, morao je naglo da skoči u stranu, jer se krov nad verandom sručio na zemlju uz pravu eksploziju plamena i varnica. Opasni crveni jezici oprljili su mu odelo, ali on je nastavio da trči nadajući se da se varnice neće razbuktati u plamen.

Pred vatrom su ustuknuli svi Florijani, sem Mozisa. On jednostavno nije uspeo. Plamen ga je zahvatio i nesrećni čovek je strahovito kriknuo. Okrenuvši se, Kejn je preko ramena video kako se

Mozis tetura kao živi vatreni stub. Onda se začuo pucanj; jedan od braće ga je ustrelio da bi ga spasao muka.

Sada je za Kejna jedini zaklon bio ambar. Zato je brzo optrčao oko kolibe u plamenu, utrčao u ambar, ali se odmah okrenuo i ispalio dva hica, tako da su Bili Džo i Lerd pohitali da nađu zaklon. Za to su im mogle poslužiti samo pregrade i stubovi koral, a njih su porušili konji prilikom bekstva. Prvo su krenuli u tom pravcu, a onda se Lerd okrenuo i potrčao nazad prema kolibi. Kejn je opalio na Bili Džoa i promašio, a onda je pogledao okolo i spazio svoju praznu pušku.

Ali, prvo je proverio šta se napolju dešava; najmlađi Florijan ležao je između dva srušena stuba, ali Lerda nigde nije bilo. Uzdahnuo je i počeo da puni magacin puške. U jednom trenutku začuo je tup udar u zid ambara, ali nije mogao da odgonetne o čemu se radi. Nastavio je da puni pušku, a onda se začuo drugi, pa zatim i treći udarac... Poslednji je stigao sa krova i tek tada je shvatio šta Lerd namerava...

Naime, neprijatelji su ga tukli njegovim vlastitim oružjem: nekoliko trenutaka kasnije ugledao je plamene jezike koji su lizali uz ispucale daske sa njegove desne strane. Digao je pogled i video da se između starih drvenih ploča šindre širi gust dim. Za nekoliko minuta ambar će se pretvoriti u vatreni pakao i on će morati da istrči napolje.

A tamo su čekali Florijani da ga ustrele.

Braća su zatim počela da zasipaju ambar kuršumima, a olovo je prolazilo kroz polutrune daske ne dopuštajući mu da se okrene. Ambar je bio zahvaćen plamenom za tren oka. Kejn se povukao

ka zadnjem delu, mada je pretpostavio da ga jedan od braće čeka sa te strane. Tako je i bilo. Čim je pomerio jednu trulu dasku, grmnuo je kolt i kuršum mu je prozviždao tik pored glave. Ponovo je plegao po tlu, a Florijanovi su nastavili sa paljbom. Deo krova u jednom uglu svakog trena se mogao srušiti i napraviti još veći pakao.

Obrisao je znojavo čelo i grčevito se „preslišao“: braća su motrila na prednji i zadnji deo tako da nije mogao napolje. Ako bi se usudio da potrči kroz vatreni zid... onda bi naleteo pravo na revolvere koji su ga strpljivo čekali. Ipak, najviše ga je mučilo to što se Gatri svakoga časa sve više udaljavao, a on ništa nije mogao da učini. Još nije želeo da umre, jer je taj prokletnik bio živ. I zato je znao da se nekako mora izvući iz ovoga! Morao je ostati živ po svaku cenu...

Revolveri su još jače zagrmeli i on se opet priljubio uz tlo, ali se odmah otkotrljao dalje kada se sa tavanice odvalio i pored njega tresnuo jedan zapaljeni komad krova. Za njim se, uz strašan tresak, srušila i velika greda povukavši za sobom vatru i dim. Kašljao je i pljuvao, oči su ga pekle i činilo mu se da mu vatra gori u plućima. Za nekoliko trenutaka moraće da izađe inače će biti živ ispečen.

Napolju su, međutim, praštali pucnji i trebalo mu je neko vreme da shvati da meci više ne lete oko njega. Začuo je neko lomljenje sa zadnje strane i naglo se okrenuo držeći kolt u ruci; u trenu se zapaljeno drvo razletelo na sve strane i jedno telo je uletelo kroz otvor. Naravno, u magnovenju je opalio i telo se srušilo na pod gde je ostalo da leži bez pokreta. Odmah je prepoznao košulju

Lerda Florijana i zbunjen okrenuo glavu prema ulazu odakle je Bili Džo dozivao svoga brata. Tada su pucnji opet odjeknuli, a zatim je zavládala tišina.

Lejvin je bio svestan toga da više ne može ostati u ambaru, bez obzira na to šta se napolju dešava. Jednostavno je morao da izađe, inače bi se ugušio. Sa maramom preko usta i nosa nesigurno se uspravio držeći pušku u jednoj, a kolt u drugoj ruci. Sagnuvši glavu, svom snagom se zaletio kroz vatrenu prepreku na ulaznim vratima; u trenu je osetio kako mu plamen prlji lice i kosu i bolan dodir vreline na koži. Odelo je počelo da mu se puši, a zaslepljujući dim gušio ga je toliko da mu se činilo da mu je grlo potpuno začepljeno; nogom je udario o jednu zapaljenu gredu, ali nije imao snage da jaukne od bola.

Pručivši se po zemlji sa licem okrenutim prema tlu, Kejn je kroz suzne oči video da se nalazi u dvorištu. Morao je da odbaci revolver i rukama gasi zapaljeno odelo, jer je plamen već počeo da ga ujeda za meso. Kotrljao se po zemlji u nadi da će tako predstavljati težu metu, ali začudo... uopšte nije čuo pucnje. Onda mu je odjednom zastao dah, jer ga je oblio hladan mlaz vode. Posle ovog sledio je i drugi koji ga je zapljusnuo dok je pokušavao da ustane trijujući oči.

Grcajući i kašljući okrenuo se na leđa i trepćući očima, ugledao visoku siluetu nekog čoveka koji je stajao iznad njega sa drvenim vedrom u jednoj i koltom sa drškom od slonovače u drugoj ruci. Pošto mu je sunce sijalo u oči, nije odmah mogao da vidi ko je, ali kada je čuo poznati bariton, za tren je pomislio da sanja.

– Čini mi se da je ovo najbrže hlađenje koje si u životu doživeo.

Kejn je zatreptao i malo nakrivio glavu kako bi bio siguran da se ne vara. No i kada ga je prepoznao, bilo mu je teško da poveruje u tako nešto. No, njegov spasilac je spustio vedro i lagano mu pružio ruku. Spremno ju je prihvatio i snažna ruka ga je brzo podigla na noge.

– Ličiš mi na poluudavljenog pacova, prijatelju – nasmejao se Dok Holidej i istog trenutka prihvatio Lejvina koga su noge jednostavno izdale.

*

Kejn Lejvin je seo i osvrnuo se po ruševinama kuće i ambara koje su se još pušile. Sa male kosine na kojoj su se nalazili mogao je da vidi leševe u dvorištu: groteskno opruženog Zeta, ugljenisane Mozisove ostatke i zgrčeno telo Bili Džoa. Pogledao je prema ambaru, ali u gomili pepela i zadimljenih ostataka drveta nije mogao da razazna Lerdovo telo.

Digao je pogled do Holideja koji je prilazio vodeći svog konja. Zatim je čučnuo i pružio mu čaturicu sa vodom. Kejn ju je pohlepno prihvatio i prineo usnama ispucalim od vatre.

– Ako misliš da ću te pitati otkuda ti ovde, onda si sasvim u pravu – rekao je brišući usne nadlanicom i vraćajući mu čaturicu.

Dok se blago nasmeši.

– Pa... prvih nekoliko dana sam mislio da nećudaleko stići. Osećao sam se tako loše da sam priželjkivao da iskopam rupu i samo legnem u nju!

– Nemoj mi reći... da si napustio Ostin pre nego što si ozdravio!

– Tako nešto. Ali, sada je sve u redu, ako ne pravim brze pokrete – uozbiljio se i sivoplavim očima zabrinuto odmerio svog prijatelja. Odmah je zapazio njegove duboko upale oči, naglašene bore i utisnutu liniju gorčine na uglovima usana. I umor... Od poslednjeg viđenja, Lejvin je izgledao stariji bar deset godina.

– Morao sam nešto da učinim zbog izveštaja koji su o tebi stizali, Kejne.

Lejvin se trgao.

– Je li? A kakvih izveštaja?

– Pa... izveštaja o tome da se vladaš kao mahnit čovek. Počeo si da rizikuješ glavu kao neki početnik, pravio si čuda po gradovima i divljao širom Teksasa kao pomahnitala zver. Pomislio sam da se može desiti da izgubiš glavu ako ti neko ne pomogne – Holidejev glas je postao za nijansu grublji. – Znao sam da ti to ne želiš, ali posle ovoga... – pokretom ruke pokazao je prema leševima i izgorelim zgradama – ... nisam više tako siguran.

– Šta to treba da znači?

– To znači da si se nerazumno ponašao. Nisi smeo prestati da razmišljaš, drugar. Naravno, razmišljao si samo o onome što neposredno radiš, ali nisi uzimao u obzir rizike u koje si upadao, zar ne? Jedino ti je bilo važno da Frenka Gatrija napuniš olovom.

– To je tačno – odvratio je Kejn nekako zategnuto i bezizrazno pogledao Holideja. – Radi se o čoveku koga si ti trebao da predaš dželatuu!

Holidej obori oči.

– Da znam. Ali bilo ih je mnogo... Moram da ti kažem da mi je strašno žao što je prokletnik pobegao i tako dobio šansu da ubije Marni. Zato... jedino što sam mogao da smislim bilo je da dođem

ovamo da ti pomognem ili da te nekako onemogućim da se ubiješ.

– Za ovo drugo ne brini. Samo mi pomози da ga sredim.

– To nisu mudre reči, Kejne. Marni ne bi želela da ih čuje.

Lejvinove oči se zamagliše.

– I ne može, zar ne? – dobacio je glasom punim gorčine. – Mada... – dodao je mnogo blaže – drago mi je što si ovde, Dok, bez obzira iz kog razloga. Zaista mi je bio potreban neko ko će mi čuvati leđa. Prokleti Gatri je obećao nagradu od deset hiljada dolara za moju glavu.

– Čuo sam. A ko su ovi ljudi?

– Braća Florijan. Znam da su Gatrijevi rođaci, pa sam pomislio da će ih potražiti. I zaista, bio je ovde! Zamisli, ovde, u ovoj kolibi! Lakše sam ga ranio, ali ipak je umakao. A mogao sam ga ščepati...

– Mogao si i poginuti.

– Da, to je bilo za dlaku. Nego, otkuda si znao gde ćeš me naći?

– Pa, kao što sam ti rekao, prvih dana sam se osećao veoma loše. A onda sam se povratio, pa sam svratio u Templ i poslao telegrame svim rendžerskim i šerifskim stanicama u ovom delu Teksasa. Dok su odgovori došli malo sam se odmorio i oporavio. Iz odgovora Harva Trenta, rendžera iz Plejborna, saznao sam da si se uputio u Hilsboro. Posle nekih sat vremena, tamošnji šerif mi je javio da si viđen u okolini Vaka. I tamošnji šerif, neki Dunet, poslao je telegram u kome je izrazio sumnju da si pričepio Gatrija na ranču Roling Ef, a to je ovo mesto. Pohitao sam ovamo i naišao na poteru koju je predvodio taj Dunet. Jedan od njegovih izviđača rekao mi je da je video čoveka koji odgovara

Gatrijevom opisu kako na neosedlanom konju jaše prema preriji. Potera je krenula za njim, ali ja sam želeo da vidim šta je sa tobom, pa sam pohitao ovamo.

Kejn klimnu glavom.

– Drago mi je što si to učinio. – A kažeš da je potera primetila Gatrija?

– Oni računaju da je to bio on.

Kejn je ustao, zaljuljao se na nogama, ali je odbio Dokovu pruženu ruku.

– Tačno, on je. Pobegao je odavde sa krdom preplašenih konja. Oh, proklet bio! I kažeš da je potera krenula za njim?

– Da.

On se obazre oko sebe.

– Moram što brže uhvatiti svog konja i krenuti. Nadam se da potera neće uhvatiti ubicu pre nego što stignem. Ideš li sa mnom, Holideje?

Dok uze vođice svog konja i krenu s njim niz padinu..

– Oh, naravno da idem, Kejne – odvratio je mirno. – Kao što si i sam rekao, neko mora da ti čuva leđa. Ti to sam ne bi mogao, zar ne?

*

Hardmanov mali ranč bio je prilično zabačen, što je u potpunosti odgovaralo namerama Frenka Gatrija.

Znojavog i penom pokrivenog konja bandit je ostavio u šumarku na blagom uzvišenju sa koga se pružao pogled na malu grupu zgrada. Neki znaci govorili su mu da na ranču žive samo dve ili tri osobe. U ograđenom prostoru bila su samo četiri konja; umesto staje nalazila se obična nadstrešnica sa nekoliko alatki i sve je bilo nekako suviše skromno. Sama ranč kuća bila je mala i naj-

verovatnije se sastojala od jedne prostorije sa delimično odvojenim prostorom za spavanje; iza kuća pružala se mala bašta sa povrćem, a na konopcu za rublje videlo se dvoje muških pantalona, ali i nekoliko malih dečijih bluza.

Zadovoljno se osmehnuo, jer se činilo da je naišao na mesto kakvo je tražio.

Na Florijanovom ranču zamalo nije stradao; na nozi je imao svežu ranu od Kejnovog metka. Jeste da je prestao da krvari, ali ga je rana strahovito bolela. Ipak, zlorado se osmehnuo; braća Florian su verovatno završili s tim đavolskim Lejvinom...

Ali, to nije mnogo promenilo njegovu situaciju, jer se ona prokleta potera pojavila kao da je pala s neba... Bila je čista sreća što je slučajno podigao pogled i ugledao konjanike. I tako, dok su oni našli put niz prevoj, on je već jezdio drugim krajem kanjona. Cilj mu je bio da se negde domogne svežeg konja i uputi se na jug, prema Riu.

I dok je tako posmatrao ranč, u njegovoj glavi začela se klica jedne druge ideje. Za trenutak se bio oslobodio potere, ali je znao da ti ljudi neće lako odustati. Svaki od jahača verovatno je želeo deo nagrade i to će ih terati da istraju što je moguće duže.

Ali, postojao je izlaz, neka vrsta propusnice u slobodu. Ta propusnica nalazila se na ranču.

Gatri je uzjahao konja, proverio da li mu je revolver pun i poterao umornu životinju ka ranču. Nije bilo važno da li će ga neko videti; računao je da će lako obaviti posao.

Ali, nije išlo lako. Neko ko živi na usamljenom i zabačenom mestu ne izlazi nenaoružan pred konjanika, pogotovo ako taj jaše neosedlanog konja. Čovek

koji je izašao na vrata držao je u ruci pušku i neprijateljski ga odmeravao. Bio je srednjih godina, proređene kose, sitnih ispitivačkih očiju i u odelu zakrpljenom na nekoliko mesta.

– Stoj gde si, stranče! – povikao je snažnim glasom i uperio pušku. – Ne prilazi bliže ili ću pucati!

Gatri je ocenio da je rančer bio više nego jasan, pa je odmah zategnuo vodice. Konj je frknuo i kolutajući očima pogledao ka gomili sena ispod nadstrešnice.

– Čekajte, mister – odvratio je bandit ljubazno, šarajući očima kako bi što bolje video unutrašnjost kolibe. – Nije mi namera da bilo kome naškodim. Želim samo nešto hrane i odmornog konja. Imam novca da platim.

Rančer počeo da okleva.

– Ličite mi na čoveka koji je u nevolji. Bandit spremno potvrdi.

– To i jesam. Gledao me braća devojke sa kojom sam hteo da se oženim. Smatrali su da nisam dovoljno dobar za nju i oterali su me. Sreća što sam ostao čitav – dodao je i „bojažljivo“ se osvrnuo. – Mislim da sam im umakao, ali... to su opasni tragači. Dakle, možemo li se sporazumeti, mister?

– Pa... ne znam. Imam četiri konja, ali to su sve tovarne životinje koje koristim na ranču. Hm... tog vašeg sigurno ne bih mogao da upregnem u plug.

Gatri se tobože malo okrenuo kao da želi da pogleda iza sebe, a onda je odjednom izvukao šestometak i bacivši se sa konja, opalio. Rančer se zateturio unazad i stara puška je grmnula izbacivši kuršum ka nebu. Dodirnuvši zemlju, on se otkotrljao i dočekavši se na noge, potrčao ka verandi. Opalio je još dva puta u telo na tlu i ono se za tren

kratko zgrčilo. Oprezno je došao do vrata pokušavajući da prodre pogledom u zamračenu odaju.

Zatim se začuo neki slab šum koji nije mogao jasno da odredi, a onda je iz ugla grmnuo pucanj; kuršum se zario u zid iza njega, ali... malo je nedostajalo... Bandit se bacio na pod, opalio i skočivši preko mrtvog čoveka, udario o neki komad nameštaja. Bio je to sto koji se prevrnuo istovremeno kada je neko uplašeno kriknuo. Lica zgrčenog u surovu masku, Gatri je odgurnuo stolicu i pritrčao u ugao gde je čučala jedna devojčica upinjući se da zategne obarač revolvera. Ispruživši ruke, bandit ju je grubo digao i počeo da je drmusa sve dok nije zajaukala i ispustila revolver.

Okrenuvši se prema svetlosti koja je dopirala kroz otvorena vrata, Gatri je ugledao uplašeno pegavo lice ispod kratke plave kose i procenio da devojčica ima nešto oko dvanaestak godina. Iako je bila uplašena, žestoko se otimala ne odvajajući krupne plave oči od nepomičnog očevog tela.

Bandit je ponovo prodrmusao.

– Lakše, balavice! Lakše, kažem ti! Očekivao sam da će ovde živeti neko kao ti, čim sam video onaj veš na konopcu. Oho, ho... ti si upravo devojčica kakvu sam tražio!

Prostorija se zatresla od njegovog glasnog smeha, a devojčica je zaplakala pokušavajući da se otme. Onda ju je odjednom pustio, još glasnije se smejući kada je devojčica puzeci prišla mrtvom ocu, tresući se od jecaja.

*

U Dunetovoj poteri bilo je samo pet ljudi i Holidej i Lejvin su ih zapazili na

jednom uzvišenju. Dva prijatelja su se pogledala kada su im ljudi iz potere mahnuli rukom. Sunce je za tren snažno blesnulo na šerifovoj metalnoj zvezdi.

– Šta se desilo? – zapitao je Holidej videvši ljutnju na njihovim licima. – Poslednji put kada sam vas video bili ste u poteri za Gatrijem.

– Nesreća, eto šta... – promrmljao je šerif. – Tamo dole se nalazi mali ranč, vlasništvo Tolija Hardmana. Živi tu sa dvanaestogodišnjom kćerkicom Čeri.

– Mene interesuje Gatri! – dobacio je Lejvin nestrpljivo.

Dunet ga je hladno odmerio.

– A nas ne interesuje? Pa svi ovi ljudi sa mnom žude da ga pošalju na onaj svet! – odbrusio je i ponovo se okrenuo prema Holideju. – U jednom momentu smo mu izgubili trag, ali smo ga ponovo našli i uputili se ovamo, računajući kako smeru da dođe do odmornog konja. On je to i učinio, ali je sa sobom poveo i malu Čeri Hardman.

– Kao taoca?

Šerif klimnu glavom.

– Tako je, Holideje. Ubio je Tolija i kada smo mi naišli, već je imao devojčicu; nismo mogli ništa, jer joj je držao revolver uperen u glavu...

Lejvin glasno opsova.

– Da, da... i mi smo psovali – razočarani dodade Dunet. – Naročito kada nam je naredio da sjašemo i bacimo oružje u Hardmanov bunar; sve, osim moje vinčesterke koju je poneo sa sobom. Zatim nam je naredio da rasedlamo konje i legnemo na zemlju oslonjeni na ruke.

– Šta se zatim desilo? – dobacio je Lejvin nestrpljivo.

Dunet glasno uzdahnu.

– Pa... dok smo mi tako ležali, on je oterao naše konje i odjahao sa Čeri. Rekao je da će devojčici prosvirati lobanju, ako vidi da ga neko goni.

– Gospode bože! I vi ste ga pustili da ode? ! – povikao je Lejvin

Dunet ga je samo pogledao.

– Čoveče, bilo vas je četvorica! – nastavio je Lejvin gnevno.

– I jedna devojčica sa revolverom prslonjenim na slepoočnicu! – odgovorio je šerif.

Lejvin ljutito opsova.

– Kada je to bilo? – zapitao je.

– Pre manje od jednog časa.

– Kuda se uputio?

– Na jug. Ako mene pitate, otišao je prema granici. Jaše otvorenom prerijom i videće ako ga neko prati. A to bi bio kraj za malu devojčicu...

– Đavola... – progundao je Lejvin. – Neće je ubiti. Time ništa neće dobiti, a izgubiće sredstvo za pogađanje – dodao je, obišao oko grupe i poterao konja ka uzvišenju.

– Kejne, stani! – povika Holidej za njim, ali ovaj se nije obazirao. Posle nekoliko trenutaka već je nestao sa vidika.

– Taj ludak će učiniti da devojčica nastrada ! – uzviknuo je Dunet i ostali gonioci su se složili sa njim.

Ali, Dok podiže ruku pokušavajući da ih umiri.

– U pravu je kada kaže da Gatri još uvek neće naškoditi devojčici. Jer, ako to uradi, neće imati čime da se cenjka. A Kejn ga svojim prisustvom može naterati na to.

– Pođite za njim, Holideje! – rekao mu je Dunet ozbiljnim glasom. – Jer... ako se devojčici nešto desi, optužiću Lejvina za ubistvo! Ozbiljno vam kažem!

Holidej umorno odmeri ljutitog šerifa, a onda dostojanstveno klimnu glavom. Trenutak kasnije, već je poterao konja niz padinu praćen zabrinutim pogledima članova potere.

Lejvin je jahao dosta brzo i kada je prošao pored ranča, Dok se nalazio nekih tri stotine metara iza njega. Krenuvši ka jugu, video je da je predeo, kao što je Dunet i rekao, „ravan i otvoren“. Nije bio siguran, ali mu se činilo da se iza oblaka prašine koju je dizao Lejvinov konj u daljini zapaža još jedan, prilično nejasan oblačak.

To je morao biti Gatri. Znači, ako bi se okrenuo, ne bi mu promakla činjenica da ga neko goni. Ipak, Dok se nadao da će Gatri imati dovoljno razuma i shvatiti da mu je devojčica glavni adut.

Što se tiče njegovog konja, bio je odmorniji i brži od Lejvinovog; stoga je uskoro počeo da ga sustiže. Uočio je kako njegov prethodnik jaše linijom pravom kao strela i to tačno u pravcu udaljenog oblaka prašine na horizontu. Topao vetar duvao je Holideju u lice i predstavljao mu veliku neprijatnost. Ravnica kojom su jahali bila je tipična za taj deo Teksasa i takav teren pružao se sve do granice, osim dva uzana pojasa golih kamenih brda. Gatri nije bio naivan; dobro je izabrao pravac bekstva, jer je tako stalno mogao da motri na poteru iza sebe.

Sada se razdaljina između Holideja i Lejvina smanjila na deset do dvanaest metara. Iako se ni jednom nije osvrnuo, Kejn je znao da ga je Holidej dostigao. No, okrenuo se i pogledao ga tek kada je Dok počeo da jaše uporedo sa njim.

– Stani da porazgovaramo, Kejne! – dobacio mu je Holidej pre nego što je bilo šta uspeo da kaže. – Suviše si ner-

vozan, čoveče! Uostalom, možemo ga uhvatiti, ali treba da pazimo da ne rizikujemo dečiji život.

No, Lejvin je odjednom ubrzao.

– Ti stani! – odvratio je. – Ja ću ga ščepati na svoj način! Ne zaustavljam se kada sam mu toliko blizu... ni za čiju ljubav!

Holidej izusti tihu kletvu, naglo trgnu vođice i natera svog konja na Lejvinovog. Sudar je bivšeg šerifa zatekao nespremno i kada mu se konj sapleo, on je pao iz sedla i otkotrljao se dalje od zahuktalih kopita. Usta punih prašine i ljutitog pogleda počeo je lagano da se diže, ali je Holidej poterao konja prema njemu i ponovo ga oborio na tlo. Zatim je munjevito sjahao i pritrčao; ošamućen, bivši šerif je klečao na koljenima. No, to ga nije sprečilo da se već u sledećem trenutku maši revolvera. Ali, nije ni trepnuo, a kolt je već ležao u prašini. Odmah zatim, Dokova pesnica „dodirnula“ je njegovu slepoočnicu tako da je ponovo pao. Ostao je na zemlji čudeći se šta ga je snašlo i vrteći glavom.

– Ponašaj se kao lud, Kejne! – izustio je Holidej zadihano. – I ne pokušavaj da ustaneš inače ću te opet tresnuti!

Lejvin se pridiže i lagano nabra čelo. U ovom trenutku lepo se moglo videti kako mu se bes stišava.

– Krajnje je vreme da se pribereš – nastavio je Dok mirnije, pokazujući rukom na udaljeni oblačić prašine na horizontu. – U onom oblaku je Gatri, ali i dvanaestogodišnja devojčica... Zar si zaboravio za nju? Ona je videla smrt svoga oca i ne smemo rizikovati da joj se nešto dogodi. Šta ako joj Gatri puca u glavu? Zar misliš da bismo se mogli nositi sa tako nečim?

Lejvin je ćutao jer je Holidejeva hladna, razložna ljutnja ostavila na njega dubok utisak. Nikada do sada nije osetio takvu gorčinu u Dokovom glasu, niti su njegove ćelićnoplave oći ikada tako sevale. U jednom ćasu mu se učinilo da će ga, ako mu se i dalje bude protivio, Holidej jednostavno ubiti. To ga je nateralo, otreznilo da nećto jasnije sagleda smisao onoga ćto ćini ili ćta će učiniti. Gospode boće... jedna stvar je bila goniti razbojnika ćirom Teksasa, ali nećto sasvim drugo imati na savesti devojćicu koju nisi poznaćao. O ćemu je, do đavola, razmićljao? Kako je sebe mogao da dovede na isti nivo sa Gatrijem, kako je mogao da padne tako nisko?

– U redu, Holideje – rekao je pomirljivo. – Istina je da sam poludeo. Znać, boćao sam se da ću ga i ovoga puta izgubiti u trenutku kada sam ga skoro imao. Dođavola, naravno da moramo voditi računa o tom detetu, bez obzira na sve ostalo! Imać li neku ideju?

Holidej ga je neko vreme posmatrao, a onda se osmehnuo i prućio mu ruku da ustane.

– Ćini mi se da imam – kazao je. – Ali, ona se zasniva na tome da ga prethodno pustimo da preće u Meksiko.

– Kako sad to? – upita Kejn iznenaćeno.

– Kada jednom preće Rio, osetiće se sigurnijim i opustiti – objasnio je Holidej.

– Ali, moće se desiti da doće do zaključka kako mu devojćica nije potrebna i ćto pre zavrći sa njom.

– I to je moguće. No, to sigurno neće učiniti neposrednu po prelasku. Sad bi trebalo da ga pustimo da doće do granice i proće je bez problema. Naime,

svratićemo u najblići grad i poslati telegram komandi rendćera; traćićemo da na odrećenom mestu uklone granićne patrole kako bi Gatri mogao bez problema da se prećaci u Meksiko. No, kada preće, mi ćemo ga ćekati na odrećenom mestu poćto ćemo preći granicu pre njega.

– Dobro, samo... ti ćeć to da organizujeć?

– Naravno. Plan ti se ćini dobar?

– Svakako – sloći se Kejn. – Samo, ne zaboravi da će trenutak naćeg „susreta“ biti najopasniji za devojćicu.

– Već sam razmićljao o tome.

– U redu. Tu ne smemo da rizikujemo.

– Slaćem se.

*

Sedeći pored logorske vatre u brdima Meksika samo nekoliko milja jućno od reke Rio, Frenk Gatri je razmićljao o tome da je otmica devojćice bila verovatno najbolja ideja koja mu je do tada pala na um. Pogledao je preko vatre malu Ćeri koja je bać tada podigla ćajnik sa kafom i nasula ključalu mrku tećnost u dva limena lonćeta. Hm... devojćica ne samo da se pokazala kao koristan talac, već je bila i đavolski dobar kuvar.

Uzeo je lonće sa kafom koje mu je prućila i zagledao se u njene mrćsave, koććate ruke. Odmah je zaključio da je detetu bila potrebna bolja hrana. Verovatno je na onom siromaćnom ranću bila stalno gladna. No, uskoro će i tome doći kraj; desiće se to u nekom meksikanskom naselju ili na drugom pogodnom mestu. Naime, ako ne bude imao gde da je ostavi, a sledećih nekoliko dana sve bude ićlo kako treba – jed-

nostavno će joj prosvirati kuršum kroz glavu.

– Šta, dođavola, zuriš? – prasnuo je iznenada, zbunjen time što je, digavši pogled sa lončeta za kafu, primetio da devojčica zuri u njega. To se često događalo; u stvari, svaki put kada bi zastali da se odmore.

– Prokletstvo! – dodao je nervozno. – Bilo bi ti bolje da uzmeš te zdele i očistiš ih! Hajde, radi nešto i nemoj više da bleneš!

Ona je uzela svoj lončić za kafu i otpila gutljaj, još uvek ne skidajući pogled sa njega.

– Nosi to posuđe, glupačo! – izderao se. – Ili ću te odalamiti rukom!

Devojčica je lagano ustala i dalje držeći u ruci svoj lončić. Skrenula je pogled na drugu stranu i on je osetio olakšanje. A onda se, odjednom, Čeri okrenula prema njemu i sasula mu vruću kafu u lice. Potpuno iznenađen neočekivanim napadom i zaslepljen vrelom tečnošću, Gatri je kriknuo, pokrio lice šakama i prevrnuo se na leđa. Devojčica je to iskoristila i zgrabila vinčesterku koja je ležala tu, pored njega. Jedva u stanju da drži teško oružje, s mukom ju je digla, repetirala ručicu i ubacila metak u cev... Čuvši poznati metalni zvuk, Gatri se izvio kao zmija i kleknuo na kolena. Kroz koprenu suza i kafe u očima ugledao je nejasnu siluetu devojčice koja je pokušavala da uperi pušku u njega: gadno psujući on se uspravi i ruka mu krenu prema koltu koji se nalazio u futroli.

Ali, u tom momentu puška je planula. Trzaj je oborio slabašnu Čeri na leđa, a teška puška odskočila je i ispala joj iz ruku. No, i Gatri se zateturio jer ga je metak ipak pogodio u grudi. Bez daha,

izbuljenih očiju kao da se zagrcnuo, kleknuo je na jedno koleno. Levom rukom pritisnuo je grudi, sa nevericom zureći u krv koja mu je u tankom mlazu curila između prstiju.

Mrmljajući najstrašnije psovke, pošao je da se okrene prema devojčici istovremeno podižući revolver. Čeri je još uvek klečala na kolenima pokušavajući da podigne pušku; bila je očajna, ali i strašno uplašena. Rukom je napipala ručicu baš u trenutku kada je bandit iskeženog lica nanišanio prema njenom mršavom sićušnom telu.

Ali, tada je iz mraka grmnuo pucanj i devojčica je bukvalno odskočila i u strahu odbacila pušku. Telo Frenka Gatrija poletelo je nekoliko stopa kroz vazduh pre nego što je, grčeći se i trzajući, s treskom palo na tlo.

Odmah zatim, dva čoveka su se pojavila pored nje i jedan od njih, onaj viši crnokosi, prigrlio ju je jednom rukom, u drugoj još uvek držeći kolt sa neobičnom drškom. Onaj malo niži, sa zadimljenim revolverom u ruci i gnevnim licem prišao je umirućem banditu i odmerio ga hladnim nemilosrdnim pogledom.

– Znaj da umireš od metka iz mog revolvera, Gatri – dobacio mu je Lejvin ledenim glasom gledajući kako bandit sa mukom bezglasno miče usnama. Onda mu je mlaz krvi pokuljao na usta i život Frenka Gatrija se jednostavno ugasio.

Lejvin je vratio kolt u futrolu i okrenuo se prema Holideju. Ovaj je već odložio oružje i sada je mirno sedeo držeći u naručju devojčicu koja je glasno jecala na njegovim ramenima.

– Sve je u redu, mila moja – rekao joj je Dok blagim, umirujućim glasom. – Sada je sve završeno. Zaista si nam rešila veliki problem. Već više od jednog

časa mi smo čekali u mraku i razmišljali kako da te sklonimo na bezbedno dok budemo završavali sa Gatrijem. Ali, tvoja hrabrost je razrešila taj problem.

– On... on je ubio moga oca! – jecala je Čeri.

– Da, znam... Ali, sada je sve završeno, draga... Pokušaj da ne misliš na to i da se opustiš – dodao je Holidej i preko devojčicinog ramena pogledao u Lejvina.

– Da li ti je sada lakše?

Kejn je neko vreme razmišljao, a onda odvratio:

– Da budem sasvim iskren, zaista ne znam, Dok. U trenutku sam shvatio da

ovo što sam učinio neće vratiti Marni u život.

Dok klimnu glavom.

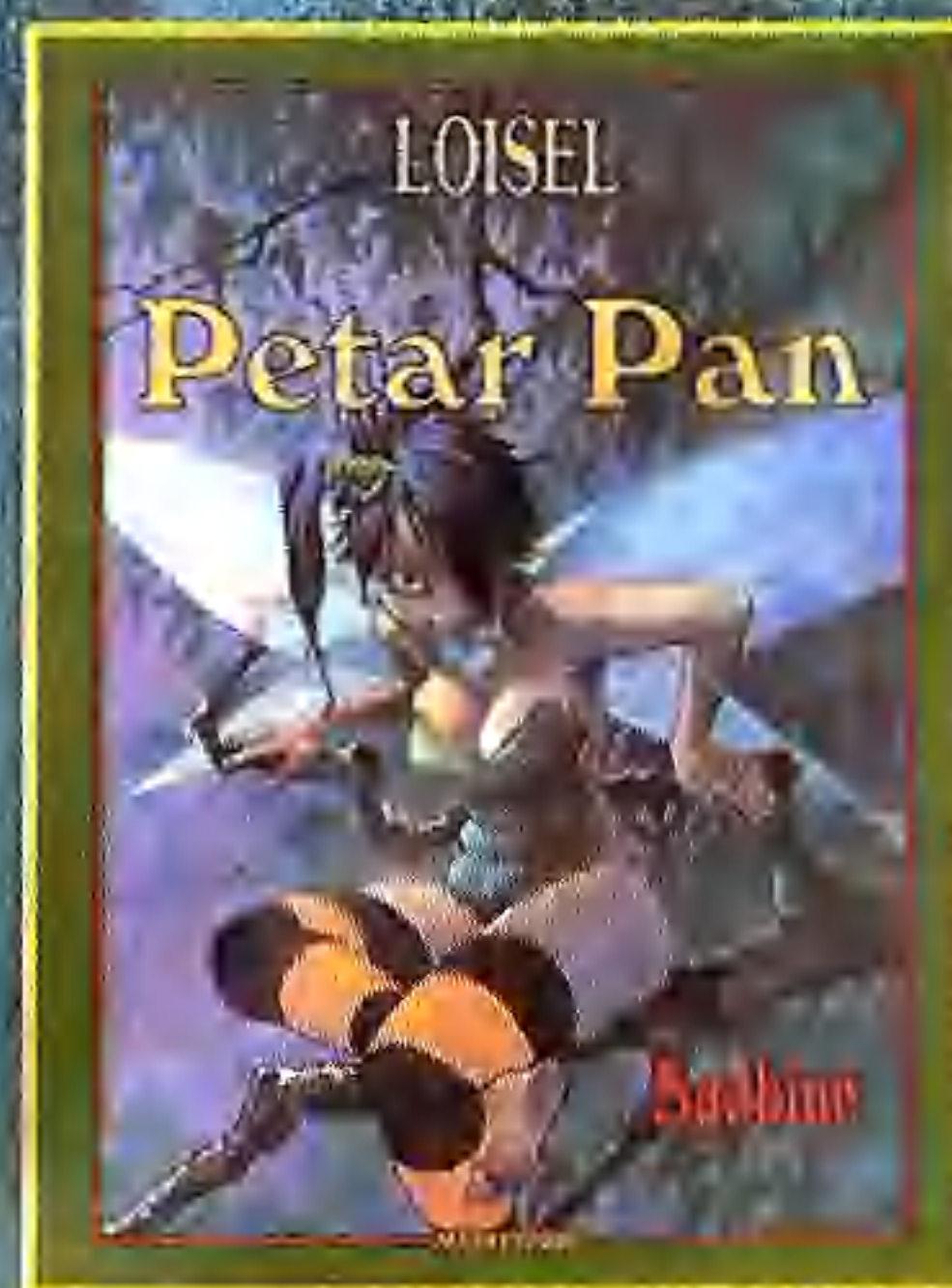
– To je tačno, dragi moj, ali ipak razumem zašto si morao da učiniš to što si učinio. I sam sam nekoliko puta bio u sličnom položaju – dodao je sa uzdahom. – Znam da je pitanje koje će ti se posle ovoga nametnuti sledeće: šta sada?

Lejvin se zamisli i slegnu ramenima.

– Pa... sada kada nema Marni... čini mi se da ću raditi ono što sam radio i pre susreta sa njom. Naći ću neki grad kome je potreban šerif, Holideje. Mislim da ću, kada budem gonio prestupnike, uvek misliti na nju.

Dok ga ozbiljno pogleda.

KRAJ

SVAKOG MESECA

KOMPLET: 40 SVESKI

MARKETPRINT

POTRAŽITE NAŠA REDOVNA IZDANJA

informacije na telefon:
021 443 400

YU ISSN 0353-0000

00380

9 770353 000002